colecția

ROZ

ALCRIS

18

Soarele răsare întotdeauna

Shannon Waverly

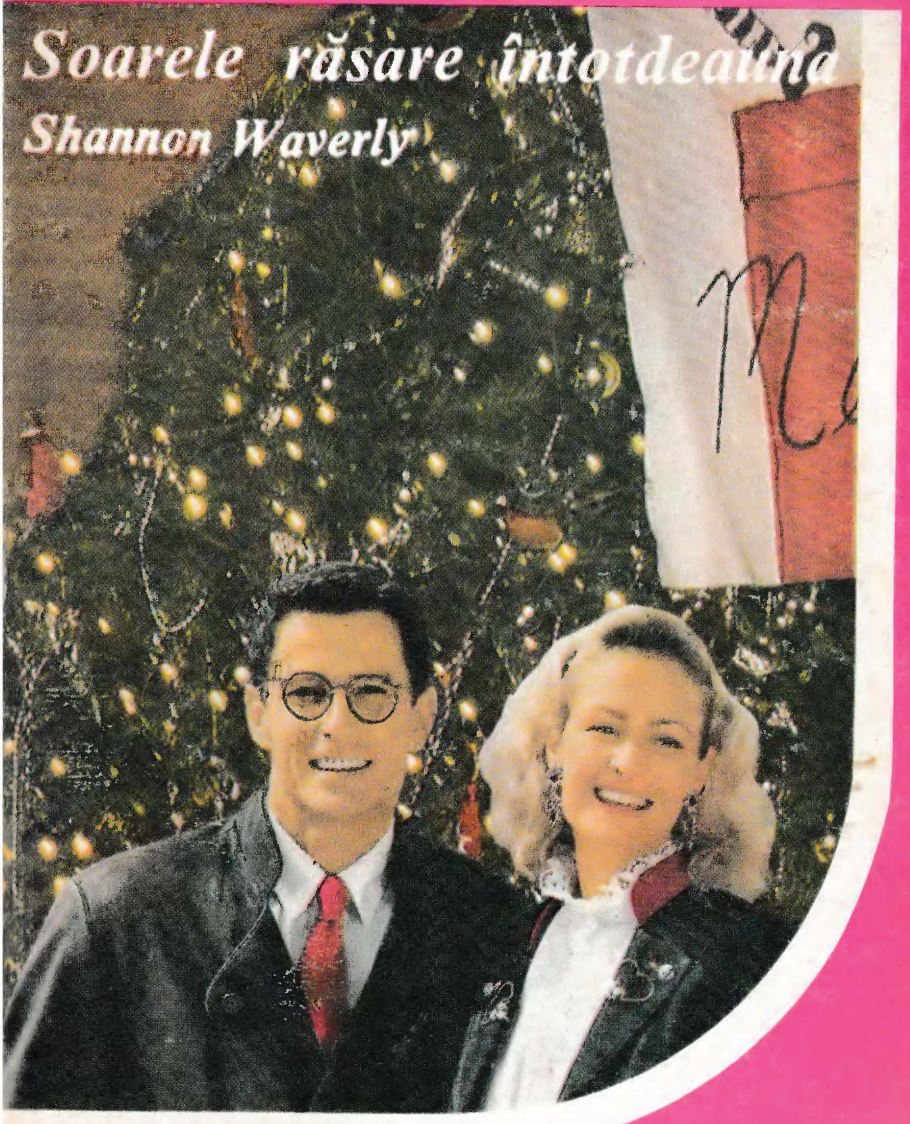

SHANNON WAVERLY

SOARELE RĂSARE ÎNTOTDEAUNA

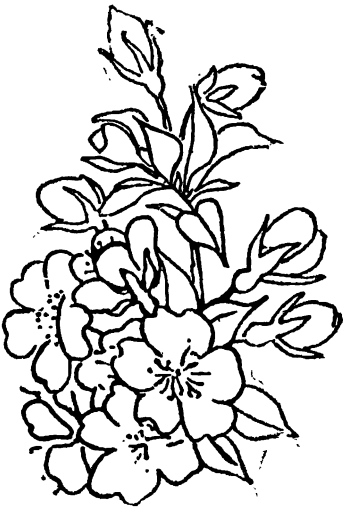

Coperta : ANDY

Această carte a fost publicată pentru prima dată în limba engleză sub titlul :
CHRISTMAS ANGEL.

© 1993, Shannon Waverly

CONCERTO POUR UN AMOUR

Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparţin editurii ALCRIS-M94

SHANNON WAVERLY

SOARELE RĂSARE ÎNTOTDEAUNA

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

BUCUREȘTI

Redactor AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector ANGELA VASILE

ISBN 973-580-015-2

Colecţia „ROZ“

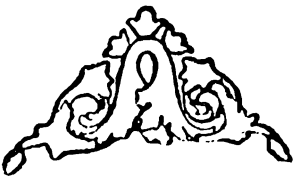

CAPITOLUL I

— Domnișoară Westgate, reveniți printre noi !

Vocea domnului Beech o smulse pe Angela din visare și o făcu să-și dea seama de tăcerea anormală care o înconjura. Tânăra se înroși.

— Bine, să reluăm ultimele acorduri.

Dirijorul își ridică bagheta iar Angela își duse flautul la buze, ferm hotărâtă să-și concentreze întreaga atenție asupra interpretării, așa cum ar fi trebuit de altfel s-o facă de la începutul repetiției... În loc de asta, gândurile ei zburau fără încetare la cearta ei cu Ivan.

Pentru a nu știu câta oară, acesta din urmă adusese în discuție problema viitorului relației lor dorea să se mute la Angela, care nu se simțea încă în stare de un asemenea pas. În plus, ea își depusese candidatura pentru postul domnului Beech, care urma să iasă la pensie și, pentru moment, această perspectivă îi acapara toate gândurile. În această

ordine de idei, îi sugerase lui Ivan să reia discuţia peste o lună.

Dar el reacţionase dându-i un ultimatum, pretinzând ca ea să reflecteze serios la propunerea lui şi să-i dea un răspuns clar înainte de sfârşitul week-end-ului.

De atunci, Angela întorsese problema pe toate părţile... înţelegea nerăbdarea lui Ivan şi o considera drept o dovadă de dragoste. Totuşi, o asemenea schimbare, care i-ar fi răsturnat complet viaţa, i se părea prematură. În fond, nu ieşeau împreună decât de şase luni. Îi reproşa că o grăbeşte, mai ales în acest moment.

El ştia cât de mult aspiră ea să dirijeze Orchestra Simfonică din Winston, chiar dacă nu era vorba decât de o formaţie de provincie, din care găseai cu zecile pe tot cuprinsul Statelor Unite. Era de asemenea la curent cu temerile ei de a nu fi aleasă şi de a trebui să mai aştepte vreo douăzeci de ani până la viitoarea eliberare a postului.

Înarmată cu diplomele şi experienţa necesară, Angela făcea parte din orchestră de şapte ani şi îl ajuta pe domnul Beech în exercitarea funcţiilor lui de trei ani, fără a mai vorbi de numeroasele comitete din care făcea parte. Ea **merita** acest post, dar partea administrativă poate nu îi va împărtăşi părerea.

Ideea de a numi o femeie în fruntea Orchestrei Simfonice din Winston va zgândări fără îndoială spiritele conservatoare, iar complexele lor provinciale îi vor împinge poate să îndepărteze o candidatură „locală". Se putea tot aşa de bine să se prezinte un candidat mai calificat decât ea.

Ivan trebuia s-o susţină, în loc să-i sporească grijile !

Ultimele acorduri ale **Simfoniei lui Jupiter** de Mozart se stinseră. Cu un surâs satisfăcut pe buze, domnul Beech îi felicită pe instrumentişti pentru interpretarea lor.

— Să repetăm acum **Oratoriul de Crăciun.**

Angela tocmai se apleca să caute partitura în mapă, când un curent de aer îngheţat o făcu să se înfioare. Fără să se ridice, aruncă o privire spre uşă. Un bărbat intrase în sală. De la locul ei nu reuşea să-i zărească decât cizmele de cowboy, obosite de trecerea anilor, din care apăreau picioarele lungi pe care se mulau nişte blugi prespălaţi, şi o cutie de piele neagră care conţinea fără îndoială un clarinet. În cele din urmă, Angela văzu chipul noului-venit şi abia îşi înăbuşi o exclamaţie de stupefacţie.

Jon Stoddard !

Lângă Angela, Lynn scoase un suspin extaziat.

— Ce bărbat ! Nu regret că am venit în seara asta...

Jon Stoddard fusese cel mai bun prieten al Angelei... acum o eternitate. Apoi viaţa îi despărţise nu numai că Jon plecase la prestigioasa universitate din Juilliard, dar familia Stoddard se mutase de aici. Se scurseseră atâţia ani de când Angela nu se mai gândise că îl va revedea într-o bună zi. Dar se părea că destinul hotărâse altfel.

Anunţat de un violoncelist, domnul Beech şchiopătă până la Jon.

— Ah ! Jonathan ! Ce plăcere să te revăd !

Cei doi bărbaţi începură să vorbească pe un ton scăzut, sub privirile intrigate ale instrumentiştilor.

— Cred că sunt îndrăgostită, şopti Lynn.

Angela pufni în râs, aşa cum se aştepta prietena ei, dar gândurile îi erau departe de asemenea copilării. Crezându-se victima unei halucinaţii, închise ochii. Când îi redeschise, trebui să recunoască evidenţa : Jon Stoddard se întorsese într-adevăr, mai seducător ca niciodată.

Până la vârsta de cincisprezece ani, nu văzuse în Jon decât pe vecinul de vizavi şi prietenul dintotdeauna cu care împărţise totul : jocurile de copii, primele lecţii de solfegii şi bolile copilăriei. Apoi, hoardele de adolescente care se înghesuiau să se aşeze lân-

gă el în clasă sau se grăbeau să ocupe un loc lângă scenă când orchestra liceului cânta în public o făcuseră să-şi privească vechiul prieten cu alţi ochi. Atunci ea descoperise că era băiatul cel mai atrăgător din Winston.

Împinsă de curiozitate, Angela se aplecă pentru a-l studia mai bine pe vizitatorul lor. Părul des de culoare închisă era, ca şi pe vremuri, niţeluş mai lung şi se părea că rămăsese fidel stilului vestimentar neconformist pe care-l îndrăgea odinioară. Totuşi, în locul adolescentului deşirat din amintirile ei, ea regăsea acum un bărbat cu umerii largi, musculos, cu un chip tras, modelat de experienţe despre care ea nu ştia nimic. Tânăra simţi atunci o absurdă împunsătură în inimă.

— Nu-l găseşti magnific ? îi şopti Lynn, ca un ecou al propriilor ei gânduri.

„Dacă ai şti"... gândi Angela.

Fizicul atrăgător al lui Jon nu constituia decât o părticică a puterii lui de seducţie. Bărbaţi şi femei cedau atracţiei mai subtile a personalităţii lui, a amestecului de încredere aproape arogantă în steaua lui, cu succesul care friza aproape obrăznicia, cu energia, umorul şi farmecul spontan... La fel ca un soare, Jon subjuga în mod irezistibil toate fiinţele pe care le întâlnea.

Apariţia domnului Beech şi a lui Jon pe estrada rezervată dirijorului o smulse pe tâ-

năra femeie din amintirile ei. O va recunoaşte el şi, dacă da, ce atitudine va trebui ea să adopte ? Acum nouă ani, Jon îi zdrobise inima. Ce mai rămăsese apoi din cei optsprezece ani de prietenie ?

Ultima şi fatidica excursie pe muntele Adams rămăsese întipărită în memoria ei. Ştia că i-ar fi de ajuns să închidă ochii pentru a revedea profilul lui Jon în timp ce el glumea cu stângăcie, după ce îi anunţase plecarea lui la universitate... şi ca să-şi retrăiască propria suferinţă.

Şi ca să agraveze lucrurile, Jon o evitase tot restul verii, sub pretextul amăgitor că e acaparat de preparative. Angela, care vedea de la fereastra ei diferitele tinere care se succedau necontenit în casa familiei Stoddard şi le auzea râsetele cristaline amestecându-se cu cel al lui Jon, ştia că fostului ei prieten nu-i lipsea timpul liber decât pentru ea.

La sfârşitul verii, în chip de adio, el se mulţumise cu un simplu telefon, la fel de impersonal pe cât de scurt. Astfel luase sfârşit o prietenie de-o viaţă.

Se revăzuseră în timpul vacanţei de Crăciun, datorită părinţilor lor care nu ştiau nimic despre întâmplările de astă-vară. Angela îşi amintea şi acum ce prost se simţise. Trei ani mai târziu, familia Stoddard părăsise New Hampshire pentru Florida. Jon şi ea îşi mai scriseseră un timp, mai mult din

politeţe decât dintr-o adevărată dorinţă de a coresponda. Puţin câte puţin, cărţile poştale înlocuiseră scrisorile, apoi se răriseră şi ele până încetaseră cu totul.

Cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor, Jon îşi plimba privirea asupra orchestrei. Angela îşi reţinu respiraţia, curioasă să afle dacă el o va recunoaşte după atâţiá ani, ani de călătorii şi întâlniri cu personalităţi ale vremii. Depăşind fără să se oprească primele rânduri, ochii de culoare închisă ai lui Jon se fixară asupra flautiştilor. Un surâs mirat şi încântat îi lumină trăsăturile când întâlni privirea Angelei.

Înainte ca tânăra să poată reacţiona în vreun fel, domnul Beech bătu din palme solicitând linişte.

— Mulţi dintre voi m-au întrebat dacă şi în acest an un artist din afară va onora cu prezenţa lui concertul nostru de Crăciun şi, până în prezent, dificultăţile financiare ale orchestrei noastre m-au împiedicat să vă dau vreun răspuns sigur. În această seară, pot în fine să vă prezint pe solistul nostru la clarinet, Jonathan Stoddard.

Şoapte încântate se făcură auzite.

— Unii dintre voi îl cunosc poate deja pe Jonathan. Copil al Winston-ului, laureat al premiului Tinerelor speranţe la vârsta de...

Angela îşi înăbuşi un suspin. În timp ce ea se căznea să înveţe să cânte la flaut, Jon

învăţase unul după altul şi fără vreun efort aparent pianul, clarinetul şi saxofonul, înainte să se apuce de trompetă. Îşi amintea prea bine sentimentul de neputinţă care o cuprindea când îl vedea câştigând cu uşurinţă toate concursurile. Fără să-l invidieze, nu se putea stăpâni să se simtă un pic descurajată.

— ...După cum era de aşteptat, a obţinut o bursă pentru Universitatea din Juilliard..., continuă domnul Beech.

Amintirile Angelei o duseră cu nouă ani în urmă. Într-o frumoasă zi de primăvară, Jon găsise în cutia de scrisori plicul mult aşteptat. Parcă îi auzea şi acum strigătul victorios.

Reveni cu efort la prezent şi la discursul domnului Beech. Povestea celorlalţi membri ai orchestrei ceea ce ea ştia prea bine că, la terminarea studiilor, Jon fusese angajat de o orchestră mică a filarmonicii spaniole, înainte de a pleca pentru câţiva ani în Brazilia, că înregistrase mai multe albume de muzică clasică şi de jazz şi că revenea acum după un turneu triumfal în China.

De la plecarea ei în Florida, mama lui Jon îşi ţinea la curent foştii vecini cu cariera fiului ei prin intermediul ziarului local, căruia îi trimitea tăieturi din toate ziarele care îl menţionau.

Angela suspină. O prăpastie îi despărţea acum, sau poate aceasta existase întotdeauna în privinţa ei. Ar fi devenit ei vreodată prieteni dacă n-ar fi fost vecini ? Angela se îndoia, fiindcă, în realitate, nu puteai găsi caractere mai diferite ca ale lor. Extravertit, nonconformist şi imprudent, Jon o dominase întotdeauna, antrenând-o, când avea chef, în aventuri pe care instinctul ei o avertiza să le evite. Privind înapoi, se mira cât fusese de docilă.

— ...De la întoarcerea sa în Statele Unite, în luna august a acestui an, Jon s-a alăturat Orchestrei simfonice din Boston...

Angela se foi pe scaun, uimită la culme. Jon angajat de orchestra din Boston ? Cum de-i scăpase o asemenea noutate ? Spre marea ei stupefacţie, rămăsese cu gura căscată la el. Jon îi făcu complice cu ochiul, fapt care-i determină pe câţiva să-şi întoarcă repede capetele spre ea. Roşind încurcată, îşi îndreptă atenţia spre discursul domnului Beech.

— ...Când am aflat de prezenţa lui Jonathan în regiune, l-am rugat să fie solistul nostru de Crăciun şi a acceptat cu multă amabilitate. Doamnelor şi domnilor, vă rog să-l primiţi pe invitatul nostru, domnul Jonathan Stoddard !

Un ropot asurzitor de aplauze izbucni. Jon mulţumi admiratorilor lui cu un surâs care

i se păru Angelei cam încrezut. Domnul Beech aşteptă să se reinstaureze liniştea, pentru a continua.

— Ar putea vreunul dintre dumneavoastră să aducă un scaun pentru invitatul nostru care doreşte să ia parte la finalul repetiţiei noastre ?

Pentru Angela, restul se desfăşură într-un fel de ceaţă. Tresărea la orice cuvânt, tulburată peste măsură de prezenţa lui Jon, aşezat la două rânduri în spatele ei şi se temea mai ales de momentul inevitabil când va trebui să-l salute.

În sfârşit, domnul Beech stinse lampa care-i lumina pupitrul.

— Vă mulţumesc, vom relua miercurea viitoare. Vă reamintesc că nu ne mai rămân decât două repetiţii şi că nu vreau absenţe, încheie el pe un ton sever.

Apoi i se alătură lui Jon care-şi aranjă clarinetul, fără îndoială pentru a discuta despre bucăţile pe care se gândea să le interpreteze ca solist.

Încântată de această amânare neaşteptată, Angela îşi adună partiturile, îşi îmbrăcă în mare grabă mantoul şi se eclipsă. Câteva clipe mai târziu, ieşea din teatru.

Tocmai îşi căuta în geantă cheile de la maşină, când uşa din spatele ei se deschise din nou.

„Nu te speria", se liniști singură, „e vorba precis de un alt instrumentist la fel de grăbit ca și tine".

Totuși, se îndepărtă.

— Hei, Westgate, ia-o mai încet !

Inima Angelei stătu în loc. Deci nu era vorba de un coleg grăbit. De altfel, chiar crezuse vreo clipă așa ceva ? Se întoarse.

— Bună, Jon.

O ajunse din trei pași mari, își puse clarinetul jos și o luă în brațe strângând-o s-o înăbușe.

— Nu-mi vine să cred ! exclamă el.

Și izbucni în râs. Angela se întreba de ce se mira s-o regăsească în mijlocul orchestrei simfonice din orașul lor natal : în fond, ea nu părăsise niciodată Winston-ul. În cele din urmă el își slăbi strânsoarea și o luă de umeri.

— Cum îți merge, Angi ?

Diminutivul aproape uitat o făcu să tresară pe Angela. Nimeni în afară de Jon nu-i mai spusese vreodată așa.

— Foarte bine, ție ?

— Bine, bine.

În timp ce el afișa cel mai irezistibil surâs, Angela își feri privirea, încă rănită de trădările din ultimul an petrecut împreună, deși de atunci se scurseseră nouă ani.

— În orice caz, ești superbă. Foarte elegantă.

— Mulţumesc, răspunse Angela fără să zâmbească.

De când era mică, îi plăceau veşmintele cu o croială sobră şi clasică.

— Chipul tău, părul tău... Nu te coafai aşa, odinioară.

Pletele blonde, rezultatul a trei ani de eforturi şi îngrijiri atente, înlocuiau tunsoarea scurtă de adolescentă.

— De fapt, pe vremea aia nu mă coafam deloc !

Surâsul lui Jon se lărgi. Deloc doritoare să se lase fermecată de el, Angela readuse conversaţia pe un teren mai puţin personal.

— Deci cânţi la Boston, acum. Ce şansă pentru tine !

— Da.

Angela îşi muşcă buzele. Degeaba orchestra simfonică din Boston era considerată printre cele mai prestigioase din lume, Jon n-o privea desigur decât ca pe o etapă a carierei lui fulgerătoare.

— Şi unde locuieşti ? îl întrebă ea piticoasă.

— La Cambridge. Am subînchiriat un apartament al unui profesor de la Harvard care predă semestrul acesta în străinătate.

Tot vorbind, privea strada iluminată de decorurile de Crăciun şi vitrinele aceloraşi magazine care trezeau pe vremuri lăcomia

lor de copii. O emoţie neaşteptată îi însufleţi ochii întunecaţi.

— Spune-mi, întrebă el brusc, există vreun loc prin împrejurimi unde am putea bea o cafea ?

— O cafea ? Hmm, îmi pare rău, Jon, dar eu... nu pot.

— Îmi pare rău. Poate săptămâna viitoare ?

— Săptămâna viitoare ?

— Da, după repetiţie.

— Hai, Jon, dacă o persoană se poate lipsi de repetiţii, aceea eşti tu !

— Asta îmi va servi drept scuză ca să te revăd, răspunse el.

Proasta dispoziţie a Angelei se accentuă la perspectiva de a-l vedea pe Jon încăpăţânându-se să reînnoade prietenia lor de odinioară. Dacă nu se arăta vigilentă, el nu va întârzia s-o antreneze ca pe vremuri, într-un vârtej de aventuri care vor tulbura viaţa ei atât de calmă şi ordonată. Or, ea ţinea la liniştea ei sufletească.

— Angi, chiar n-ai timp de o cafea ?

Tânăra strânse în mână cureaua de la geantă.

— Am o groază de lucruri de făcut.

— Măcar o jumătate de ceaşcă ? insistă el glumeţ.

— Bine, de acord ! capitulă Angela, învinsă de aerul poznaş al interlocutorului ei. E un snack ceva mai încolo.

— Perfect. Decât un salon de ceai...

Conştientă că atitudinea ei distantă friza impolitetea, Angela, cu moartea în suflet, se resemnă să facă un efort.

— Sau dacă preferi, reluă ea, putem să mergem s-o bem la mine.

— Şi mai bine chiar ! Unde ai maşina ?

— De cealaltă parte a străzii.

— Foarte bine, te urmez.

El se îndreptă cu un pas vioi spre o maşină de un albastru închis, parcată de-a lungul trotuarului.

— Să nu-mi spui că-i a ta !

— Frumoasă linie, nu-i aşa ?

Tânăra se aplecă pentru a putea admira interiorul luxos al limuzinei decapotabile.

— Dar Jon... e un Mercedes ! Cum se potriveşte cu legământul nostru de a nu avea niciodată o maşină de această marcă ?

— Eram tineri pe atunci. De altfel, mă miră admiraţia ta pentru un automobil pe care îl dispreţuieşti.

— Ah, da ? Ei bine, priveşte... eu îmi ţin vechile promisiuni !

Şi indică printr-un semn vechiul ei Ford.

— Te recunosc prea bine în asta, Westgate.

Angela, vexată, traversă strada fără să mai răspundă. „Te recunosc prea bine în asta“ bombăni ea în gând. Jon nu mai ştia

nimic despre ea ! În nouă ani nu te schimbi doar la înfățișare.

De altfel, când se gândea acum la asta, își dădea seama că imbecilul ăsta pretențios de Jon nu înțelesese **niciodată** nimic din caracterul ei.

În minte îi reveni o întâmplare : în anul dinaintea „rupturii" lor, Jon îi dedicase o compoziție la pian. Angela își reamintea de curiozitatea și mândria ei... până când i-o cântase era un vals, „Valsul lui Angi". De la început nu-i plăcuse bucata, al cărei ritm monoton și melodie fadă i se păruse că personifică relația ei cu Jon, având un mesaj clar : „Iată o persoană care nu mă va trăda niciodată, dar care nici nu-mi va provoca vreodată vreo surpriză".

Ei bine, dacă Jon Stoddard vroia să reînnoade vechea lor legătură, o să vadă el... De altfel, Angela nu-i va da ocazia. O să-l facă ea să-și bea cafeaua în goană și s-o șteargă cât mai repede cu putință !

Întărită de această hotărâre, puse cheia în contact și demară.

Rhoda Seville — DRAGOSTE DE VIS
(Editura ALCRIS, colecţia „ROZ", nr. 11)

Rita era o administratoare drăguţă într-o librărie, iar visele ei despre succesul financiar le egalau pe cele romantice. Viaţa ei părea urmărită de mediocritate, până în ziua în care constată că un bărbat foarte atractiv o urmărise. Descoperi că era Kane Colby, un faimos scriitor din oraş, care-o voia ! Îi ceru să-l însoţească într-o călătorie de afaceri, însă cât de departe va merge ea în întâmpinarea dragostei care-i lipsise toată viaţa ?

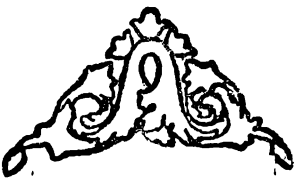

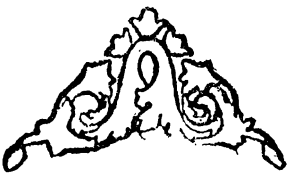

CAPITOLUL II

Ajunsă în fața locuinței ei, Angela acționă poarta automată. O alee particulară ducea la un grup de case mici în stil colonial, înconjurată de brazi, ale căror crengi erau pline de becuri multicolore. Jon își parcă mașina în spatele ei și o urmă pe verandă.

— Nu ne-am promis pe vremuri că n-o să locuim niciodată într-o asemenea „reședință" ? comentă el.

— Eram tineri pe atunci.

Nici Angela nu dorea să dezgroape amintirile răscolitoare ale unei epoci trecute. Deschise ușa de la intrare și aprinse lumina.

Lăsând la o parte orice ironie, cum de ai ajuns să locuiești aici ?

— După moartea tatălui meu, mama a preferat să se mute. Întreținerea vechii noastre case o obosea prea mult. A invocat în acest sens mărimea ei, reparațiile...

— Fosta voastră casă nu era totuși lipsită de șic. N-o regreți ?

— Știi... asta e așa de practică încât n-am motive să mă plâng.

— Mie îmi lipsește casa părinților mei, chiar dacă ei locuiesc acum într-un loc drăguț.

— Cine nu regretă ce a cunoscut în copilărie ? replică ea ridicând din umeri. Bine, mă duc să prepar o cafea și tu du-te să te instalezi în salon.

Dar Jon o urmă în bucătărie.

— Îmi pare rău că n-am putut veni la înmormântarea mămei tale, reluă el. Era o femeie minunată și țineam mult la ea.

— Știu, șopti Angela.

— Perspectiva acestui prim Crăciun fără ea nu te sperie ?

— Ba da, un pic...

Jon o mângâie ușor pe obraz.

— Dacă pot să fac... orice ar fi, nu ezita să mi-o spui.

În ciuda dorinței ei de a da crezare acestei propuneri, Angela știa că, și fără să țină cont de atitudinea regretabilă a lui Jon, cei nouă ani de despărțire săpaseră o prăpastie între ei, orice solidaritate devenind astfel destul de improbabilă. Se mărgini deci să mulțumească politicos și îl conduse în salon.

Abia se așezaseră, că Jon reveni din nou la ce-l interesa.

— Ce faci tu acum cu viața ta, în afara

cântatului la flaut sub bagheta bătrânului Beech.

— Ştiu că orchestra din Winston nu e de talia celei din Boston, dar nu e totuşi o fanfară de ţară ! Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, predau la liceu şi la Universitatea din Winston.

— La Universitate ? Asta înseamnă că posezi şi diplomele corespunzătoare ?

— Un doctorat în muzicologie.

Jon surâse.

— Ai fost întotdeauna o elevă bună.

— Absolut, replică Angela pe un ton tăios.

— Universitatea din New Hampshire ţi-a plăcut ?

— Da, mult. Bineînţeles, nu se compară cu cea din Juilliard.

Ignorând sarcasmul evident, Jon se ridică şi dădu drumul la magnetofon, încorporat într-o ultramodernă combină, apoi reveni şi se aşeză în faţa Angelei.

— Am auzit că domnul Beech iese la pensie după concertul de Crăciun.

— Hm, da. Starea sănătăţii lui îl constrânge să facă asta.

— Păcat, va fi greu de înlocuit.

— Da.

Angela fu cât pe-aci să-i mărturisească lui Jon că ea spera să-l înlocuiască, dar se răz-

gândi. Asta nu-l privea şi apoi, se temea să nu-i pună la îndoială capacitatea.

— Ei, ce gândeşti despre casa mea ? întrebă ea ca să schimbe vorba.

— Deloc rea, în ciuda poziţiei sale. Prezenţa mobilelor din vechea voastră casă îi conferă o aură de soliditate şi permanenţă.

Angela se simţi emoţionată şi l-ar fi dus pe Jon să viziteze şi celelalte încăperi, dacă fosta cameră a mamei ei, transformată în birou, nu i-ar fi reflectat într-atât intimitatea. Se temea ca portretele de femei-dirijor agăţate pe perete să nu-i trădeze propriile ambiţii.

Şuieratul filtrului de cafea îi furniză o scuză ca să scape. Totuşi, singurătatea bucătăriei nu fu suficientă ca să-i risipească indispoziţia. În timp ce aşeza ceştile şi cafetiera pe o tavă, se întreba până unde o va duce neinspirata ei idee de a-l invita la ea acasă. Un suspin de descurajare îi scăpă de pe buze când se îndreptă spre salon.

— Mai pui tot o bucăţică de zahăr în cafea ? îl întrebă ea.

— Hmm, nu, mulţumesc, fără zahăr. Cine e ?

Angela ridică ochii şi-l văzu că întindea mâna spre o fotografie încadrată într-o ramă de argint.

— Se numeşte **Ivan** Dillane, preciză ea fără tragere de inimă.

— Yvonne ?

— Ivan. I-v-a-n. Preferă să i se pronunţe prenumele în manieră slavă. Şi el predă la universitate.

— Ah ! Este actualul bărbat din viaţa ta ?

— Nu-i judeca pe toţi după tine ! replică ea, atinsă la culme de ironia întrebării.

Fiindcă, invers decât Jon, ea nu colecţionase niciodată flirturi.

— Iartă-mă, uitam că doar căutarea „bărbatului vieţii tale" te interesa, chiar şi la cincisprezece ani. Deci l-ai găsit ? El e ?

— Poate că da. Ivan posedă toate calităţile pe care le apreciez la un bărbat.

Dacă excepta încăpăţânarea de care dădea dovadă vrând să trăiască împreună, rectifică ea în gând.

— Hmm... Nu ştiam că-ţi place genul „profesor îmbrăcat în tweed"

— Şi ce le reproşezi ? Închipuie-ţi că Ivan şi cu mine apreciem aceleaşi valori şi îndrăgim aceleaşi lucruri.

— Hmm... repetă Jon. Şi câţi ani are ?

— Treizeci şi doi, dar admit că barba îl îmbătrâneşte.

Jon puse fotografia pe măsuţa joasă şi se aşeză din nou pe canapea.

— Ce predă ?

— Literatura rusă.

— Adevărat ? Trebuie să fie un tip interesant.

— Da.

Cu ochii fixaţi în ceaşca ei, Angela se gândea cum să abată conversaţia de la viaţa ei particulară.

— Să vorbim puţin şi despre tine, Jon. Ai pe cineva acum ?

El surâse.

— Ei bine, da. Se numeşte Cynthia Gardner. Ne-am întâlnit anul trecut la Bahia unde ea poza pentru **Vogue.**

Că ieşea cu un manechin n-o mira din cale-afară pe Angela. În schimb, nu se aştepta ca ea să se simtă puţin înciudată.

— Şi e ceva serios ?

— Poate.

Iată ceva ce nu-i semăna deloc.

— Şi despărţirile nu vă deranjează prea mult ? Îmi imaginez că Cynthia e obligată să trăiască la New York din cauza meseriei ei ?!

— Aşa e, dar părinţii ei locuiesc la Boston.

— Oh... Ce bine s-a nimerit !

Angela nu îndrăzni să-l mai întrebe pe Jon dacă el solicitase postul de la Orchestra Simfonică din Boston pentru a se apropia de iubita lui.

— Vrei să mănânci ceva ? Soră-mea mi-a trimis o prăjitură.

— Peggy ? Ce mai face ?

— Foarte bine. Va deveni bunică peste câteva luni.

— Adevărat ? Cum trece timpul ! De fapt e cu nouăsprezece ani mai mare ca tine. Şi unde locuieşte acum ?

— În Vermont.

— Oh, ce păcat !

— De ce spui asta ?

— Pentru că asta înseamnă că dispariţia mamei tale te-a lăsat singură de tot aici.

— Ştii, nu sunt chiar singură. Chiar dacă Peggy nu locuieşte în vecini, ne vedem adesea. Şi apoi, între Ivan, studenţii mei şi orchestră, nu-mi lipseşte deloc compania.

Angela se ridică să pună fotografia lui Ivan la locul ei. Poate Jon se va hotărî să plece, acum să epuizaseră subiectele de conversaţie obişnuite între două persoane care nu s-au văzut de mult timp familie, serviciu, dragoste.

— Trebuie să plec, declară el chiar în acest moment.

Altădată, îşi aminti Angela cu o uşoară strângere de inimă, Jon şi ea pretindeau că pot comunica prin telepatie.

— Dar înainte...

Un val de teamă o cuprinse pe tânăra femeie.

— Da ?

— Am văzut că ai nişte videocasete cu primii optsprezece ani ai vieţii noastre.

„Întotdeauna a fost un fin observator" gândi Angela. „Spre nenorocirea mea..."

— Da. Am dat chiar să copieze vechile filme „super-8" turnate de tatăl meu.

O bănuială îi trecu prin minte.

— Jon, doar nu vrei să te uiți acum la ele ? Totul durează cel puțin opt ore !

— Oh, nu, bineînțeles că nu ! exclamă el.

Dar în mod vizibil, reacția ei îl dezamăgise. Cu atât mai rău, își spuse ea, abia stăpânindu-se să nu ridice din umeri. Vântul cald care sufla pe muntele Adams acum nouă ani dusese cu el frumoasa lor prietenie... Și să vadă împreună cu Jon amintirile zilelor fericite n-o tenta chiar deloc.

— O să mi le împrumuți, odată ?

— Bineînțeles.

— Deși, îți mărturisesc cu toată sinceritatea, reluă Jon, că aș da orice ca să revăd imediat concursul de play-back.

Și îi aruncă surâsul lui cel mai irezistibil.

— Glumești ?

— Dacă vrei, Angi, doar numărul nostru. N-o să ne ia decât câteva minute.

Angela izbucni într-un râs care suna fals.

— Îmi pare rău, dar va trebui să mai ai răbdare. De altfel, riști să fii dezamăgit : întotdeauna ești tentat să înfrumusețezi amintirile din copilărie.

— Iartă-mă că te stânjenesc. Insist prea mult, nu-i așa ?

Pentru a doua oară în seara asta, i se părea că Jon îi citește gândurile.

— Ce vrei de la mine, Jon ? întrebă ea brusc.

— Eu... nu știu.

Ridicându-se la rândul lui, el începu să străbată încăperea cu pași mari, cu figura gânditoare. În cele din urmă se întoarse spre gazda lui și îi surâse.

— Ei bine, cred că o să plec. Am un drum lung de făcut.

Fără să scoată vreun cuvânt, Angela luă din cuier geaca și i-o întinse.

— Mulțumesc pentru cafea, reluă Jon.

În momentul când se pregătea să iasă, ea îl reținu cu un gest impulsiv.

— Așteaptă o clipă, Jon. Regret că reîntâlnirea noastră nu s-a desfășurat deloc după cum sperai. Știi... multe lucruri se schimbă în nouă ani. **Noi** ne-am schimbat. Și te îndepărtezi adesea de prietenii din tinerețe la fel ca și de cei din copilărie.

— Chiar și de cei mai buni prieteni.

Spre marea ei surpriză, Angela simți că i se strânge inima.

— Mai ales de ei.

Jon nu insistă mai mult. După un scurt salut, se îndreptă spre mașină și demară. Angela închise ușa casei și începu să strângă serviciul de cafea ca să-l spele. Se felicita pentru fermitatea ei, căci, chiar dacă ea și

Jon ar mai avea încă niște interese comune, fapt de care se îndoia, mojicia de care dăduse dovadă în privința ei odinioară era de ajuns ca să-i despartă. De altfel, se putea lipsi foarte bine de el și încă și mai bine de șotiile în care obișnuia s-o antreneze, cum era și acel faimos concurs de play-back.

Tocmai stingea luminile din salon, ferm hotărâtă să se ducă la culcare fără să se mai gândească la Jon Stoddard, când beculețul roșu al combinei îi atrase atenția ca un magnet. Împinsă de curiozitate, puse o casetă în video și se așeză pe o pernuță.

Cu telecomanda în mână, derulă banda până la imaginea concursului de play-back. Animatorul serii îi anunță pe Rolling Stones, altfel zis pe Jon, pe ea și încă trei prieteni. Angela pufni în râs revăzându-l pe Jon cum imită mișcările sugestive ale lui Mick Jagger cântând **Satisfacție,** spre marea bucurie a elevilor care formau publicul.

Câteva clipe mai târziu, apărea chiar ea în rolul lui Keith Richards și închise ochii, consternată. Un tunet de aplauze salută finalul numărului lor. Vocea familiară a lui Peggy se făcu auzită în mijlocul vacarmului.

— Bravo, copii ! O să ajungeți departe !

Angela surâse și derulă banda până la imaginile premierii. Bineînțeles că Jon luase premiul întâi.

Când ecranul se întunecă, Angela nu-şi luă privirile de la el, ştiind că mai era ceva pe această casetă. Şi într-adevăr, o clipă mai târziu, apăru veranda casei părinteşti, apoi Jon şi cu ea ocupaţi să îndese cât mai multe bagaje în portbagajul vechiului Mustang al lui Jon. Se pregăteau să plece, ca în fiecare vară, să escaladeze muntele Adams, din lanţul Munţilor Albi.

Lângă ei, Peggy îi maimuţărea pe comentatorii de la televiziune :

— Şi iată-i din nou pe celebrii noştri alpinişti...

Angela îşi muşcă buzele, cu inima strânsă la vederea acestor imagini idilice ale unei fericiri pierdute.

— Ca să supravieţuiască pe culmile izolate din New Hampshire, continuă Peggy, un alpinist trebuie să fie bine echipat.

Prim-plan pe bocancii Angelei.

— Hai, Angela, fă ceva.

Ascultătoare, tânăra de pe ecran schiţă câţiva paşi de dans, apoi se apropie cu paşi de pisică de Jon ca să-l gâdile. Luat pe neaşteptate, el tresări şi, fiindcă în acel moment verifica nivelul uleiului de la motor, se izbi cu capul de capotă.

Angela nu-şi putut reţine un hohot de râs. Jon îşi îndreptase acum spatele şi o antrena într-o parodie de tango.

Cu ochii în lacrimi, tânăra privi cu atenţie feţele lor surâzătoare. Bănuia vreunul din ei că noaptea următoare vor fi amanţi ?

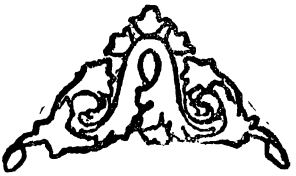

CAPITOLUL III

Angela n-ar fi putut spune de cât timp fixa ecranul televizorului, când se hotărî în fine să se ducă la culcare.

În ciuda oboselii, ştia că somnul o va ocoli. I se părea că mai aude încă vocea gravă a lui Jon şi îi simte mirosul puţin amărui al parfumului.

Şi când te gândeşti că va trebui să-l revadă la repetiţii !... Angela îşi promise că va evita orice ocazie de conversaţie amicală. De altfel, după felul cum îl gonise de la ea, Jon se va feri să insiste.

*
*

A doua zi, timpul i se păru interminabil Angelei. În vreme ce traversa campusul universităţii pe cât de repede îi permiteau tălpile cizmelor de piele cu care aluneca groaznic, îl bombăni pe Jon Stoddard pentru a suta oară de când se sculase. Dacă, doar prin

tr-o singură vizită, reuşise s-o tulbure în aşa hal încât îi fugise somnul, ce efect vor mai produce viitoarele întâlniri ?

Pe la ora patru şi jumătate, era aproape noapte şi ninsoarea, transformată peste zi în mocirlă de du-te-vino-ul continuu din campus, începuse să îngheţe prin unele locuri. Ridicându-şi gulerul mantoului din lână albă, tânăra regretă că nu se poate duce direct acasă.

Începuse să urce scara când vocea familiară a logodnicului ei răsună din apropiere.

— Angela ! Aşteaptă-mă !

Ivan o ajunse pe scară cu un pas vioi şi o sărută pe colţul buzelor. Angela, care detesta asemenea manifestări în public, se îndepărtă.

— Te duci în biroul tău ? o întrebă Ivan.

— Da, trebuie să-mi iau nişte materiale pentru cursul de la ora cinci !

— Te însoţesc.

Urcară la etajul doi unde Angela dispunea de un fel de debara, denumită în mod pompos birou. Ivan închise uşa în urma lor, în timp ce Angela scotocea prin nişte sertare.

— Ai vreun program diseară ? se interesă ea.

— Nimic tentant : am o şedinţă la ora şase care ameninţă să se prelungească până târziu.

— Păcat, speram că ne vom putea petrece împreună seara. Poate mâine seară ?

— Bineînțeles.

— Cum ? Oh, desigur, uitasem că azi e deja joi.

Ivan și cu ea cinau împreună în fiecare vineri. Închiriau câte o videocasetă și o priveau la Angela acasă, savurând o masă chinezească cumpărată de la un restaurant specializat. O rutină de neclintit.

— De ce nu mi-ai telefonat aseară, după repetiție ? reluă Ivan. De obicei, așa faci.

Angela care cunoștea caracterul gelos al logodnicului ei, consideră inoportun să-i mărturisească faptul că-și petrecuse o bună parte din seară în compania altui bărbat. De altfel, instinctul îi sufla să evite, măcar pentru moment, orice aluzie privind întoarcerea lui Jon.

— Iartă-mă. Aveam o durere groaznică de cap și m-am culcat cum am ajuns acasă.

— Angela... Știi că nu-mi place să umbli singură noaptea pe străzi. Am fost teribil de îngrijorat. Data viitoare nu uita să mă suni. Îmi promiți ?

Cufundată în partiturile ei, Angela dădu din cap.

— Promiți ? repetă Ivan, de data asta ceva mai tare.

Tânăra se crispă. Aprecia atitudinea protectoare a lui Ivan, dar nu și tonul autoritar pe care-l folosise.

— Da, promit, mormăi ea.

— Mulţumesc. Te-ai mai gândit la discuţia noastră de ieri ?

— Pentru numele Domnului, Ivan, cursul meu începe peste un sfert de oră şi mai am două partituri de fotocopiat.

Văzându-l că e gata să insiste, Angela optă pentru o atitudine mai conciliantă.

— Îţi promit să mă gândesc serios şi să-ţi dau răspunsul duminică, aşa cum am stabilit.

— Atitudinea ta mă derutează. Mă întreb dacă reticenţele tale nu se datorează unui fapt pe care eu nu-l cunosc.

— Ai putea fi ceva mai precis, te rog ?

— Ei bine, mă gândeam la un blocaj de ordin psihologic. Asta se poate vindeca, să ştii.

Angela nu-şi credea urechilor.

— Un blocaj ! Ce explicaţie minunată ! Bravo, Ivan... şi mulţumesc ! Iar acum, dacă vrei să mă scuzi...

— În acest caz, de ce reacţionezi cu atâta agresivitate ? Şi pe urmă, să ştii că nu cunosc nici o altă pereche care... să nu întreţină relaţii intime.

— Adevărat ? Ai verificat asta ?

— Inutil să mă iei peste picior, încerc doar să te ajut.

Angela inspiră profund ca să-şi stăpânească furia.

— Nici nu mă îndoiesc. Dar indiferent ce-ar fi, îţi sugerez să amâni discuţia pentru

un moment mai potrivit. Îţi reamintesc că am un curs la ora cinci.

— Studenţii te pot aştepta un pic.

Şi, fără să-i mai lase timp să protesteze, Ivan o cuprinse în braţe şi îi fură un sărut. Luată pe neaşteptate, Angela se crispă, şi doar grija de a nu învenina şi mai mult situaţia o reţinu să nu se zbată ca să scape din această îmbrăţişare intempestivă. În ciuda enervării ei, se forţă chiar să se destindă.

„Dacă nu, gândi ea, iar o să evoce vreun **blocaj.**"

În sfârşit, Ivan avea o mutră satisfăcută.

— Progresăm cu paşi mari.

Şi vru s-o îmbrăţişeze din nou.

— Ivan, încetează, am treabă !

O bătaie în uşă îi întrerupse.

— Hmm, o clipă, îngăimă Angela.

Îşi trecu grăbită mâna prin păr înainte să deschidă uşa. Spre marea ei surpriză, persoana nu era alta decât Jon.

— Jon ? Ce faci aici ?

— Salut, Angi.

— Cine e ? se interesă Ivan.

— Ne faci cunoştinţă ? întrebă Jon adresându-se tinerei femei.

Angela îşi dădu părul pe spate cu un gest nervos.

— Bineînţeles. Scuzaţi-mă că nu mi-am îndeplinit îndatoririle de gazdă. Jon, el este prietenul meu Ivan Dillane. Ivan, ţi-l prezint

pe Jon Stoddard, care onorează prin prezența sa concertul anual al orchestrei din Winston.

Judecând după felul cum se încruntă, Ivan nu părea satisfăcut de această scurtă explicație.

— Jon și cu mine ne cunoaștem din copilărie. A revenit în Statele Unite după mai mulți ani petrecuți în străinătate.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri înainte să-și strângă mâinile.

— Sper că nu vă deranjez ? se interesă Jon cu o umbră de ironie.

— Deloc, îl asigură Angela, încurcată.

— Am venit să-ți fac o scurtă vizită.

— Ce idee bună ! Aseară abia am reușit să schimbăm două-trei vorbe.

Spre marea ușurare a Angelei, Jon n-o dădu de gol față de Ivan, căruia îi fusese destinată nevinovata minciună.

— Pleci ? o întrebă el. Te însoțesc.

— Ați picat rău, domnule Stoddard, interveni Ivan. Angela are un curs la ora cinci.

Jon surâse.

— Oh ? Și dumneavoastră ?

— Ziua mea de lucru s-a terminat.

Angela îi aruncă o privire amuzată.

— Uiți de ora particulară de la cinci. Elevul tău este întotdeauna punctual...

Ivan își mușcă buzele, derutat de faptul că a fost prins cu minciuna.

— Bine... Ei bine, Ivan, încântat de cunoştinţă.

— Iván.

— Vă rog, n-am înţeles ?

— Prenumele meu se pronunţă Iván, cu accent pe ultima vocală.

— Oh, scuzaţi-mă.

Ca pentru a-şi marca teritoriul, Ivan se întoarse spre logodnica lui.

— O să te sun diseară, Angela. Sau mai degrabă, o să trec pe la tine. Şedinţa mea o să se termine în jur de ora opt. Presupun că o să fii acasă ?

Şi aruncă o privire semnificativă în direcţia lui Jon.

— Da, bineînţeles, îl aprobă tânăra.

— Atunci pe curând, I-ván, silabisi Jon.

Ivan se îndepărtă fără să răspundă, spre marea bucurie a lui Jon care marcase un punct împotriva rivalului său.

— Un băiat simpatic Yvette ăsta al tău, comentă el.

Angela nu-şi putu reţine un surâs pe care-l regretă însă imediat.

— N-ar fi trebuit să-ţi baţi joc de el. Ţin la el. Foarte mult.

Drept orice răspuns, Jon ridică din umeri.

— De altfel, mi-ar place să ştiu ce cauţi aici.

Jon se sprijini de biroul Angelei şi-şi întinse picioarele lungi plin de nonşalanţă. Spre marea ei încurcătură, Angela se surprinse admirându-l pe furiş.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că-mi lipseşti ?

— Sigur că nu.

— Bine, atunci ce părere ai de această explicaţie : cânt muzică de jazz cu nişte tipi din Cambridge şi vroiam să te invit să ne asculţi duminică seara.

— Un grup de **jazz ?**

— Da, ca în timpurile bune. Cântăm într-un mic club încântător.

Angela îşi scutură pletele blonde, ca şi cum vroia să alunge amintirile care o asaltau.

— Îmi pare rău, dar preocupările mele nu-mi permit o asemenea fantezie şi aş fi crezut că ţie şi mai puţin.

Jon surâse.

— Când vrei, găseşti întotdeauna timp ca să-ţi faci o plăcere.

— Într-adevăr, nu te înţeleg deloc. Ai pus mâna pe unul din cele mai invidiate contracte de pe planetă şi, în loc să te consacri muncii, îţi pierzi timpul cu fleacuri.

— Despre ce vorbeşti ?

— Jon, odată şi odată trebuie să te cumineţeşti. Aşa e viaţa.

— Doamne, am impresia că o aud pe mama ! Ai devenit atât de rezonabilă între timp?

— Poate am crescut pur şi simplu.

— Iar eu sunt un puşti întârziat. Îţi mulţumesc.

— Ai fi putut foarte bine să-mi transmiți invitația prin telefon. De ce te-ai deplasat până aici ?

Angela își plecă ochii, jenată. Cu ce drept critica ea modul în care Jon își petrecea timpul ?

— Ei bine, ca să-ți răspund în două cuvinte sau pe-aproape, prietenia ta îmi lipsește și acum, că trăiesc din nou în regiune, aș vrea s-o reînnodăm.

Angela se crispă, trecând în defensivă.

— Credeam că m-am exprimat destul de clar, aseară...

— Singurul lucru clar, scumpa mea, este că, spre deosebire de tine, eu nu pot să dau deoparte optsprezece ani de amintiri. Tu faci parte din viața mea și nu pot să trec peste asta.

— În acest caz, de ce ai așteptat patru luni ca să vii ? Te-ai întors din august.

— Îți imaginezi volumul de muncă pe care îl implică apartenența la o orchestră care dă cinci concerte pe săptămână, câteodată șase, și cu un program care se schimbă fără încetare ?

— Găseai totuși timp s-o vezi pe Cynthia și să cânți jazz.

Imediat Angela își regretă remarca meschină. O s-o creadă geloasă.

— Dacă vrei să știi, mi-era frică să-ți telefonez.

— Ţie ? Frică ? Nu mă face să râd !

— Da, cam presimţeam ce fel de primire mă aşteaptă.

Reprimându-şi impulsul de a se justifica reamintindu-i lui Jon certuri vechi de acum nouă ani, Angela încheie brusc conversaţia.

— Trebuie să te părăsesc, cursul meu începe peste câteva clipe.

— Îmi permiţi să asist ?

— Aş prefera să nu.

— Chiar dacă îţi promit că n-o să lansez avioane de hârtie ?

— Te rog, Jon, prezenţa ta m-ar împiedica să mă concentrez. Şi nu vreau să par o caraghioasă...

Jon izbucni în râs şi Angela fu nevoită să capituleze.

Sub ochii intrigaţi ai studenţilor, Jon se instală în fundul sălii de clasă. Nu-şi dezlipi o singură clipă privirea amuzată de la Angela, care, dând dovadă de toată stăpânirea de sine de care era în stare, reuşi să rămână serioasă până la sfârşit. Totuşi, tulburarea o făcu să vorbească atât de repede încât expunerea ei se termină cu un sfert de oră mai devreme. Considerându-l pe Jon vinovat de graba ei, hotărî că era dator s-o salveze. Se scuză deci că „special“ s-a grăbit pentru a le putea prezenta un invitat.

— Sunt sigură că domnul Stoddard va fi încântat să vă răspundă la întrebări, încheie ea.

După cum prevăzuse, prezența unui concertist renumit trezi curiozitatea studenților. Doriră să afle totul despre Jon, de la studiile urmate până la salariu, fără să uite să se intereseze de ritmul de lucru și compozitorii favoriți. Nici chiar soneria care anunța sfârșitul cursului nu reuși să întrerupă tirul continuu al întrebărilor.

După plecarea lor, Jon se apropie de Angela care îi mulțumi pentru răbdarea lui.

— Ți-am admirat prezența de spirit, domnișoară profesoară. Spune-mi, am putea mânca ceva prin apropiere ? Ah, uitasem, ăsta era al doilea motiv al vizitei mele să te invit la cină.

Angela își ridică ochii spre cer.

— Jon, te rog. N-am decât o dorință să mă duc la mine acasă, să mă bag într-o cadă fierbinte și plină de spumă și...

— Nici o problemă. O să cumpărăm niște hamburgeri pe drum.

— Nu te dai niciodată bătut ?

Jon dădu surâzând din cap.

— În acest caz, mă înclin. Accept să cinez cu tine, dar aici, în campus.

— Glumești ?

— Nu.

Nici vorbă să-l însoţească în vreun restaurant intim unde conversaţia ar putea lua o turnură periculoasă, şi cu atât mai puţin să-l invite la ea.

— Va merge mai repede, îi explică ea.

— Ah, uitasem că Yvette trebuie să te găsească acasă la ora opt.

— Mi-ar place să nu-i mai spui aşa lui Ivan...

În aceeaşi clipă, Jon îi puse fularul la gură, înăbuşind restul frazei.

— Visam asta de mulţi ani.

— Ce anume ?

— Să pun căluşul în gura unui profesor.

Angela îl fulgeră din priviri.

— Hai !

Câteva clipe mai târziu, traversau campusul întunecos, tipic acestei regiuni prin clădirile lui din cărămidă roşie acoperită cu iederă şi aleile mărginite de arbuşti ornamentali.

— Eşti fericită aici, Angi ? o întrebă Jon.

— Da, bineînţeles.

— Deci... totul e în regulă cu tine ?

Angela îi aruncă o privire piezişă.

— Da. Am o viaţă plină, care îmi place.

— Hmm... ce mai predai aici în afară de muzicologie ?

— Aici ? Nimic altceva. În schimb dirijez corul. Şi mai predau nişte ore la liceu, unde dirijez şi o orchestră.

Jon încetini pasul.

— Dirijoare ?

— Da.

El surâse.

— Să fiu al naibii dacă mă aşteptam la aşa ceva ! Şi de când ?

— De când eram în anul doi la universitate. De ce te holbezi la mine aşa mirat ?

— Erai atât de rezervată...

— Rezervată nu înseamnă o figură ştearsă.

— Mă mir că nu candidezi pentru postul domnului Beech !

— Cine ţi-a spus că nu mă interesează ?

O clipă mai târziu, Angela îşi dădu seama că se trădase. Îşi plecă ochii, aşteptând reacţia lui Jon. Cum el nu zicea nimic, se hotărî să-i arunce o privire. Cu o figură indescifrabilă, el privea în depărtări.

„Se îndoieşte de competenţa mea", se gândi ea umilită. „Mă consideră pretenţioasă şi ridicolă."

Prefăcându-se că nu-i remarcă tăcerea, se grăbi să schimbe subiectul.

— Hai s-o luăm pe acolo. O să ajungem mai repede.

— Unde ? Mai mergem la masă ?

— Da, bineînţeles.

Îşi continuară drumul în tăcere prin întunericul îngheţat şi neprietenos.

— Ce ciudat... ! spuse dintr-o dată Jon.

— Ce anume ?

— Să merg cu tine la masă.

— Nu înţeleg.

— Ei bine... Ca şi cum am frecventa aceeaşi universitate.

Nostalgia îi voala vocea.

— Oh...

— Exact în acest moment firul s-a rupt...

Angela se încordă aşteptând o mărturisire.

— Şi chiar dacă ştiu că sistemul de atribuire a burselor făcea ca lucrul să fie inevitabil, asta nu mă împiedică să mă gândesc că am pierdut ceva. Înainte împărţeam totul, şi acum un abis ne desparte.

— Ce tupeu ! Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că mă acuzi pe mine de asta.

Imediat îşi regretă strigătul pornit direct din inimă inutil să mai reînvie amintirile dureroase şi vechile animozităţi.

— Unde mă duci la masă ? întrebă Jon.

Era evident că încerca să îndrepte conversaţia pe un teren mai puţin alunecos.

— La o cafenea.

— Oh ! Ce idee...

— Această perspectivă nu mă entuziasmează nici pe mine, dar, după cum ţi-am spus, serviciul e rapid.

„Şi e un loc care nu se pretează deloc la confidenţe“ adăugă în sinea ei.

O muzică asurzitoare provenind de la boxele instalate în colţuri îi luă în primire chiar

de la uşă. Ghirlande aurii şi argintii împodobeau pereţii şi figurine din carton reprezentându-l pe Moş Crăciun decorau mesele.

— Mmm, făcu ironic Jon. Ce miros îmbietor de grăsime încinsă şi cafea reîncălzită ! Îmi lasă gura apă de pe-acum.

Se instalară la singura masă liberă, lângă patru studenţi care comentau cu vehemenţă ultimul meci de baschet al sezonului. După cum contase şi Angela, zgomotul din local nu te predispunea la conversaţii intime. Ar fi putut să ghicească însă că trebuia mult mai mult ca să-l descurajeze pe Jon.

— Vorbeşte-mi de Yvette al' tău, îi sugeră el. Ieşiţi împreună de mult ?

— De şase luni, şi mi-ar place să nu-i mai zici aşa.

Judecând după surâsul lui maliţios, Jon nu fusese deloc impresionat.

— Mi se pare un tip gelos.

— I se întâmplă. Iar mie asta mi se pare măgulitor.

— Adevărat ? Crede-mă, în curând o să te plictisească. Mai ales că gelozia denotă o lipsă de încredere în propria persoană, ceea ce devine repede insuportabil.

— Nu mai vorbi prostii ! Ivan e solid, copt la mine, serios...

— Mi s-a părut chiar prea serios, replică Jon cu o strâmbătură expresivă.

— Şi departe de a fugi de responsabilităţi, ca atâţia alţii, doreşte să-şi întemeieze un cămin, o familie.

— Această nerăbdare nu ţi se pare că dovedeşte sentimentul lui de nesiguranţă ?

— Nu ! Eu o simt ca o forţă. Vezi, m-am săturat de bărbaţii incapabili să se angajeze în vreun fel.

— Ai terminat ? întrebă pe neaşteptate Jon.

Angela se gândi dacă întrebarea se referea la discursul ei împotriva egoiştilor, sau la cină.

— Îţi mai este foame ? întrebă el.

— Nu, mulţumesc.

— În acest caz, hai să plecăm.

Şi fără să mai aştepte, se ridică. Odată ajunşi afară, Angela încercă să ia frâiele situaţiei în mâinile ei, considerând că i-a consacrat destul timp lui Jon. Acesta îi dejucase eforturile de a se debarasa de el, acum două ore, dar n-o să-l lase să-i stea pe cap toată seara.

— Ei bine, Jon, spuse ea, mi-a făcut plăcere să petrec câteva momente cu tine.

Spera că el va înţelege că-i dădea papucii... Dar chiar dacă Jon îi citise gândurile, nu lăsă să se vadă nimic.

— Te conduc, spuse el.

Fiindcă refuza s-o lase în pace, Angela declară că trebuie să treacă întâi pe la birou.

Înaintau cu paşi prudenţi pe aleea acoperită de polei, când Jon începu dintr-o dată să vorbească.

— Angi, trebuie să-ţi mărturisesc ceva... privind adevăratul motiv al venirii mele azi, aici... În realitate, doream să-ţi cer scuze şi să încerc să-ţi explic comportarea mea.

— Nu înţeleg la ce faci aluzie, bombăni Angela.

— Ba cred că da. Tensiunea asta între noi... Speram că, după atâta timp, ne vom putea comporta ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, dar m-am înşelat.

Angela se întoarse brusc spre el.

— Oh ! Ai înţeles în sfârşit ?

— Da. Şi ştiu acum că nu vom putea redeveni prieteni decât după ce vom sparge buba... cauzată de acel incident.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Angi, ţinem asta în noi de nouă ani. Trebuie să discutăm !

Luminile clădirilor străluceau în depărtare. Angela ar fi dat orice ca să se găsească acum în micul ei birou, la adăpost de tentativele lui Jon de a reînvia trecutul.

— Cine îţi spune că acel „incident" ocupă un loc la fel de mare în amintirile mele ca în ale tale ? replică ea.

Jon se aşeză în faţa ei şi o luă de umeri.

— Repetă ce ai spus adineaori privindu-mă în ochi ; poate atunci am să te cred.

Angela ridică ochii şi ştiu imediat că n-o va putea face. I se părea că vede suprapunându-se peste întunericul iernii lumina serii de iulie, de acum nouă ani, care îi schimbase cursul existenţei.

— Oh, Angi, aş dori atât de mult să înţelegi cât regret, şopti Jon.

Un val de lacrimi umezi obrajii Angelei.

— Ştii ce m-a rănit cel mai mult ? Faptul că ai refuzat să-mi vorbeşti, **după.** Toate acele săptămâni în care m-ai ignorat.

— Eram îngrozit. Nu încetam să-mi repet că am distrus prietenia noastră. Şi cum nu ştiam cum să mă comport, am preferat să te evit.

„Şi în timp ce eu mueam de dragoste din cauza ta, tu regretai că m-ai luat în braţe într-un moment de rătăcire", continuă Angela în sinea ei.

Scoţându-şi un şervеţel din buzunar, tânăra îşi şterse ochii.

— Nici acum nu înţeleg de ce m-am purtat ca un bădăran, reluă Jon.

— Nici un mister. Eram la o cotitură a vieţii noastre, ne aştepta un salt spre necunoscut şi ne-am strâns în braţe ca şi cum asta ar fi putut opri în loc timpul... până în ziua când tu ai preferat să zbori cu propriile tale aripi.

— Presupun că ai dreptate. Ai ştiut întotdeauna să analizezi lucrurile. Mi se pare totuşi că-mi amintesc cum a început totul...

— Jon, te rog ! Dacă nu vezi nici un inconvenient, prefer să nu mai vorbim despre asta.

— Dacă nu lămurim lucrurile, n-o să putem redeveni niciodată prieteni.

— Şi cine-ţi spune că vreau asta ?

Angela se întrerupse şi închise ochii, apoi reluă

— Iartă-mă, m-am exprimat greşit. Mă gândeam la tot ce a intervenit în aceşti nouă ani. Mi se pare greu, ca să nu zicem nepotrivit, ca o femeie aproape logodită să întreţină o prietenie strânsă cu un alt bărbat.

Jon se încruntă.

— Oh ! Mărturisesc că n-am privit lucrurile sub acest aspect.

— Ei bine, trebuie.

— Chiar eşti logodită ?

— Hmm... aproape.

— Ah. Dar să revenim la incidentul nostru...

— Nu, Jon, nu vreau să mai aud vorbindu-se de asta.

— Dar n-am stabilit nimic !

— Ei şi ?

Sub privirea încântată a lui Jon, Angela bătu enervată din picior.

— Exersezi un nou pas de dans ?

— Da. Vrei să vezi şi continuarea ? replică ea, ameninţătoare. Ascultă, Jon, apreciez demersul tău, mi-a făcut plăcere să cinez cu tine, dar e mai bine ca lucrurile să rămână în acest punct.

— Înţeleg, spuse Jon. Eşti încă şocată de reapariţia mea neaşteptată. O să te las câteva zile să te obişnuieşti cu ideea, apoi reluăm discuţia.

— Nu te dai niciodată bătut ? gemu Angela.

Surâsul satisfăcut a lui Jon o înveseli. Rădeau amândoi când poarta universităţii se deschise, lăsându-l să treacă pe Ivan care îi privi acuzator.

— Bună, Ivan, îi spuse veselă Angela. S-a terminat şedinţa ?

— Credeam că o să te duci acasă după curs.

— Hmm, da, dar...

— Am răpit-o ca s-o duc să mănânce ceva, interveni Jon. Sper că asta nu te deranjează !

Ivan păstră o tăcere elocventă.

— Sunt încântat de această întâlnire de-a dreptul providenţială, continuă imperturbabil Jon. După cum îi spuneam şi Angelei, duminică seară dau un concert de jazz împreună cu un grup din Cambridge. Bineînţeles, ea n-a vrut să promită nimic fără acordul tău.

Angela aruncă o privire surprinsă în direcţia lui Jon. De ce adusese din nou în discuţie invitaţia ? Şi, încă şi mai ciudat, de ce îi zicea dintr-o dată Angela ?

— Să ieşim undeva duminică seara nu ne aranjează deloc, bombăni Ivan. Doar amândoi lucrăm luni începând dis-de-dimineaţă.

— Nu mă îndoiesc, dar concertul nostru nu se termină târziu.

— E un drum lung.

— Durează puţin mai mult de o oră. Lasă-te convins ! Seara respectivă ne va permite la toţi patru — tu, Angela, Cynthia şi cu mine, să ne cunoaştem mai bine.

După cum scontase Jon, prenumele feminin îi atrase atenţia lui Ivan.

— Eşti căsătorit ?

— Nu, nu încă.

Tonul lăsa să se înţeleagă că ceremonia nu se va mai lăsa mult timp aşteptată.

— Apropo de duminică, reluă el, sper că veţi cina împreună cu noi. Veţi fi, bineînţeles, invitaţii mei.

Angela înţelese în sfârşit unde vroia să ajungă Jon. Dacă nu puteau redeveni prieteni în vechea manieră, puteau să redevină într-o nouă formulă.

Ivan reflectă o clipă.

— Ce zici, Angela ? Pe mine mă tentează.

— De ce nu ? răspunse Angela fără pic de entuziasm.

In acest caz, ne-am înțeles. La ce oră ne întâlnim ?

— Pe la șase. O să vă explic cum să ajungeți la club.

După ce-și termină explicațiile, strânse mâna lui Ivan.

— Pe duminică seară, deci. Noapte bună, Angela.

Tânăra mormăi ceva nedesluşit, jignită de manevrele lui Jon de a-i contracara eforturile menite să-l țină departe de viața ei. Reușise să-l convingă chiar și pe Ivan.

Strânse furioasă pumnii. O să vadă el ! Vroia o prietenie între cele două perechi ? Nu ținea ! O să-i arate că ea și Ivan sunt un cuplu atât de unit, încât va trebui să admită că speranțele lui de a reînvia complicitatea lor de odinioară sunt zadarnice. Și ea își va redobândi liniștea.

CAPITOLUL IV

În duminica următoare, Angela dădu o atenție deosebită înfățișării ei. În mai puțin de o oră, Ivan urmă să vină s-o ia pentru a-și petrece seara la Cambridge.

Și tot în acea seară, el pretindea de la ea un răspuns clar. Dorind să-l îmbuneze, tânăra alesese un costum din lână gri, care îi plăcea în mod deosebit lui Ivan. De fapt, se îndoia destul de mult de succesul acestor vicleșuguri femeiești, fiindcă oricum s-ar fi prezentat, Ivan îi va primi prost refuzul.

„Ivan, în primul rând țin să-ți mulțumesc pentru răbdarea și înțelegerea ta. Știi bine ce mult contează pentru mine legătura noastră și cât de mult apreciez momentele pe care le petrecem împreună..."

Angela își închise pudriera cu un gest furios. De ce să nu-i spună în mod deschis că nu dorea să-l vadă instalat la ea, cel puțin pentru moment ? Și că speranța de a dirija în curând Orchestra Simfonică din Winston n-o lăsa să se mai gândească la altceva ?

Un gând neplăcut îi trecu dintr-o dată prin minte : oare acesta era adevărul ? Nu se amăgea singură atribuind reticenţele în privinţa lui Ivan prezentelor ei preocupări ? Cu Jon, numeroasele ei griji din acel timp n-o făcuseră să se blocheze în faimoasa seară de pe muntele Adams. Ce uşor şi natural părea totul cu el...

Fără voia ei, gândurile Angelei o purtară cu nouă ani în urmă, într-o poieniţă încălzită de razele soarelui de iulie...

Nici un zgomot nu tulbura liniştea înserării. Aşezaţi în faţa unui apus splendid de soare, Jon şi cu ea discutau de apropiata lor plecare la universitate, pe care o priveau ca pe o aventură. Îşi reamintea de entuziasmul lui Jon, de nerăbdarea lui, de propria ei nelinişte. Invers decât prietenul ei, ea ar fi vrut să oprească în loc timpul, pentru a prelungi la nesfârşit clipele binecuvântate ale adolescenţei lor.

Puţin câte puţin, conversaţia deviase spre cel de al doilea subiect care îi preocupa în acel timp dragostea. Între o mamă în vârstă de şaizeci şi doi de ani şi o soră cu nouăsprezece ani mai mare, Angela nu ştia cui să-i pună numeroasele întrebări care o asaltau cu viclenie. Conştient de această situaţie, Jon se oferise să-i satisfacă el curiozitatea, adoptând un ton părintesc pentru a-i răspunde.

Senzualitatea care se năştea în ea îi inspira Angelei un amestec de nerăbdare şi teamă. În nevinovăţia ei, îi mărturisi lui Jon că se temea de faptul că-l va dezamăgi prin lipsa ei de experienţă pe băiatul căruia i se va dărui.

O luminiţă necunoscută strălucise în ochii întunecaţi ai lui Jon.

— Apropie-te, Angi, îi şoptise atrăgând-o spre el. Vino...

În acea noapte, la mai mult de o mie de metri altitudine, Jon îi deschisese porţile paradisului. Uitându-şi spaimele, ea i se dăruise cu o patimă de care nu s-ar fi crezut în stare.

Şi acum, după nouă ani, îi era de ajuns să închidă ochii ca să-şi reamintească atingerea mătăsoară a sacului de dormit al lui Jon şi gustul buzelor lui.

Strâns lipită de el, înţelesese atunci că prietenia ei pentru el se transformase pe nesimţite într-un sentiment mai profund. În lumina noii lor intimităţi, crezuse că acelaşi lucru se întâmplase şi cu Jon şi că această noapte de neuitat însemna începutul unei iubiri care nu se va stinge decât o dată cu ei.

Dar se trezi repede la realitate : a doua zi de dimineaţă, un străin distant îl înlocuia pe amantul de peste noapte şi, puţin după micul dejun, Jon îi sugerase să plece înapoi la Winston în loc să-şi petreacă restul week-

end-ului în Munţii Albi. Cu inima zdrobită, Angela îl aprobase şi făcuseră cale întoarsă, într-o tăcere încordată. Până ajunseseră acasă la ea, tânăra aşteptase în van o explicaţie.

— E-n regulă ? o întrebase, înainte să se dea jos din maşină.

Şi pentru prima oară de la plecarea lor de pe muntele Adams, Angela binecuvântase cerul fiindcă Jon nu avea curajul s-o privească în faţă aşa, nu vedea lacrimile care îi scăldau ochii.

— Da, totul e în regulă.

— Cu atât mai bine. Bine, te sun imediat, de acord ? Poate mergem să mâncăm o pizza sau să vedem un film.

— Bine.

Dar Angela ştia de pe acum că el nu-şi va ţine promisiunea. Cuprinsă de o greaţă violentă, fugise să se închidă în baie, sub privirile îngrijorate ale mamei ei.

— Angela, scumpa mea, ce-i cu tine ? Eşti bolnavă ?

— Hmm... cred că m-am molipsit de un virus intestinal. Nu-ţi face probleme.

— Doamne ! Din cauza asta v-aţi întors ?

— Da.

Nimeni nu se miră deci s-o vadă că nu părăseşte două zile camera şi că arată din ce în ce mai rău.

Nu-l revăzuse pe Jon toată vara. Faptul că făcuse dragoste cu el o aruncase în rândul cuceririlor banale. Şi Jon nu ascunsese niciodată faptul că nu va lăsa pe nimeni să se pună de-a curmezişul poftei lui de călătorii şi aventuri.

Îi trebuise mai mult de un an Angelei ca să-şi depăşească durerea. Se simţea proastă, urâtă şi banală. Apoi, puţin câte puţin, graţie muzicii îşi recăpătase încrederea în sine, pentru a deveni tânăra încântătoare pe care o vedea acum în oglindă.

Adolescenta stângace căreia Jon îi spulberase visurile aparţinea trecutului, ca şi Jon de altfel, iar Angela spera că va putea profita din plin de această seară de la clubul de jazz pentru a-l face să înţeleagă asta.

Modul ei de viaţă o satisfăcea din plin şi nu vroia pentru nimic în lume să se lase din nou prinsă în plasa lui Jon. Îşi găsise propriul drum şi întâlnise un bărbat care o îndrăgea. Niciodată nu va renunţa la toate astea.

*
* *

Zece minute mai târziu, un Ivan mai surâzător ca de obicei suna la uşa ei.

„Doamne, se aşteaptă să-l invit să se mute aici", se gândi Angela.

În dorinţa ei de a le oferi lui Jon şi Cynthiei imaginea unui cuplu perfect, Angela

spera că el va aştepta sfârşitul serii pentru a aborda chestiunea, dar abia rulaseră zece kilometri când el puse radio-ul mai încet ca s-o întrebe dacă a luat vreo hotărâre. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Angela îi debită cu o voce nesigură răspunsul pregătit dinainte.

— Înţeleg, răspunse el. Înţeleg...

— Deci accepţi să mai aştepţi un pic ?

— Am de ales ?

— Mulţumesc, Ivan.

Luminile Bostonului se profilau în depărtare.

— N-o luăm pe la periferie ? se interesă Angela.

— După părerea lui Jon, e mai bine să traversăm centrul oraşului şi să trecem fluviul peste podul de la Harvard.

*

*

Clubul de jazz ocupa parterul unui mic imobil din secolul al XIX-lea, aflat în inima unui cartier rezidenţial. Cu trotuarele ei pavate cu cărămizi şi lampadarele din fier forjat, strada părea coborâtă direct dintr-un roman de Charles Dickens.

Ghirlande din conuri de pin împodobite cu funde mari de mătase roşie decorau pereţii şi pe fiecare masă scânteia o lumânare roşie.

Jon îi aştepta la bar. Imediat ce-i zări, se ridică ţinându-şi paharul în mână şi le ieşi în întâmpinare. Purta un tricou alb sau o haină din tweed de culoare închisă, combinaţie pe care, în mod obişnuit, Angela nu putea s-o sufere, nişte blugi uzaţi şi o pereche de tenişi negri lăbărţaţi. Dar pe el, observă Angela cu un aer amuzat, şi astea păreau aproape elegante.

— Sper că n-am întârziat ?

— Deloc, Cynthia şi cu mine abia am sosit. Ea s-a dus să-şi pudreze un pic nasul.

În aceeaşi clipă, o frumoasă roşcată îl cuprinse de talie.

— Eroare, sunt prezentă la datorie !

— Angela, Ivan, v-o prezint pe Cynthia Gardner.

Cu surâsul ei cel mai călduros pe buze, Angela strânse mâna întinsă a tinerei femei. Cynthia era la fel de încântătoare pe cât îşi închipuise. La prima vedere părea să aibă vreun metru optzeci, cu vreo douăzeci de centimetri mai mult decât ea. Tenul ei de porţelan, pus în evidenţă de un machiaj discret dar savant, şi pletele ca arama, care-i cădeau în valuri pe umeri până la talie, îi dădeau aspectul unei zeităţi sălbatice. O bustieră neagră se mula pe sânii rotunzi şi o minijupă imprimată cu flori exotice dezvăluia picioarele lungi. Pe lângă această toaletă,

compleul Angelei părea prea serios şi demodat.

Jon îi conduse spre masa lor şi comandară ceva de băut. Abia aşezată, Cynthia puse o mână posesivă pe piciorul lui Jon care o privea drăgăstos. În privinţa cuplului perfect, Ivan şi Angela erau de departe lăsaţi în urmă de Jon şi păpuşa lui Barbie !

— Mă bucur că în sfârşit te cunosc, Angela, îi spuse Cynthia. Jon îmi vorbeşte deseori despre tine.

Ivan păru surprins.

— Tu şi Jon eraţi vecini, nu-i aşa ?

— Da.

— Şi la vârsta de şase ani, aşa cum aţi văzut prin filme, v-aţi tăiat la mână ca să deveniţi fraţi de cruce ?

— Hmm, trebuie să mărturisesc că da.

Fiindcă scopul acestei seri nu era precis acela de a face publice amintirile ei şi ale lui Jon, Angela hotărî să îndrepte conversaţia în altă direcţie.

— Oh, trebuie să vă povestesc ce am descoperit ieri ! interveni ea imediat. Întotdeauna, sâmbăta, mergem în talcioc, continuă ea sub privirea derutată a Cynthiei. Ivan a dat peste un dagherotip din anul 1870 care e în perfectă stare.

Încântat de a se vedea astfel vedeta serii, Ivan le explică celor doi că el colecţiona clişee vechi. Din fericire, în momentul când

Angela începuse să se teamă că dizertaţia lui asupra aspectelor tehnice ale procedeelor fotografice le va plictisi pe gazdele lor, şeful de sală veni să le ia comanda.

— Şi eu, declară Jon, vizitând piaţa din Bahia, am găsit ceva mai bun decât o fotografie : pe Cynthia.

Înlănţui umerii tinerei femei care ridică spre el o privire plină de adoraţie.

Ascultând cu o ureche distrată povestea lui Jon, Angela se întrebă, cu o dezamăgire pe care nu şi-o explica, dacă el găsise în Cynthia femeia ideală. Perfectă pe plan fizic, ea avea o carieră la fel de strălucitoare ca a lui Jon şi, în plus, îmbina farmecul cu amabilitatea şi frumuseţea.

Sosirea aperitivelor îi întrerupse şirul gândurilor şi tirada Cynthiei asupra pretenţiilor meseriei de manechin. Angela crezu că îl vede pe Jon înăbuşindu-şi un imperceptibil suspin de uşurare, dar îşi spuse că, fără îndoială, începuse să-şi ia dorinţele drept realitate.

— Mmm ! Ce peşte delicios ! exclamă ea, în ciuda lipsei de apetit.

— Îmi place grozav restaurantul ăsta, explică Jon. Încerc că ajung aici cel puţin o dată pe săptămână, când concertele îmi lasă câteva clipe libere.

— Faci parte din Orchestra Simfonică din Boston, nu-i aşa ? interveni Ivan.

— Da.

— Probabil că ai aflat că Angela speră să obţină postul de dirijor al orchestrei din Winston...

Angela îşi plecă ochii, furioasă că Ivan menţionase subiectul.

— Sunt sigur că o scrisoare de recomandare de la un muzician de renume, ca tine, ar înclina opţiunile membrilor juriului în favoarea ei.

Angela exclamă, umilită :

— Stop, Ivan ! Asta nu-l priveşte pe Jon.

— Sunt sigur că nu vede nici un inconvenient să le scrie câteva rânduri.

— Bineînţeles că nu, aprobă Cynthia, fiindcă Jon rămăsese mut.

Probabil, din contră, Jon vedea un mare inconvenient de a-i face acest serviciu, iar Angela credea că ghiceşte de ce : nu o credea calificată pentru acest post.

— O să văd ce-o să pot face, mormăi el în fine. Aţi văzut nişte filme bune în ultimul timp ?

În ciuda durerii de care se simţea cuprinsă ştiindu-se astfel subestimată, Angela primi cu uşurare acest nou subiect de conversaţie care nu prezenta nici un pericol. De fapt, atmosfera nu întârzie să se destindă şi Angela, care adora filmele, simţi că-i revine pofta de mâncare.

Răgazul nu dură decât până la desert, şi asta din cauza Cynthiei căreia nici nu-i trecea prin minte să lase să-i scape o asemenea ocazie de a afla mai multe despre copilăria lui Jon.

— Jon, de ce-i spui Angi ? se interesă ea.

— Iată un subiect care mă intrigă şi pe mine, o sprijini şi Ivan.

Angela şi Jon schimbară o privire resemnată.

— La început, îi ziceam aşa ca s-o scot din sărite, apoi m-am obişnuit cu diminutivul. Trebuie să vă spun însă ă purtarea ei mă scotea din minţi. Angela era un copil punctual, drăgălaş, politicos, care nu mintea niciodată, îşi făcea întotdeauna lecţiile, nu-şi murdărea niciodată rochiţele.

— Înţeleg.

Se vedea că explicaţia îl satisfăcea pe Ivan.

— Iar micuţul meu scump cum se comporta ? întrebă Cynthia.

— **Micuţul tău scump** era un adevărat diavol.

— Zău ? Oh, te rog povesteşte-mi câteva întâmplări, ca să dispun de muniţii când îi dă prin cap să mă critice.

Văzându-l pe Jon că-şi trece mâna prin păr, Angela se întrebă dacă într-adevăr o considera pe Cynthia perfectă.

— Muniţii ?

Dar, în fond, putea să povestească ceva şi fără să le strice buna dispoziţie. Alese o întâmplare din anul primelor lor concerte în public.

— Directorul nostru de studii din acel timp, domnul Kelly, îşi presăra discursurile cu glume pe care doar el le găsea amuzante. Într-o zi, când dădeam un concert în faţa unor studenţi, am văzut, spre marea mea surpriză, că publicul se ţinea cu mâinile de burtă de râs la fiecare glumă. M-am întors uimită spre Jon, sigură că şi el îmi împărtăşeşte consternarea, şi ştiţi ce-am descoperit ? Acest monstru ridica o pancartă pe care scrisese **Râdeţi !** de fiecare dată când săracul domn Kelly îşi permitea câte un spirit.

Cynthia izbucni în râs. În schimb Jon nu păru să guste poanta.

— Şi directorul a descoperit şiretlicul ? Ai fost pedepsit ?

— Niciodată ! se împăună Jon. De fapt, bănuiesc că domnul Kelly se umflă în pene de mândrie de fiecare dată când îşi aminteşte de memorabilul lui discurs.

— Dar câţiva profesori te-au văzut **la lucru,** preciză Angela.

Un surâs larg lumină figura lui Jon, iar Angela spuse

— Şi, oricât de ciudat ar putea să vă pară, au păstrat secretul. Toată lumea îl găsea

atât de fermecător pe Jon, încât i se ierta totul.

Sprâncenele încruntate ale lui Ivan dovedeau că nu i se păruse deloc amuzantă întâmplarea. Nu-i plăceau aceste amintiri. Angela îşi reproşă că s-a lăsat antrenată pe acest teren, când ea stabilise să profite de această seară ca să-i demonstreze lui Jon că nu mai are loc în viaţa ei. Aplecându-se spre Ivan, îl strânse de mână, fără să reuşească însă să-i descreţească fruntea.

Cineva anunţă că începe concertul, fapt ce determină o fericită diversiune.

— Vă părăsesc, declară Jon. Sper că o să asistaţi la tot spectacolul.

Angela îi aruncă o privire prudentă lui Ivan.

— Nu, o să plecăm la pauză.

— Păcat !

Din fericire, Jon se îndreptă spre pian fără să mai insiste.

Angela nu-şi dădu seama cum trecură următoarele patruzeci de minute. Înconjurat de cinci excelenţi instrumentişti, Jon improviza cu măiestrie. Degetele lui fine şi lungi atingeau clapele de fildeş ca într-o mângâiere senzuală. Ca şi cum ar fi vorba de o femeie, gândi ea înroşindu-se. Tulburată de această revelaţie, se surprinse urmărind detalii care nu aveau nici o legătură cu muzica — cum ar fi reflexele albăstrii ale păru-

lui lui Jon sub lumina reflectoarelor, strălucirea ochilor lui, lungimea genelor sau linia fermă a gurii — şi, chiar mai îngrijorător decât asta, începu s-o invidieze pe Cynthia...

Bucata se termină într-un tunet de aplauze. Jon luă microfonul.

— Mulţumesc. Mulţumesc. În această seară, am plăcerea să cânt în faţa celei mai vechi şi iubite prietene. Pe vremuri ea se descurca foarte bine la flaut.

Publicul, încântat, aplauda să-şi rupă mâinile. Angela închise ochii.

„Nu, Jon, nu-mi face asta !" se rugă ea în tăcere.

Dar Jon se aplecă şi luă de sub scaunul lui o cutie din care scoase un flaut.

— Hai, Angi, ce părere ai ?

Numita Angi se simţea cum nu se poate mai încurcată. Nu mai cântase jazz din anii liceului şi niciodată n-o făcuse cu brio. Prefăcându-se că râde de această ofertă neobişnuită, dădu din cap în semn că nu. Dar ar fi trebuit să ştie că Jon nu va abandona partida.

— Nu vă lăsaţi păcăliţi, doamnelor şi domnilor, se îndoieşte încă de talentul ei, dar este o mare muziciană.

Aplauzele se înteţiră.

— Ivan, ce să fac ? şopti ea.

Ca pentru a o pedepsi pentru amintirile evocate împreună cu Jon în timpul cinei, el

se prefăcu că n-o aude. Resemnându-se cu soarta ei, Angela se ridică şi, cu picioarele tremurânde, i se alătură lui Jon pe scenă.

— O să te omor pentru asta, Stoddard, bombăni ea.

Fără să-i ia în seamă mânia, Jon îi întinse flautul. Angela s-ar fi folosit cu plăcere de el ca să-i ardă una lui Jon. Rugându-se Cerurilor ca pământul s-o înghită înainte să se facă de râs, duse instrumentul la buze şi făcu repede o gamă.

Dintotdeauna detestase jazzul şi cu atât mai mult să improvizeze. Aşa cum nu se ducea niciodată la un curs, fără să-şi înveţe pe dinafară prelegerea, nu putea să sufere să cânte o bucată fără s-o studieze şi s-o repete dinainte. Jon, pe care nimic nu putea să-l zăpăcească, nu era în stare să înţeleagă asta.

Jon le şopti ceva la ureche celor din grup înainte să se aşeze din nou la pian. Deşi cunoştea destul de bine bucata pe care o interpretau, Angela nu îndrăznea să li se alăture.

Departe de a manifesta vreo urmă de nerăbdare, Jon o privea drept în ochi, ca pentru a-i transmite încrederea lui. Tânăra duse la buze flautul, dar îi pieri curajul de tot. La fel de senin, Jon îi surâse, ca pentru a-i spune că are tot timpul.

În sfârşit, Angela găsi îndrăzneala necesară de a cânta în surdină. Înghețată de trac,

își promise să-l sugrume pe Jon imediat ce i se va prezenta ocazia. Totuși, în ciuda furiei ei, nu reușea să-și dezlipească privirea de la el, ca și cum el reprezenta ultima ei șansă de salvare.

Puțin câte puțin, Angela mai prinse curaj, deși genunchii îi tremurau în continuare. I se părea că Jon îi insuflă un pic din forța lui. Uitându-și temerile, ea lăsă muzica să-i cuprindă sufletul.

Saxofonistul se lansă într-un solo asurzitor, trezindu-i din nou spaima, fiindcă se temea că i se va cere să facă la fel. De fapt, la sfârșitul improvizației lui, se întoarse spre ea. Îngrozită, Angela îl imploră pe Jon din priviri.

„Te rog, nu mă abandona !"

„Nu-ți face griji, totul va merge bine", răspunseră ochii întunecați ai lui Jon.

Cântară împreună, flaut și pian la unison, răspândind un exaltant balet de sunete. Acest duo îi făcu pe spectatori să izbucnească în urale. Cuprinsă de o veselie neașteptată, Angela începu să râdă. După un ultim solo la baterie, grupul reveni la un stil de interpretare mai clasic ca să termine bucata.

După ce ultimele note se stinseră, Jon o luă de talie ca să salute publicul. Fericită că s-a descurcat așa de bine, Angela se sprijini de el.

— Ai fost magnifică, îi șopti Jon la ureche.

Acum spune bună seara admiratorilor tăi.

Râzând încă, Angela se înclină în faţa sălii şi se reîntoarse la masa lor, în timp ce orchestra ataca o nouă bucată. Abia se aşezase, că Ivan mormăi câteva cuvinte de neînţeles în direcţia ei.

— Ce-ai spus ? întrebă ea.

— Că o să-l invit afară pe imbecilul ăsta, ca să-i aplic corecţia pe care o merită.

Angelei i se păru că toată vraja acestei seri se risipeşte.

— Ivan, te rog.

— De ce mă rogi ? Mi s-a părut pe cât de deplasat pe atât de urât din partea lui să te oblige să te dai astfel în spectacol.

— Oh ! Deci interpretarea mea a fost jalnică ?

— Nu, nu, bineînţeles că nu.

Dar încăpăţânarea cu care el evita să-şi încrucişeze privirile cu ale ei dezmintea spusele lui. De fapt asta n-avea nici o importanţă. Ivan avea dreptate într-un fel : nimic nu-l autoriza pe Jon s-o supună unei asemenea încercări.

Trezită la realitate, nu-şi mai dorea decât să plece şi nu protestă în nici un fel când Ivan se ridică la începutul pauzei. Jon şi Cynthia îi însoţiră până la uşa clubului şi le mulţumiră că au venit. Ivan îi salută din vârful buzelor.

— Mulțumesc că ne-ați invitat, spuse și Angela.

După cum îi stătea în obicei, Cynthia se înghesuia în Jon. Cu o meschinărie de care îi fu rușine, Angela se întrebă ce o mai reținea să-și încolăcească picioarele ca un șarpe în jurul picioarelor lui Jon.

— Ce seară minunată ! comentă Cynthia. Ar trebui să ne mai întâlnim.

„Mai bine mor" ! își spuse Angela în sinea ei.

După ce-și luară rămas-bun de la gazdele lor, Ivan și ea se îndreptară spre mașina lor. Într-o ultimă tentativă de a-i oferi lui Jon imaginea unei adevărate perechi, ea își luă de braț logodnicul.

Totuși, nu se putu stăpâni să arunce o privire în urma ei. Atunci, timp de o clipă și în ciuda prezenței Cynthiei, i se păru că niște fire invizibile o leagă de Jon. Vocea posacă a lui Ivan o rechemă la ordine.

— Urcă în mașină, Angela. Vreau să ajung mai repede acasă. Tot vacarmul ăsta mi-a produs o durere îngrozitoare de cap.

Drumul de întoarcere se desfășură într-o tăcere apăsătoare. În mai puțin de o oră, Ivan o lăsă pe Angela în fața casei ei și demară

după un scurt rămas-bun. Prea obosită ca să mai despice firul în patru asupra evenimentelor din acea seară, tânăra se grăbi să se culce.

*
* *

Aţipise când răsună soneria telefonului.

— Alo ? şopti ea cu o voce somnoroasă.

— Salut, Angi.

— Jon ? Unde eşti ?

— La mine acasă. Tocmai am sosit.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nimic, în fine, ba da. Oh ! Doamne ! Nu ştiu cum să-ţi spun.

Cuprinsă de teamă, Angela se ridică într-un cot şi aprinse veioza de pe noptieră.

— Despre ce e vorba ?

— Ei bine, în seara asta, în timpul cinei... Îţi aminteşti că Ivan mi-a cerut să-ţi scriu o scrisoare de recomandare ?

— Oh, asta era.

— Poate ar fi trebuit să-ţi spun imediat, dar nu vroiam să-ţi stric seara.

— Să-mi spui ce ?

— Vezi, Angi, eu nu pot să scriu o asemenea scrisoare.

— Nu-ți face probleme, te înțeleg.

Chiar dacă asta îi zdrobea inima.

— Nu, nu înțelegi. Nu te pot recomanda... fiindcă și eu mi-am depus candidatura pentru acest post.

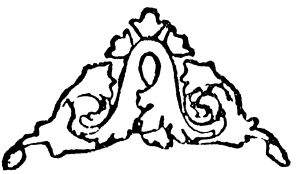

CAPITOLUL V

Angela rămase trăsnită şi-i trebuiră câteva clipe să-şi revină din şoc.

— Ai putea să repeţi ce mi-ai spus ?

— Când am văzut anunţul în presa de specialitate, în luna august, mi-am trimis dosarul. Vrei să-mi retrag candidatura ?

Lacrimi de frustrare urcară în ochii Angelei. Cum să accepte asta fără să admită că se ştia de la început învinsă dacă el rămânea în arenă ?

— Ce naiba îţi trebuie postul de dirijor din Winston ? întrebă ea, furioasă că-i tremura vocea. Succesele prezente nu-ţi mai ajung ?

— Ştii, am solicitat posturi prin mai multe locuri, până să ştiu că orchestra din Boston mă angajează.

Convinsă că Jon minţea, Angela nu mai insistă.

— Deci, în prezent postul din Boston nu te mai interesează ?

— Oh !... M-ar amuza mai mult să dirijez orchestra din Winston.

L-ar amuza ? Angela se ridică, scoasă din fire.

— Şi bineînţeles, crezi că ştii din instinct cum să dirijezi o orchestră simfonică ?

— La fel ca şi tine, experienţa mea de muzician îmi permite să deosebesc un dirijor bun de unul prost.

— Pentru informarea ta personală, calificarea mea depăşeşte simplul fapt de a fi cântat într-o orchestră simfonică !

— Deci vrei să-mi retrag candidatura ?

— Nu mă insulta ! Chiar crezi că simpla ta prezenţă în cursă e de ajuns ca să-mi sufle orice şansă de succes ?

Angela se aşteptă ca el să nege, dar nu auzi nimc.

— De ce te enervezi ? Nu vreau acest post.

— Totuşi, ziceai că te-ar putea **amuza.**

— Ce inconsecventă eşti, Angi ! Eu te informez despre candidatura mea, ca tu să n-o afli din gura altcuiva, şi tu strigi că e trădare.

— Tactul tău îmi merge drept la inimă. În schimb, aroganţa ta mă uimeşte. Eşti instrumentist Jon, nu dirijor.

— Nu te mai monta singură ; parcă te văd învârtindu-te prin cameră.

— Şi atunci ?

— Mi-ar place să-mi explici cu ce-am greşit.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Te rog, Angi. Atitudinea ta mă derutează. Nu-ţi cunoşteam acest spirit de competiţie.

Angela se aşează din nou în pat şi-şi trecu mâna prin păr cu un gest de neputinţă.

— Nu poţi să înţelegi, şopti ea. Nu ştii nimic despre mine.

— De acord, trebuie să admit asta. Oamenii se mai schimbă în nouă ani.

— Nu m-ai cunoscut **niciodată** ! Nici gusturile, nici aspiraţiile mele nu te-au interesat. Şi când eram copii, făceam întotdeauna numai ce vroiai **tu.**

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Oh ! Dar nu erai singurul vinovat. Atitudinea celor ce ne înconjurau nu putea decât să te incite să te crezi buricul pământului.

— Aşteaptă puţin. Mă acuzi că te-am asuprit timp de optsprezece ani ?

— Mai bine-zis strivit.

— Ai putea să-mi dai un exemplu de ceva ce-mi reproşezi ?

— Cu zecile. De exemplu acel stupid concurs de play-back. Îţi închipui că m-a amuzat să particip la el ?

— Aşa cred... da.

— Nu, Jon. Am detestat fiecare clipă. Am crezut că o să leşin de emoţie. Şi fiindcă am ajuns la capitolul plângerilor mele, nu-mi plăceau excursiile cu cortul din vacanţa de iarnă, nici filmele de groază pe care pretindeai să le vedem şi mi-e greaţă de pizza cu ardei iute. Şi nu mi-a plăcut deloc să cânt în seara asta cu grupul tău.

Jon izbucni într-un râs neîncrezător.

— Te-ai distrat nebuneşte şi ştii prea bine asta. Şi dacă nu te-aş fi chinuit eu, după cum spui, personalitatea ta s-ar fi atrofiat, aşa cum ţi se întâmplă în acest moment cu tipul ăsta gen „scufiţă de noapte" care îţi ţine loc de iubit.

Scoasă din fire, Angela dădu cu pumnul în pernă.

— Imbecil pretenţios ce eşti ! Atrofiată ? Eu ? Iată exact genul de reacţie egocentrică pe care ţi-l reproşez. Duc o viaţă formidabilă care mă satisface pe deplin, dar cum tu nu apreciezi un asemenea mod de viaţă, pretinzi că mă atrofiez. Du-te dracului !

Angela tăcu şi-şi trase răsuflarea, simţindu-se dintr-o dată puţin jenată că şi-a dat astfel drumul gurii.

— Ţi-am spus toate astea ca să înţelegi, spuse ea cu un ton mai calm, că nu vreau ca reîntoarcerea ta la Winston, în chip de **fiul minune** al locului, să-mi transforme existenţa într-un haos.

— Încetează că mă mai descrii ca pe un egoist de ultimă speţă !

— Nu-ţi ajunge că ocupi un post la care visează toată lumea. Nu, totdeauna ţie îţi trebuie şi mai mult. Mereu ai fost aşa şi puţin îţi pasă dacă ambiţia ta nemăsurată seamănă în drum cadavre...

— Stop ! strigă Jon.

Angela tresări.

— Nu văd de ce ţi-aş mai suporta aiurelile. Sună-mă când o să-ţi mai vină mintea la cap.

— Poţi să aştepţi mult şi bine ! replică Angela.

Vru să-i trântească telefonul în nas, dar el se arătă mai iute decât ea.

*
* *

Spre marea ei enervare, Angela se surprinse de mai multe ori în cursul zilelor următoare amintindu-şi de cearta ei cu Jon. Chiar activitatea intensă din ziua de miercuri, ziua cea mai încărcată dintre toate, nu o împiedică să-şi rumege din nou gândurile.

Tot aranjându-şi partiturile după sfârşitul ultimului curs, tânăra se întreba cum va reuşi să se împartă între trei orchestre care dădeau concertul anual în aceeaşi săptămână. Îi rămâneau o mulţime de amănunte de

pus la punct cu fiecare din ele. Zile istovitoare o aşteptau...

Chiar dacă îşi adora munca şi nu număra orele pe care i le consacra, avea câteodată nostalgia unei vieţi mai casnice care i-ar lăsa timpul necesar să prepare prăjituri, să se plimbe prin pădure ca să-şi facă singură podoabele de Crăciun, în loc să dea o fugă la supermagazinul de la colţ ca să cumpere coroniţa de brad care-i va împodobi poarta. Şi chiar dacă nu şi-o mărturisea decât arareori, visa la un soţ şi nişte copii pe care să-i răsfeţe.

Vis care nu avea nimic nerealizabil în el, pentru că Ivan vorbea adesea despre viitoarea lor căsătorie, subliniind că doreşte ca ea să nu mai lucreze după, sau cel puţin să-şi încetinească ritmul. La fel ca şi ea, vroia o casă primitoare, copii bine crescuţi şi mâncăruri gustoase. Şi ca să obţină toate astea, era suficient ca Angela să fie de acord cu dorinţa logodnicului ei de a se muta la ea.

Sosirea profesorului care ţinea următorul curs o smulse pe Angela din visare. Hotărî să lase la o parte gândurile despre viitor, ca să se consacre sarcinilor mult mai presante, cum ar fi repetiţia orchestrei simfonice care va avea loc chiar în seara aceea. Jon o să asiste şi el, fără îndoială, grijuliu să-şi demonstreze interesul pentru orchestra pe care spera s-o dirijeze în curând.

„Nu-ţi mai face griji", îşi spuse ea. „Spre deosebire de Jon, ai calităţile necesare pentru a dirija această orchestră. Iar domnul Beech îţi susţine din toate puterile candidatura."

Din nefericire, comitetul se compunea din patru femei destul de în vârstă. În momentele ei de indulgenţă, Angela le privea ca pe nişte filantroape, în restul timpului le considera în secret drept nişte femei mărginite, incapabile să deosebească sunetul pianului de cel al clavecinului. Iar farmecul lui Jon şi aureola lui de celebritate o să le facă să pice în fund în faţa lui.

Dacă nu cumva, dea Domnul, Jon îşi va retrage candidatura... Dar se îndoia de asta. El nu înţelege ce reprezintă acest post pentru ea şi, mai ales, nu-i stătea în fire să refuze o provocare.

Oricum ar fi, Angela îşi regreta vorbele aspre. S-ar fi putut crede că-l invidia pentru succesele lui. Şi nu va avea decât ceea ce merita dacă el se va purta cu răceală în timpul repetiţiei din această seară. Tocmai se întreba dacă n-ar fi mai bine să nu-şi facă deloc apariţia diseară, când nişte paşi în spatele ei o făcură să tresară. Întorcându-se, se trezi nas în nas cu Jon.

— Jon ! Ce faci aici ?

Jon o dezbrăcă întâi din priviri, înainte de a-i răspunde că a venit pentru repetiţie. Angela îşi privi ceasul.

— Bravo, ai venit cu cinci ore mai devreme. Cine ţi-a spus unde mă găseşti ?

— Secretara. I-am zis că fratele meu mai mic face parte din orchestra ta.

Jon îşi permise să zâmbească, ceea ce, de data asta, nu reuşi s-o binedispună pe Angela.

— Şi nu ţi-a dat prin cap că poate nu vreau să te văd ? întrebă ea pe un ton tăios.

— Nu. Dirijezi o repetiţie, nu-i aşa ? Ce senzaţie de putere trebuie să-ţi dea dirijatul unei orchestre... !

Angela explodă de furie.

— Vrei poate să-mi iei şi postul ăsta ?

Jon încercă s-o liniştească punându-i o mână pe braţ.

— Angi, te rog. Ştii prea bine de ce mă aflu aici.

— Deloc.

— Opreşte-te, Angi. Niciodată nu ne-am certat ca în noaptea aceea şi nu-mi place deloc asta.

— Îmi pare rău. Nu conta totuşi că o să-mi retrag vorbele, numai fiindcă ţi-au displăcut.

— Nici nu mă aştept la aşa ceva. În schimb, te rog să-mi accepţi scuzele.

— Unde vrei să ajungi ?

— Nicăieri. Vreau doar să mă împac cu tine.

— Am înţeles, replică Angela. S-a făcut.

Şi acum, dacă vrei să mă ierţi...

Departe de a se considera învins, Jon se luă după ea.

— Perfect. În acest caz, hai să bem o cafea.

— Nu, mulţumesc.

Angela îşi ridică fularul mantoului şi împinse uşa care dădea spre parcare, cu Jon pe urmele ei.

— Angi ! Aşteaptă o clipă.

— Ce mai e ?

— Vrei să te implor ? Am înţeles, Angi, şi te rog să mă ierţi pentru tirania pe care am exercitat-o asupra ta atâta amar de ani, că te-am constrâns să cânţi muzică de jazz, că mi-am depus candidatura pentru postul pe care-l doreşti tu, chiar dacă nu ştiam acest lucru, şi mai ales pentru gustul meu pervers faţă de pizza cu ardei iute.

— Vezi !... exclamă Angela pe un ton acuzator, nu poţi să rămâi niciodată serios. Nici măcar când recunoşti că eşti vinovat !

Ajunsă în faţa maşinii, rămase pironită locului de uimire, nereuşind să-şi creadă ochilor : o mulţime de baloane multicolore acopereau bancheta din spate a maşinii.

— Ce... oh, Doamne !

— S-a întâmplat ceva cu maşina ta ? se interesă Jon, întruchipând însăşi imaginea nevinovăţiei. Găsesc că eşti destul de imprudentă să-ţi laşi maşina descuiată.

— Îmi închipui că tu eşti autorul acestei copilării !

Hotărâtă să nu se lase înduioşată, Angela se gândi o clipă să dea drumul la baloane, pentru a reduce la zero iniţiativa lui Jon. Dar nu găsi puterea să facă asta.

— Hai, Angi, un mic surâs !

— Potoleşte-te !

— De acord. Dar dacă promit că n-o să mă mai comport ca un puşti, îmi dai voie să te conduc, fiindcă am venit cu cinci ore mai devreme ?

Angela îşi ridică ochii spre cer.

— Jon, am o groază de treburi pe cap cu toate concertele astea ; nu pot să dau totul la o parte ca să vorbesc de frumoasele timpuri de odinioară.

— Bineînţeles că nu. Nici nu-ţi cer aşa ceva. În schimb, sper...

Serios ca un popă, dezlegă un balon şi aspiră o gură din heliul care-l umfla. Imediat vocea lui gravă se transformă într-un fel de piţigăit, ca un disc pus la turaţie accelerată.

— ...că mă laşi să te aştept la tine.

Departe de a se simţi enervată de comportarea lui Jon, Angela simţi întipărindu-i-se pe buze un surâs involuntar.

— Ei, ce zici ? cârâi Jon. Îţi promit că mă duc să cumpăr pizza şi bere.

— Ce-o să mă fac eu cu tine, Stoddard ? gemu Angela.

Drept orice răspuns, Jon îi făcu în mod enigmatic cu ochiul.

— De acord, urmează-mă.

O altă surpriză o aştepta pe Angela : la a doua intersecţie după liceu, Jon o claxonă şi o depăşi, făcându-i semn să-l urmeze. Tânăra rămase perplexă, întrebându-se ce mai pune la cale.

Nu întârzie să înţeleagă că o conducea spre Elm Street, strada copilăriei lor.

— Ce-ai mai inventat, Jon ? bombăni ea.

Ajuns în faţa fostei case a părinţilor lui, Jon parcă şi coborî din maşină. Fără nici o tragere de inimă, Angela îl imită.

— N-am mai trecut pe aici de când s-au mutat părinţii mei, îi explică el. Mi-era dor să revăd casa. Priveşte, nu s-a schimbat deloc. Hai să ne apropiem de ea.

— Nici gând. Mi se pare... ca şi cum te-ai plimba printr-un cimitir.

Totuşi nu rezistă mult timp tentaţiei de a-l urma în acest pelerinaj. Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Hai să plecăm, te rog.

— O clipă. Iată cum a crescut stejarul ! Şi... Doamne ! Angi, priveşte !

— Ce mai e ?

— Casa familiei Thurgood este de vânzare.

Fără să mai protesteze în mod inutil, Angela îl urmă până la reşedinţa în stil Tudor

care era mândria străzii. Jon îşi lipi nasul de geamul bibliotecii şi o anunţă că locuinţa este goală. Cuprinsă de curiozitate, Angela înconjură casa pentru a arunca o privire în vechiul salon.

— Mă gândesc pe unde o fi locuind acum familia Thurgood.

— Puţin îmi pasă, îi replică Jon. Nişte zgârie-brânză ! Îţi aminteşti merele stricate pe care le împărţeau în seara de Halloween ?

Angela surâse.

— Da, dar recuperau de Crăciun. Aminteşte-ţi un brad în salon, altul în sufragerie şi un al treilea, înalt de cinci metri, la picioarele scării principale.

— E adevărat. Îţi mulţumesc că mi-ai făcut cheful, Angi. Hai acum la cumpărături.

— La drum !

După ce terminară toate cursele, se duseră să mănânce o pizza la Angela.

În mijlocul mesei, tânăra îşi aminti că, abia acum câteva ore, îl trimitea pe Jon la toţi dracii. Şi nici un fapt obiectiv nu-i justifica schimbarea de dispoziţie la adresa lui. Ce se întâmpla cu ea ?

— De ce nu vii să-ţi petreci week-end-ul la Boston ? îi propuse Jon.

— Iar ? Duminica trecută am fost la Cambridge.

— De data asta mă gândeam la un adevărat week-end. Ai putea sosi vineri seara şi

să rămâi până duminică seara. Sâmbătă ne-am plimba prin oraş şi apoi ai asista la concertul de seară.

— Oh, Jon, mi-ar place la nebunie să fac aşa ceva, dar mă tem că perspectiva de a petrece două zile la Boston nu i-ar surâde deloc lui Ivan.

— În cazul ăsta, vino fără el.

— Jon ! Cum aş putea face o asemenea escapadă ? Şi Cynthia ?

— De acord, de acord, ai dreptate. Transmite-i totuşi lui Ivan propunerea mea, nu se ştie niciodată.

Dar Angela cunoştea dinainte răspunsul. Ivan nu putea suferi să plece în week-end. Iar să-l petreacă împreună cu Jon...

— Hai, Angi, e momentul să plecăm.

— Deja ?

Împinsă de un impuls, Angela luă un balon şi eliberă heliul din el cu ajutorul unei foarfeci.

— Sunt gata, declară ea cu o voce ştearsă.

Un surâs încântat lumina chipul lui Jon.

*

*

Repetiţia dură mai mult decât fusese prevăzut şi, după ea, Angela trebui să se înhame la sarcina deloc de invidiat de a pune la punct o mulţime de amănunte practice de ultimă

clipă, astfel că, atunci când Jon o conduse acasă, ochii i se închideau de somn.

— Vrei să intri să bei o cafea sau o cacao caldă ?

Din nefericire, el îi acceptă invitaţia.

— Cu plăcere. O cacao caldă mi-ar prinde bine.

— Hm... perfect.

— Te deranjez ? Preferi să te las singură ca să te culci ?

— Nu spune prostii.

De fapt nu i-ar fi plăcut deloc să-l vadă plecând, iar acest fapt o neliniştea, fiindcă însemna că inima nu ţinea deloc seama de reticenţele ei în privinţa lui Jon şi de hotărârea de a-l ţine departe de viaţa ei aşa de ordonată.

— Instalează-te în salon, o să prepar câte o ceaşcă.

— Şemineul funcţionează ?

— Da, de ce ?

— Mi se pare un pic cam frig.

— Mai ridică puţin temperatura, termostatul se află lângă uşa de la intrare.

— De acord.

Dar când îşi făcu apariţia cu ceştile de cacao, o buturugă ardea vesel în vatră. Se ghemui pe canapea şi, timp de o clipă, amândoi contemplară în tăcere flăcările.

— Jon, iartă-mă că mi-am ieşit atunci din fire, se auzi Angela vorbind. Ceea ce nu în-

seamnă însă că nu cred cu adevărat ceea ce am spus. Îmi menţin afirmaţiile... în sfârşit, unele dintre ele.

— Ssstt... Să uităm toate astea.

— Ne-am înţeles, dar înainte aş dori să-ţi pun o întrebare.

— Care ?

— Ce-o să faci în privinţa candidaturii tale ?

— Nu conta pe mine să afli ceva.

— De ce ?

— Fiindcă, indiferent care ar fi răspunsul meu, o să te înfurii şi o să mă insulţi.

— Vrei să zici că va mai trebui să suport acest suspans încă trei săptămâni ?

Jon îşi puse pe măsuţă ceaşca goală, înăbuşindu-şi un căscat.

— Da. Aş fi făcut mai bine să optez pentru o cafea. La ce oră te scoli mâine dimineaţă ?

— De ce această întrebare ?

— Fiindcă sunt aşteptat la Boston la ora nouă.

— O clipă, Jon ! Nici nu se pune problema să dormi aici.

Scoţându-şi cizmele, Jon se întinse pe canapea, cu o perniţă sub cap şi îşi puse picioarele pe genunchii gazdei lui.

— Te rog să mă scoli la şapte.

— Jon !

Angela se degajă şi se ridică în picioare. Se pregătea să-l ia la goană pe musafirul nepoftit, când îi veni în minte că nu era în stare să conducă. Nedorind să aibă pe conştiinţă moartea lui, cedă.

— Dacă ţii neapărat să rămâi, instalează-te mai bine în camera de oaspeţi, fiindcă altfel o să te trezeşti cu spatele înţepenit.

* *

A doua zi de dimineaţă soneria telefonului se făcu auzită exact când Angela se spăla pe dinţi în baia de lângă camera ei.

— Angi ? o strigă Jon de la picioarele scării. Vrei să răspund eu ?

— Da, dacă vrei. Vin imediat.

Când ajunse lângă el, Jon şopti „Ivan" cu o strâmbătură elocventă.

— Oh, nu, şopti ea. Asta mai lipsea.

Luă receptorul.

— Alo ?

— Angela, scumpa mea, ai uitat să mă suni ieri seară.

— Bună, Ivan. Ai dormit bine ?

— Nu prea. De ce nu m-ai sunat ? Am fost îngrijorat.

Sub cuvintele mieroase, Angela îi ghicea mânia. De fapt, înţelegea că lui Ivan nu-i plăcuse deloc că Jon răspunde la telefon la

ea acasă la ora opt dimineața. Hotărî să ia taurul de coarne.

— Jon a dormit aici în noaptea asta. Repetiția s-a terminat târziu și cum mă temeam să nu aţipească la volan, am... am preferat să se odihnească aici înainte să plece la Boston.

Se forța să se exprime cu o voce sigură.

— Știu. Am trecut prin fața casei tale cam pe la miezul nopții și i-am văzut mașina.

Angela crezu că-i fuge pământul de sub picioare. Iată că acum Ivan o și supraveghea!

— Și de ce nu m-ai sunat tu aseară ?

Ivan avu un mic râs răutăcios.

— Mi se pare că eu sunt cel care trebuie să pun întrebări. În fond, tu ai avut... un invitat.

— Sper că nu gândești ceea ce cred eu că gândești.

El râse din nou.

— Adevărat ? Remarc doar că i-a fost de ajuns doar o săptămână așa-zisului „vechi prieten“ ca să obțină să doarmă la tine, favoare pe care eu o aștept de șase luni foarte lungi !

Angela își ridică ochii spre tavan.

— Ivan, te rog ! Jon și cu mine suntem doar buni prieteni.

Buni prieteni ? Dacă cineva i-ar fi spus ieri dimineață că va face o asemenea declarație, n-ar fi crezut în ruptul capului.

— Bineînțeles... Și presupun că nu există o cameră liberă la hotel pe o rază de douăzeci de kilometri.

Prea furioasă și prea umilită ca să se apere, tânăra preferă să încheie scurt conversația.

— Cred că ar fi mai bine să continuăm această discuție mai târziu. Ne vedem la universitate.

— Nici o problemă. Iartă-mă că v-am deranjat...

— La revedere, Ivan.

Se duse în bucătărie după Jon, care spăla vasele de la micul dejun.

— Te rog, Jon, lasă-mă pe mine să fac asta. O să întârzii.

— Angi, de ce te-ai încurcat cu individul ăsta ? Meriți mai mult decât atât.

Angela se crispă.

— Găsesc această remarcă gratuită și deplasată.

Mai puternic decât furia iscată în sufletul ei de insinuările veninoase ale lui Ivan, orgoliul ei îi comanda să mențină în ochii lui Jon imaginea unui cuplu armonios.

— Nu știu cum de ne-ai auzit conversația telefonică, dar Ivan tocmai se întreba — ceea ce mi se pare normal — de ce ai dormit aici. Nimic mai mult.

În ciuda eforturilor ei de a afișa un calm desăvârșit, mâinile îi tremurau atât de tare

încât își sparse ceașca punând-o în chiuvetă. Jon scoase un suspin adânc.

— Atunci e perfect. Dar îți sare în ochi. Am mai cunoscut tipi ca Ivan, atât de posesivi încât logodnicele lor nu puteau nici să strănute fără să le facă un raport scris. Chiar asta e soarta pe care ți-o dorești ?

Toate resentimentele adunate timp de nouă ani în sufletul ei răbufniră brusc de pe buzele Angelei :

— El, cel puțin, ține la mine !

— Îți dă această impresie.

— Jon, vezi-ți de treburile tale, de acord?

El o privi cu atâta intensitate, încât ea nu-i putu susține privirea.

— Asta și fac, șopti el.

Apoi își puse geaca și se îndreptă spre ușă.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate.

Drept orice răspuns, Angela dădu din cap.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— Nu-i cazul.

— Sper, răspunse Jon.

Abia se închisese ușa în urma lui, că Angela luă o perniță și dădu furioasă cu ea de perete. N-avea nevoie de Jon Stoddard, și cu atât mai puțin de sfaturile lui !

Refractar la orice angajament, în afară de cariera lui, Jon nu putea înțelege un suflet îndatoritor ca al lui Ivan, care se mulțumea cu o viață calmă și provincială și nu se temea

să pronunţe cuvinte ca „rădăcini“ sau „totdeauna“. Nu erau făcuţi din aceeaşi stofă.

Dar când mânia ei se potoli, Angela nu se putu împiedica să se gândească la relaţia ei cu Ivan. Dacă totul mergea aşa de bine între ei, de ce perspectiva de a locui împreună n-o tenta deloc ?

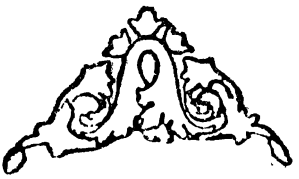

CAPITOLUL VI

Concertul de Crăciun de la liceul din Winston a avut loc, după cum era prevăzut, peste două zile. Orchestra de coarde a Angelei asigurase în exclusivitate prima parte a programului, atrăgându-i călduroase felicitări din partea colegilor.

— Măcar să se poată descurca bobocii mei pe jumătate ca muzicienii tăi ! declară dirijorul fanfarei.

— Totul va merge bine, nu-ţi face griji !

— Să sperăm. Dar aş face mai bine să mă duc la ei.

Şi o strânse cu drag în braţe.

— Încă o dată bravo, Angela, şi ţine-ne pumnii !

— Curaj, Bob !

Angela adora atmosfera încărcată de electricitate a concertelor. Şi cum se împăcase cu Ivan, nici un nor nu-i întuneca veselia.

Când ajunsese în biroul ei, după furtunoasa lor conversaţie telefonică, găsise un buchet de trandafiri roşii însoţit de o scrisoare

de scuze. Apoi Ivan în persoană venise să-şi exprime căinţa. Iar seara, cinaseră în micul restaurant care adăpostise începuturile idilei lor.

În acea vreme, Angela tocmai o pierduse pe mama ei. Ivan o susţinuse în această încercare, cu o tandreţe fără margini ; el singur putea s-o facă să-şi dea puţin uitării durerea. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără el. Apoi, puţin câte puţin, grija lui se transformase în gelozie.

În acea seară părea însă senin şi calm. Cucerită de atitudinea lui conciliantă, Angela se convinsese singură că făcuse din ţânţar armăsar. În fond, ce bărbat nu s-ar formaliza aflând că un alt bărbat îşi petrecuse noaptea la logodnica lui ? Când se culcă, se hotărî să fie mai atentă de acum înainte.

Membrii corului se aranjau pe scenă şi Angela îi privea cu un ochi înduioşat, când o mână i se aşeză pe braţ. Se întoarse.

— Oh, Ivan ! Ce vânt bun te aduce ?

— Mă gândeam să bem un pahar împreună. Nimic nu te mai reţine aici, nu-i aşa ?

Pe punctul de a-l contrazice, Angela îşi reaminti de bunele ei hotărâri. Sigur că ar fi preferat să rămână, dar diplomaţia poruncea să nu-l dezamăgească pe Ivan.

— Mă duc să-mi iau mantoul, îi răspunse ea cu moartea în suflet.

Câteva clipe mai târziu, se îndreptau spre intrarea artiştilor. Corul începuse să intoneze primul cântec.

— Cine era bărbatul ? întrebă deodată Ivan.

— Care bărbat ?

— Cel care te ţinea în braţe.

Angela îl privi năucită. Expresia severă din ochii lui cenuşii o îngheţă parcă.

— Bob ? Tocmai vroia să mă felicite pentru succesul repurtat de orchestra mea.

— Bineînţeles...

— Doamne, Ivan. Bob s-a însurat de curând şi pluteşte încă în nori de fericire.

— Ţie poate ţi se pare ceva inocent, dar nu şi mie. Eu sunt bărbat şi ştiu ce gândeşte un bărbat în timpul unei asemenea îmbrăţişări, pretins inocentă.

Angela se opri, îngrozită. De data asta, gelozia lui Ivan nu avea nici o explicaţie logică. Inutil deci să spere că-l va convinge ; poate doar dacă i-ar promite să se arate mai „prudentă“ în viitor... Dar Angela refuza să intre în acest cerc vicios.

— Cred că am face mai bine să renunţăm la pahar, se mulţumi ea să spună.

Ivan se încruntă.

— Vrei să te întorci acolo, nu-i aşa ?

— Nu, vreau să mă duc la mine acasă.

— Perfect. Eu...

— Singură. O să te sun luni.

— Cum ?

— Avem amândoi nevoie să facem o pauză şi faptul că nu ne vom vedea în acest week-end ne va uşura sarcina.

— Vrei să ne despărţim ?

— N-am zis aşa ceva. De fapt, sunt convinsă că ne vom aprecia reciproc mult mai mult după această scurtă despărţire.

— Mi se pare absurd, protestă Ivan.

Puţin doritoare să continue o discuţie care părea să se învenineze, Angela urcă în maşină şi demară.

Şi când ajunse acasă la ea, încă mai tremura din cauza acestei neplăcute altercaţii. Îşi pregăti un pahar de vin fiert, sperând să-şi mai revină.

Bău o înghiţitură din băutura aburindă şi se aşeză pe braţul unui fotoliu ca să reflecteze asupra modului cum îşi va petrece week-end-ul. Fără îndoială că cel mai bine ar fi să se cufunde în îndeplinirea vreunei sarcini plictisitoare, cum ar fi completarea situaţiilor de la sfârşitul trimestrului, ca să nu înceapă să se înduioşeze de singurătatea ei.

În timp ce trăgea perdelele, nu se putu împiedica să arunce o privire invidioasă spre luminile vesele de la ferestrele caselor învecinate. Exact în acea clipă, ultimul supravieţuitor dintre baloanele lui Jon îi atinse uşor obrazul.

— Oh, Jon, şopti ea, ce mult mi-ar place să fii aici.

El ar fi ştiut să-i redea pofta de viaţă. Uitând de orice prudenţă, fugi să-i telefoneze. Numai de nu i-ar închide telefonul în nas... În ajun aproape că-l dăduse afară, spunându-i să-şi păstreze pentru el comentariile despre Ivan. Respinsese ajutorul pe care el i-l oferise.

— Jon ? Salut !

Chiar în urechile ei, entuziasmul suna fals, forţat.

— Salut, Angi.

— Mă temeam că n-o să te găsesc.

— Am venit de mult vinerea avem matineu.

— Ah. Un program bun ?

— Simfonia Alpină a lui Strauss.

— Perfect, pentru că închipuie-ţi că în definitiv o să pot asista la concertul de mâine seară. Dacă invitaţia mai e valabilă, bineînţeles.

— Sigur că da. Câte bilete îţi trebuie ?

— Hmm... unul singur. Ivan e... ocupat. Dar a insistat să profit de week-end.

— Adevărat ?

— Da, cunoşti problema suntem aşa de ocupaţi, încât se întâmplă să fim nevoiţi câteodată să ieşim singuri.

Spre marea ușurare a Angelei, Jon păru mulțumit cu această explicație care șchiopăta.

— Vii din seara asta ?

— Nu, e prea târziu. Mâine dimineață îți convine ?

— Bineînțeles, și sâmbătă seară o să dormi aici, nu-i așa ?

— Hmm... da, mulțumesc.

— Genial ! Ia o hârtie și un creion, să-ți explic cum să ajungi la mine.

— Cynthia o să ne însoțească ?

— Nu, acum are o vizionare în Argentina.

— Păcat, am fi stat amândouă în timpul concertului.

— Spune-mi, Angi, mi se pare că ai o voce ciudată. S-a întâmplat ceva ?

— Ce-ți trece prin cap ? Totul e cum nu se poate mai bine. Și acum ar trebui să mă duc la culcare, dacă vreau să mă trezesc cu noaptea-n cap. Pe mâine !

Închise și apoi, fără să înțeleagă de ce, izbucni în lacrimi.

*

* *

Jon subînchiriase un apartament în campusul de la Harvard, situat la primul etaj al unui elegant imobil din cărămidă. Abia apucase Angela să sune, că ușa se și deschise.

— Bravo, ai nimerit !

Jon purta o pereche de pantaloni din catifea raiată gri şi un pulovăr negru pe gât. Cu părul umed în urma duşului şi proaspăt ras, răspândea în jurul lui un miros nespus de plăcut.

— Intră, o invită el, fiindcă ea rămăsese locului, fascinată.

O luă înaintea ei, conducând-o într-un salon mare, ai cărui pereţi acoperiţi cu un tapet de culoare deschisă contrastau cu un parchet de stejar de culoare închisă.

— Jon, dar locuieşti într-un apartament splendid.

— Nu-i aşa ? Nu pentru mult timp, din nefericire, fiindcă proprietarii lui revin imediat după Crăciun.

— Şi unde o să te duci ?

— Încă nu ştiu. Dă-mi geanta de voiaj, o să-ţi arăt camera ta.

— Sper să nu te deranjez. Dacă trebuie să mai repeţi pentru diseară...

— Nu, mi-am făcut deja cele trei ore zilnice.

„Deja“ ? fu gata să exclame Angela, impresionată de o asemenea operativitate. Jon o instală în camera de oaspeţi şi apoi o duse să viziteze şi restul apartamentului. Pe şemineul din salon, o serie de fotografii îi smulseră un strigăt de încântare.

— Oh, părinţii tăi ! Ce mai fac ?

— Bine. Mereu la fel de ocupaţi. În prezent, mama se iniţiază în plonjările submarine.

— Par în plină formă. Să ştii că îmi lipsesc.

— Ei bine, ar trebui să le faci o vizită.

— Hmm... Oh, Doamne !

Lângă fotografia părinţilor lui, Jon pusese o fotografie veche de-a ei, ceea ce o mişcă, chiar dacă fotografia nu era prea bună.

— Celelalte fotografii pe cine reprezintă ?

— Prieteni întâlniţi în cursul peregrinărilor mele.

— Vorbeşti destul de puţin despre acei ani. Călătoriile nu-ţi lipsesc ?

Cu ochii pierduţi în gol, Jon întârzie mult timp cu răspunsul.

— A fost o experienţă extraordinară din care am învăţat multe. Totuşi te saturi până la urmă de valize şi hoinăreală... Poate n-o să mă crezi, dar visam la Winston ca la un fel de paradis pe pământ.

— Nu-mi prea vine să te cred.

Jon nu surâse.

— Într-o zi am înţeles că nu aveam nimic în afara hainelor mele şi a acestor fotografii şi... încă şi mai rău, că nu mă simţeam nicăieri ca la mine acasă.

Fără a-i mai pune la îndoială sinceritatea, Angela presupuse că această dorinţă de stabilitate, atât de puţin obişnuită firii lui, n-o

să-l țină mult. Va rămâne două sau poate chiar șase luni la Winston și pe urmă demonul aventurii va pune din nou stăpânire pe sufletul lui. Și presimțea de pe acum că ea va suferi din nou.

— Slavă Domnului că am început să-mi regăsesc rădăcinile. Ești de acord să facem o plimbare prin oraș ?

Pierdută în gândurile ei, Angela nu-i răspunse imediat.

— Eu... Mi-ar place foarte mult, îngăimă ea în cele din urmă.

— Cu atât mai bine. Hai !

Angela își puse un hanorac albastru căptușit cu puf de gâscă și niște mănuși de lână asortate. Din buzunar îi ieșea o bentiță de cap din blană sintetică bleumarin. Cu un surâs încântat pe buze, Jon o luă și i-o aranjă pe cap.

— Adorabil, Westgate, adorabil.

Timp de o clipă, mâna lui îi mângâie pletele blonde și tânăra se simți cuprinsă de o emoție absurdă, care făcu să i se usuce gâtul.

— Unde vrei să mergem ? se interesă Jon. La muzeul de artă ? La Fanevil Hall ? La acvariu ? Alege !

— Atâtea lucruri de văzut într-un timp atât de scurt... Fanevil Hall mă tentează cel mai mult.

— De acord.

— Eşti sigur ? Era vorba de un cartier renumit prin magazinele lui.

El îi făcu maliţios cu ochiul.

— Ştiu asta. În schimb, mă întreb dacă vei avea destulă răbdare până voi ajunge la capătul listei de cumpărături pe care o am în buzunar.

Angela surâse.

— Doar dacă şi tu dai dovadă de aceeaşi răbdare în privinţa mea. Ce fel de cumpărături ţi-ai programat ?

— Înainte de toate, nişte jucării pentru cel mai mic dintre nepoţii mei.

— Ador acest gen de cumpărături.

Temându-se de blocajele de circulaţie din centrul oraşului, aleseră linia roşie a metroului din Boston.

— Probabil că ne-am pierdut minţile ca să venim aici într-o sâmbătă de decembrie, declară Angela ceva mai târziu.

O mulţime compactă se îngrămădea în faţa lui Fanevil Hall, locul primelor mişcări din timpul războiului de independenţă, astăzi transformat în muzeu. De jur-împrejur, în locul unor pieţe din Boston demolate la începutul anilor '70, o mulţime de magazine la modă şi restaurante se întreceau prin vitrinele lor atrăgătoare.

Jon îi cuprinse mâna înmănuşată.

— Consideră asta ca o aventură.

Un orologiu sună ora douăsprezece. Ademeniţi de mirosurile îmbietoare care se ridicau de pe tarabele vânzătorilor ambulanţi, cei doi tineri se hotărâră să-şi potolească întâi foamea.

— Mmm, ce frumos miros toate ! se extazie Angela.

Parfumul cafelei proaspăt măcinate se amesteca cu cel împrăştiat de nişte chili cu carne. Salatele de fructe se învecinau cu produsele de patiserie şi chiflele crocante, iar currie-ul indian cu îngheţatele italieneşti. Puţin mai încolo, Angela rămase blocată în faţa unei tonete cu frigărui.

— Oh ! Vreau să gust din asta !

Îşi făcură loc până la tejghea şi comandară două, apoi se instalară pe o bancă pentru a le savura. Spre norocul lor, soarele strălucea făcând temperatura mult mai plăcută decât în mod obişnuit în acest sezon.

Cu cât trecea timpul, cu atât Angela se felicita în gând că venise la Boston.

La vreo sută de metri de ei, un scamator făcea să-i iasă porumbei din mânecă, spre marea bucurie a unei mulţimi de spectatori. De cealaltă parte a aleii, un ghicitor prevestea sfârşitul lumii, fără ca nimeni din jurul lui să pară vreun pic îngrijorat.

— Ascultă, Jon. Nişte colindători.

Într-adevăr, un grup folcloric în costume tradiționale își făcea drum spre locul unde se așezaseră ei.

— Nimic nu lipsește din atmosfera de Crăciun, declară încântată Angela. Ce idee bună să venim aici !

Jon o privi amuzat.

— De ce te uiți așa la mine ?

— Hmm ! Doar fiindcă îmi spuneam că pari fericită. Îmi face plăcere să te văd din nou surâzând. Nu ți se întâmplă prea des în ultimul timp.

Tulburată de atâta perspicacitate, Angela își plecă ochii, apoi se prefăcu absorbită de colindători. Jon avea dreptate. Astăzi se simțea fericită și lipsită de orice griji, ceea ce nu i se mai întâmplase de ani de zile.

Admise în sfârșit cât de mult îi lipsea complicitatea ei cu Jon... și cât îi lipsea chiar persoana lui Jon.

Totuși, buna lor înțelegere se sprijinea pe o bază fragilă, formată din compromisuri. Astfel, acum se prefăceau, de comun acord, că recentele certuri s-au rezolvat. De asemenea, actualul lor tête-à-tête nu ținea seama de legăturile respective cu Cynthia și Ivan. Și mai grav decât toate, păreau că nu vor să-și reamintească deloc de durerosul episod întâmplat acum nouă ani pe muntele Adams care ar fi trebuit, el singur, să le interzică orice relație prietenească.

Dar în fond, de ce să nu procedeze ca struțul și să profite de această frumoasă zi ? Trista realitate va reintra în curând în drepturile ei.

— Privește, Angi !

Jon, care făcuse ghemotoc hârtia în care fuseseră înfășurate frigăruile, ochea coșul de gunoi cel mai apropiat. Reuși un „coș“ perfect.

— Bravo ! exclamă Angela. E rândul meu... Uraaa !

Izbucniră în râs.

— La muncă, acum, hotărî Jon.

După un tur al magazinelor, vizitară o expoziție de pictură din incinta lui Fanevil Hall, apoi băură câte o cacao caldă într-un renumit salon de ceai. Jon o duse apoi în vârful lui Beacon Hill ca să admire orașul luminat.

Oboseala firească pe care Angela o resimțea după atâta hoinărit se amesteca acum cu o ciudată exaltare. I se părea că iese dintr-o toropeală îndelungată, ca și cum absența de nouă ani a lui Jon o cufundase într-un fel de hibernare, un somn al simțurilor din care doar întoarcerea lui putea s-o smulgă.

Din nenorocire, această renaștere o făcea și mai sensibilă față de farmecul natural al lui Jon... Și culmea, ar fi jurat că el îi ghicește tulburarea. De câteva clipe el tăcuse, mulțumindu-se să-i arunce din când în când o privire ciudat de pătrunzătoare.

Astfel că primi cu o ușurare vădită sugestia lui de a se întoarce acasă această plimbare romantică pe străzile vechiului Boston. în compania unuia dintre cei mai atrăgători bărbați pe care îi cunoștea, amenința s-o facă să-și piardă de tot cumpătul.

Ajunși în apartamentul lui Jon, mâncară la repezeală niște pateuri cumpărate din cartierul italian, înainte de a se pregăti pentru concert.

Angela nu reuși să-și dea genele cu rimel decât la a treia încercare, atât de mult o tulbura prezența lui Jon din camera învecinată. Zgomotul apei îi înfierbânta imaginația... Vedea trupul gol al lui Jon pe care se rostogoleau picăturile calde. Pleca atunci visătoare pleoapele... și-și murdărea obrajii de rimel.

— Vino-ți în fire, Angela, bombăni ea.

Mecanismul acestei surse de vise inoportune părea lesne de explicat Jon o învățase odinioară ce e dragostea, reîntâlnirea lor trezea în ea amintiri fierbinți. Ceva foarte normal... cu condiția să nu se mai întâmple.

Hotărâtă să-și țină în frâu imaginația care o luase razna, tânăra stinse lumina din camera ei și se duse să-l caute pe Jon.

Văzându-l că e ocupat să studieze o partitură muzicală, se opri în pragul salonului. Tocmai admira prestanța pe care i-o conferea smokingul negru când el își ridică privirea și-i zâmbi.

— Rochia mea îţi convine ? îl întrebă ea, cu inima bătându-i în galop.

Purta o rochie strâmtă, neagră, care-i descoperea cu generozitate picioarele lungi în ciorapi de mătase ; simţi ochii întunecaţi ai lui Jon studiind-o cu încetinitorul, de la părul blond revărsat pe umeri până la pantofii cu tocuri înalte.

— Da, şopti el în sfârşit. Îţi vine de minune.

O jumătate de oră mai târziu, el parca în locul special rezervat din faţa lui Symphony Hall din Boston. La intrare, Jon îi întinse biletul, un loc excelent, în centrul primului balcon.

— Poftim. O să te las acum. Îmi pare rău că rămâi singură.

— Nu-ţi face probleme.

Cu un aer absent, el tuşi şi se legănă de pe un picior pe altul. O idee ciudată îi veni Angelei.

— Spune-mi, Stoddard, ai cumva trac ?

— Eu ? Deloc.

Dar detaşarea lui părea prefăcută şi n-ar fi înşelat nici măcar un copil.

— Ei bine, ei bine... Niciodată nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva ! Regret că nu mi-am adus aparatul de fotografiat.

Jon își plecă repede capul, cu un surâs jenat.

— Nu văd nimic caraghios în asta.

— Bineînțeles că nu, răspunse Angela râzând. Hai, Jon, știi că o să fii strălucit ca de obicei.

Luându-l de gât, îl sărută pe obraz dar își regretă imediat imprudența. Chiar o îmbrățișare frățească, cum fusese asta, implica un contact fizic periculos. Cu genunchii tremurând, vru să se îndepărteze, dar mâinile lui Jon o împiedicau să facă asta. Timp de câteva interminabile minute se priviră ochi în ochi, cu buzele doar la câțiva centimetri distanță și inimile bătând să se spargă. În sfârșit, regretând parcă, el îi dădu drumul.

— Mulțumesc, Angi. Ne întâlnim în foaier după concert ?

— De acord.

Și încercând să nu se mai gândească la faptul că precis o s-o lase picioarele, Angela se îndepărtă.

Prima parte a programului se compunea dintr-un concert pentru violoncel susținut de un invitat, excelent de altfel. Jon nu cânta solo decât în cea de a doua parte. Când dirijorul reveni la pupitrul său după pauză, Angela tremura de nerăbdare. Și în ciuda hotărârii ei de a-l privi numai pe maestrul care

dirija, își dădu repede seama că Jon îi atrăgea privirile ca un magnet.

De la primele măsuri ale simfoniei, Angela simți lacrimi de emoție arzându-i pleoapele. De obicei concertele n-o mișcau chiar într-atât, dar în această seară, mai mult decât muzica, prezența lui Jon pe scenă făcea să i se umple inima de mândrie.

Prea repede după gustul ei, ultimele acorduri ale bucății se stinseră în timp ce aplauzele izbucneau. Angela începu să plângă, fără să știe de ce.

În fine, redobândindu-și oarecum calmul, se sculă din fotoliu. În aceeași clipă Jon își ridică ochii spre ea și privirile lor se încrucișară. În penumbra sălii, mai mult îi simțea decât îi vedea privirea întunecată. Timp de o clipă, i se păru că citește în ea o tulburare egală cu a ei.

„Nu-ți mai lăsa imaginația să vagabondeze, Angela", îi ordonă vocea rațiunii. „Nu e vorba decât de o atracție fizică foarte firească. Și mai ales, nu începe să-ți închipui că nutrește vreun sentiment pentru tine. Fiindcă, dacă doi prieteni simt așa ceva, trebuie să știi să pui lucrurile la punct."

Întărită de această convingere, Angela își șterse lacrimile și se pudră înainte să-l întâlnească pe Jon la picioarele scării care ducea

în foaier. Dar când îl văzu înaintând spre ea în timp ce-și desfăcea nodul papionului, având pe buze surâsul lui cel mai fermecător, tânăra înțelese că-i va veni cu mult mai greu decât presupusese să-și stăpânească atracția pe care o simțea față de el.

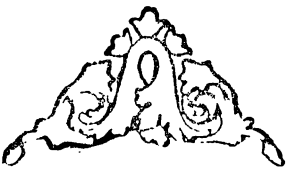

CAPITOLUL VII

Când se întoarseră la Cambridge, Angela se retrase în camera ei pretextând că e obosită, atât de mult se temea că Jon va ghici cât e de surescitată.

După ce se băgă în pat, îi veni foarte greu să adoarmă. I se părea că mai aude încă acordurile simfoniei. Prezența lui Jon, atât de apropiată încât îl auzea cum întoarce paginile unei cărți în încăperea vecină, nu era de natură să aranjeze în vreun fel lucrurile. Și gândul că i-ar fi de ajuns doar câțiva pași ca să fie lângă el o tortura.

Pe de altă parte, nu se putea gândi serios să treacă din nou peste linia imperceptibilă care separa prietenia de dragoste, după suferința îndurată în trecut.

Când se trezi, temerile nopții i se părură puțin cam exagerate. Angela reuși chiar să se convingă singură că fiorii care o treceau la fiecare contact fizic cu Jon nu existau decât în imaginația ei, ceea ce îi permise să-l întâlnească ținând capul sus, la micul dejun. De acum înainte va veghea să nu se mai lase pă-

călită de himere, susceptibile să antreneze prietenia lor pe căi periculoase.

Totuși, cum nu ținea să fie pusă la încercare ca să vadă dacă-și respectă aceste ultime hotărâri, îi anunță intenția ei de a se reîntoarce la Winston chiar în această dimineață.

— Chiar trebuie să pleci atât de repede ? insistă Jon.

— Mai bine așa. Săptămâna viitoare se anunță îngrozitoare, între lucrările de sfârșit de trimestru, concertul de marți seară de la universitate și întâlnirea cu administratoarele orchestrei din Winston, care va avea loc joi seară...

— Joi ? Credeam că ai fost de mult.

Angela simți că i se accelerează pulsul.

— Tu... tu le-ai întâlnit deja ?

— Da, cam acum o lună.

Și cum acum o lună, habar nu avea că Angela candidează la postul de dirijor al Orchestrei Simfonice din Winston, făcuse totul ca să se pună în lumina cea mai favorabilă în cursul acestei întâlniri. Un geamăt descurajat scăpă de pe buzele ei.

— Ei, n-are rost să-ți faci griji, reluă Jon. Nu-ți pun niște întrebări încuietoare ! De altfel, doamnele alea nici n-ar fi în stare de așa ceva.

— Și tot nu vrei să-mi spui dacă ai rămas în cursă ?

Jon izbucni în râs.

— Nici vorbă.

Fără să mai țină cont de expresia furioasă a Angelei, o luă de umeri și-și cufundă privirea amuzată într-a ei.

— Destinde-te puțin, Westgate.

Și totul reîncepu : ca de fiecare dată când Jon o atingea, de la începutul acestui week-end, Angelei i se păru că e străbătută de o descărcare electrică. De data asta, probabil că și Jon încercă o senzație asemănătoare, fiindcă se îndepărtă cu o mișcare stângace. În mod categoric, venise momentul să plece la Winston.

Câteva minute mai târziu, Jon îi așeza geanta de voiaj în portbagajul mașinii.

— Păcat că nu mai poți rămâne, spuse el. Să știi că nu mă deranjează deloc ; am cincisprezece zile de concediu.

— Cum așa ?

— În timpul vacanței de Crăciun, cedăm Symphony Hall orchestrelor pop.

— Ah, înțeleg. Un adevărat chilipir pentru voi.

— Îți mărturisesc că începusem să simt nevoia de odihnă.

Angela deschise portiera mașinii și se așează la volan.

— Îți mulțumesc mult pentru week-end-ul ăsta atât de plăcut, Jon.

— Plăcerea a fost de partea mea. Va trebui să mai repetăm figura.

— Abia aştept. Poate data viitoare ni se vor alătura şi Ivan cu Cynthia. Ne vedem miercuri seara la repetiţie ?

— Bineînţeles. Ce-ai zice să ne vedem ceva mai devreme, la fel ca săptămâna trecută ?

La amintirea miercurii trecute — maşina ei plină de baloane, cu Jon care dormise la ea şi Ivan nebun de furie — Angela se crispă.

— De fapt, reluă Jon ca şi cum îi împărtăşea reticenţele, mai bine să nu planificăm nimic, având în vedere săptămâna încărcată care ne aşteaptă.

O scuză slăbuţă, amândoi ştiau asta, dar rezonabilă.

— O să te sun. Şi condu prudent !

— Ca întotdeauna..

— Lasă-mă să râd.

— Reaminteşte-mi care dintre noi a obţinut permisul de conducere din primul foc ?

După această săgeată, ea demară şi se îndepărtă, cu un surâs victorios pe buze. Dar nu era deloc veselă, fiindcă de acum înainte îi va fi imposibil să se prefacă şi să nege că Jon o tulbură nespus...

*

A doua zi, Angela se apucă plină de elan de multiplele ei obligaţii. Orice sarcină care-i putea ocupa mintea şi s-o împiedice să se îndurioşeze asupra propriei sorţi era binevenită.

Hotărâtă să continue pe această cale salvatoare, se apucă, la întoacerea acasă, să-şi instaleze în salon bradul de Crăciun. Încerca să-l fixeze pentru a-i menţine echilibrul, când o bătaie în uşă o făcu să tresară şi să dea drumul bradului.

— Ivan, şopti ea.

Dintr-un motiv pe care nu reuşise să-l înţeleagă, el nu folosea niciodată soneria. Mai bătu o dată până să aibă ea timp să coboare de pe taburet.

— Vin, vin ! strigă ea.

Sărind pe podea, alergă să-i deschidă.

— Bună, Ivan.

— În sfârşit, te-ai întors.

— Da. Ai fost azi la facultate ? Nu te-am văzut.

— Nu ţi-ai dat prea mare osteneală să mă cauţi. Am fost totuşi acolo. Ce ai făcut în week-end ? întrebă el pe un ton poruncitor.

Buna dispoziţie a Angelei se evaporă în faţa agresivităţii lui.

— Oh, tot felul de lucruri. Mi-am făcut cumpărăturile de Crăcin, mi-am luat un brad. Dar tu ?

— Mă îndoiesc că asta te interesează cu adevărat. Unde ai fost sâmbătă seara ?

Angela gândi cu maximum de viteză. Ivan ar înnebuni dacă i-ar mărturisi că jumătate din week-end şi-l petrecuse la Jon.

— M-ai sunat ? Căzusem totuşi de acord să nu luăm legătura.

Ivan se înroşi de mânie.

— Căzusem de acord ? Zi mai degrabă că mi-ai impus, asta da !

— Dar... voiam doar să ameliorez relaţiile dintre noi. Câteodată, când te vezi prea des, se face simţită şi nevoia unei pauze.

— Bineînţeles. Unde ai fost, Angela ? Cu Sttodard, nu-i aşa ?

— Eu... ei bine...

— Nu-i aşa ? insistă Ivan.

Şi dintr-o dată Angela nu-i mai suportă tonul acesta inchizitorial.

— Şi dacă ar fi aşa ? îi replică ea.

— Ştiam eu !

Ivan bătu cu pumnul în masă cu o violenţă care o făcu să tresară.

— Angela, asta trebuie să înceteze imediat !

De câteva săptămâni Angela vedea comportamentul lui Ivan degradându-se continuu. Această explozie de mânie constituia o etapă nouă şi de speriat a acestui proces. Care va fi următoarea ? Îngrozită, se îndreptă spre uşă pe care o deschise larg.

— Cred că ai face mai bine să pleci.

— Nu înainte să punem la punct această problemă.

— Totul e deja pus la punct. M-am săturat, printre altele, de gelozia ta tiranică. Ieşi din casa mea şi nu-ţi da osteneala să mai revii. Niciodată.

— Vrei să ne despărţim ?

— Exact. Şi acum, pleacă !

Cu forţele dezlănţuite de mânie, Angela îl împinse literalmente afară şi trânti uşa în urma lui. Conştientă că Ivan a rămas în verandă şi temându-se de o reacţie brutală din partea lui, se sprijini de uşă cu răsuflarea tăiată. În sfârşit, îi auzi paşii îndepărtându-se şi maşina demarând. Abia atunci i se înmuiară picioarele şi-şi dădu drumul pe podea, tremurând de spaimă.

În acea clipă, Angela ar fi dat totul ca să-l vadă pe Jon lângă ea. Fu gata să-i telefoneze, dar renunţă.

După atmosfera încărcată de electricitate din week-end, Jon ar fi putut interpreta ruptura ei cu Ivan drept dovadă că dorea să se elibereze pentru a reînvia o scânteie stinsă acum nouă ani.

Chiar dacă atracţia lor reciprocă nu exista decât în imaginaţia ei, din mândrie nu voia să-i mărturisească faptul că viaţa ei personală lasă de dorit. Amorul ei propriu, rănit de moarte odinioară, o incita să vrea să-i demonstreze lui Jon că supravieţuise şi reuşise, fără el.

Angela se ridică şi hotărî că o ceaşcă de ceai o va ajuta să-şi revină din emoţii.

— Ivan... un imbecil pretenţios ! se trezi ea vorbind cu voce tare.

Cum de ieşise cu un asemenea clovn ? Şi când se gândea că la început i se păruse dotat cu toate calităţile pe care le căuta la un băr-

bat... și care-i lipseau lui Jon. Nu se îndrăgostise ea de Ivan fiindcă era atât de diferit de Jon ?

De fapt, caracterul casnic al lui Ivan dovedea inerție. El nu făcea niciodată nimic interesant, nu se ducea niciodată nicăieri și părea să se aștepte ca și Angela să se conformeze acestui mod de viață puțin atrăgător. Activitățile ei și oamenii pe care îi întâlnea îi apăreau ca tot atâtea amenințări. Și dacă la început felul posesiv de a fi al lui Ivan o flatase, acum o înăbușea.

Cum de putuse fi atât de oarbă în privința lui, când lui Jon îi fusese de ajuns o singură discuție cu Ivan ca să-l judece la adevărata lui valoare ? O singură scuză îi venea în minte îl întâlnise în perioada cea mai neagră a vieții ei și, din instinct, se sprijinise de singura ființă din lume care se oferise s-o protejeze. Nu știa pe atunci că, sub aparențele unui bărbat puternic și sigur pe el, se ascunde un tiran domestic.

Dar, tot felicitându-se că l-a alungat din viața ei, prefera, pentru moment, să păstreze secretă ruptura lor, ca să nu rămână descoperită în fața lui Jon.

Jon... Un simplu telefon nu însemna mare lucru. Putea să pretindă că îl chema în legătură cu repetiția de poimâine. Punând jos ceașca de ceai, ridică receptorul.

*

*

Miercurea următoare, Jon sună la ușa Angelei, având în mână un clarinet de jucărie din metal auriu, împodobit cu crenguțe și o fundă roșie.

— E o adevărată bijuterie, Jon, dar mă îndoiesc că domnul Beech va accepta să-ți înlocuiești instrumentul obișnuit cu acesta.

— Ai dreptate. În schimb, știu unde să-l atârn. Vino să mă ajuți !

— Nici vorbă. Peste trei ore avem repetiție. Intră, o să iasă toată căldura afară.

Jon ascultă, umplând camera, ca întotdeauna, cu prezența lui vibrantă.

— Ce brad frumos, comentă el. După câte văd, anul acesta ai optat pentru stilul natural.

— Ah... N-am avut încă timp să-l împodobesc.

Angela se simțea un pic zăpăcită. Spre marea ei uimire, de când se întorsese acasă, acum o oră, se comporta ca o adolescentă în așteptarea primei ei întâlniri. Se schimbase chiar de trei ori.

Sosirea lui Jon n-o liniștise, ba chiar dimpotrivă acum inima îi bătea să se spargă. Ce umilită s-ar simți dacă el i-ar ghici emoția asta ridicolă.

— Hai, Angi, n-o să ne ia mult timp să agăţăm ăsta. Dus-întors nu sunt decât câţiva kilometri.

— Despre ce e vorba ?

— Pregăteşte-te să ai un şoc ; am dat un acont pentru reşedinţa familiei Thurgood.

— Glumeşti ?

Drept orice răspuns, Jon îi adresă un surâs sardonic.

— Jon ! Ce-o să faci cu o casă din zece camere situată la o oră de Boston ?

— Sper să locuiesc aici.

Angela se prăbuşi pe cel mai apropiat fotoliu.

— Eu ştiu că creierul tău nu funcţionează ca cel al oamenilor obişnuiţi, dar cred că acum te-ai depăşit pe tine însuţi. Nu cumperi o casă ca pe o pereche de şosete, şi mai ales o asemenea casă.

Pufnind în râs, Jon se aşează la rândul lui, în timp ce Angela, enervată, continuă :

— Gândeşte-te cât te costă o asemenea nebunie, la mărimea casei, la întreţinerea ei... E greu să-ţi imaginezi o casă mai puţin practică.

— Aşa e, dar iubesc această casă.

— Şi ce ? Asta înseamnă că trebuie s-o şi ai ?

Jon dădu din cap.

— Ai rămas tot un copil răsfăţat !

— Pune-ţi mai bine mantoul, în loc să tot bombăni.

Deşi şocată de veste, Angela îl ascultă şi îl însoţi pe Elm Street. Încântat, Jon agăţă clarinetul decorativ de poartă.

— Acum e cu mult mai bine, declară el. Tăbliţa „de vânzare" înfiptă în mijlocul peluzei purta acum o banderolă „vândut".

— Jon, nimic nu te îndreptăţeşte să agăţi ceva la uşă. Casa nu îţi aparţine încă.

— Şi pe cine ar putea deranja asta ? De altfel, îmi va aparţine imediat ce va sosi confirmarea din partea băncii mele.

Tot vorbind, scoase din buzunar o legătură voluminoasă de chei şi introduse una în broasca porţii de la intrare.

— Jonathan ! Dacă ne vede cineva şi cheamă poliţia ?

— Linişteşte-te, Angi.

Poarta grea scârţâi din balamale şi se deschise lăsându-i să intre în antreu. Angela, căreia îi plăcuse întotdeauna această elegantă reşedinţă, nu întârzie să-şi uite scrupulele ca să-l urmeze pe Jon.

— Ce casă splendidă ! exclamă ea dintr-o dată.

— Nu-i aşa ?

— Chiar te gândeşti să te reinstalezi la Winston ?

— Da. Acest oraş mi-a lipsit, să ştii !

Emoţionată peste măsură, tânăra se îndreptă spre fereastra cea mai apropiată ca să-şi găsească o preocupare.

— Îți dai seama de amploarea reparațiilor necesare ca să faci locuibilă această casă ?

— Oh, dar nu e vorba decât de fleacuri : tapete noi, curățenie.

— Și Cynthia ce părere are despre casă ? Îi place ?

— N-a văzut-o încă. Vine mâine din Argentina.

Angela simți un gol în stomac și se felicită că i-a întors spatele lui Jon. O groază de întrebări i se învălmășeau în cap : Jon voia să se căsătorească cu Cynthia ? De aceea cumpărase casa ? Ca s-o umple cu o droaie de mici Stoddard ? De ce trebuise însă să aleagă Winston și tocmai strada copilăriei lor ?

— Înainte să plecăm, aș vrea să-ți arăt grădina.

Coborând la parter, traversară bucătăria, apoi un patio cu dale de marmură. În fața lor se întindeau vreo două mii de metri pătrați de peluză presărată ici și colo cu arbuști ornamentali, trandafiri aproape sălbăticiți și copaci desfrunziți.

— O investiție bună, comentă Angela.

Se întrebă dacă Cynthiei îi plăcea să grădinărească... Imaginea lui Jon și a prietenei sale, instalați împreună în această casă, făcu să i se strângă inima.

— Felicitările mele, șopti ea.

Jon își plecă ochii spre Angela și-i mângâie încetișor părul. Cuprinsă de o emoție neobiș-

nuită față de un simplu gest de afecțiune, tânăra se îndepărtă în grabă.

— Am face mai bine să plecăm, dacă vrem să mai și mâncăm înainte de repetiție.

— Bine. Și să ne ocupăm puțin și de sărmanul tău brad.

Zis și făcut ; imediat ce se întoarseră acasă la Angela, el luă conducerea.

— Ține bine de el până îi fixez suportul.

— Nu-i nevoie să-ți dai atâta osteneală ; îmi place și așa... puțin strâmb.

— Cum de ți-a pierit cheful pentru micile plăceri ale vieții, fata mea ?

Și Jon plesni dezaprobator din limbă.

— La ce oră te întâlnești cu administratoarele, mâine ?

— La ora patru. De ce ?

— Te simți pregătită ?

— Aproape.

De fapt, inițial prevăzuse să-și petreacă după-amiaza cu pregătirea interviului.

— Mai ridică un pic bradul, te rog, că nu-mi place cum a ieșit.

Apoi Jon își îndreptă spatele și privi pomul cu un aer satisfăcut.

— Iată că totul pare altfel acum. Unde sunt podoabele ?

Petrecură ora următoare împodobind bradul. Angela se făcea că nu bagă de seamă tulburarea care o cuprindea de fiecare dată când degetele lor se atingeau, în timp ce agățau un glob sau o figurină.

Dar Jon nu întârzie să remarce degetele tremurătoare şi obrajii îmbujoraţi ai prietenei lui. De două ori, în timp ce Angela îl privea pe furiş printre crengile bradului, îl surprinse că făcea la fel. Simţindu-se din ce în ce mai puţin în largul ei, auzi cu uşurare soneria cuptorului electric.

— Cina este gata, anunţă ea.

— Nu te mişca. Ai o creangă prinsă în păr.

— Nu simt nimic.

— O crenguţă. Aşteaptă s-o desprind.

Unind gestul cu fapta, Jon îşi strecură degetele lungi în părul Angelei, care nu-şi putu stăpâni un fior.

— Iartă-mă ! Te-am tras de păr ?

— Nu, nu.

Teribil de încurcată, se repezi în bucătărie, sub pretextul că trebuie să se ocupe de cina lor. Rămasă singură, încercă să-şi regăsească cât de cât calmul.

— Pot să te ajut ? întrebă Jon venind după ea.

— Hmm, nu. Masa e pusă. Ba da, uite, du asta în sufragerie.

Şi îi întinse o salatieră. Câteva clipe mai târziu, Jon reveni părând puţin neliniştit.

— Ţi-ai dat o groază de osteneală. În cinstea cărui fapt ?

Angela roşi, umilită. Într-un moment de nebunie, scosese serviciul de porţelan al bu-

nicii ei, paharele de cristal şi un sfeşnic de argint. Ce-o să-şi închipuie el ?

— Doar pentru plăcerea de a mă folosi de frumoasele mele lucruri.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, ea îi întinse o sticlă de vin şi un tirbuşon şi, luând ea însăşi un platou, se îndreptară spre sufragerie. La fel de tăcut, Jon destupă sticla şi aprinse lumânările.

Într-o asemenea atmosferă, Angela se îndoia că va putea înghiţi vreun dumicat. Jon atacă friptura de pui cu o poftă care părea generată mai degrabă de o oarecare nervozitate decât de foame.

— Ce faci de Crăciun ? o întrebă el.

— Mă duc la Peggy.

— Cu Ivan ?

— Nu, Ivan n-o să vină.

Bău o înghiţitură de vin ca să găsească o scuză plauzibilă. Timp de o clipă, fu gata să-i mărturisească lui Jon adevărul că o rupsese cu Ivan şi că n-ar trebui decât să-i facă semn cu degetul ca să-i cadă în braţe, dar îşi reveni la timp.

Jon o privea, cu o sclipire de curiozitate în ochii întunecaţi.

— Îşi petrece Crăciunul... cu mama lui... la Cleveland. Dar tu ?

Cerul o va ierta pentru această minciună : mama lui Ivan murise de cinci ani.

— Mă gândesc să dau o fugă în Florida până la părinţii mei.

— Te însoţeşte şi Cynthia ?

Lui Jon îi trebuiră câteva clipe ca să-i răspundă.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

O tăcere apăsătoare formată din întrebări rămase fără răspuns, se lăsă în sufragerie. Jon îşi puse jos tacâmurile.

— Cynthia şi cu mine nu suntem atât de legaţi, pe cât pari să crezi tu.

Inima Angelei tresări.

— De fapt, aproape că nu ne mai vedem. De ce zâmbeşti ?

— Ei bine, fiindcă de fapt... ca să-ţi spun sincer, şi eu am rupt-o cu Ivan.

— Oh... Îmi pare rău.

Dar abia se stăpânea să nu zâmbească şi continuă :

— Dacă înţeleg bine, amândoi am rămas singuri de Crăciun.

— Aşa s-ar zice.

— În acest caz, Angi, acum sau niciodată a venit momentul să ne ţinem de promisiune.

Angela îl privea uimită. Cu un surâs încântat pe buze, el se aplecă spre ea.

— Despre ce vorbeşti ? reuşi să-l întrebe în şoaptă.

— Despre ascensiunea noastră. Îţi aminteşti că ne-am jurat odinioară să petrecem noaptea de Crăciun pe Munţii Albi ?

Bineînţeles că-şi amintea de vechiul lor vis. Trebuiau să-şi ia instrumentele cu ei, ca să cânte nişte colinde la răsăritul soarelui. La

şaisprezece ani asta i se păruse culmea romantismului, dar la douăzeci şi şapte i se părea mai mult o nebunie periculoasă.

— Doar nu vorbeşti serios ?

— Ca un popă de serios.

— Dar trebuie să iei avionul şi eu...

— O să ajungem la timp. Hai, Angi, dacă n-o facem acum, pe urmă vom fi prea bătrâni. N-o să lăsăm să ne scape ocazia de a trăi cea mai romantică zi a vieţii noastre.

— Cred că am depăşit deja vârsta pentru aşa ceva.

— Nu ! Şi îţi propun să trăieşti una din experienţele cele mai frumoase şi neobişnuite din viaţa ta, un moment în afara timpului. Să comunicăm cu natura... De altfel, ce vrei să faci în seara de Crăciun, de vreme ce eşti singură ?

Angela îi aruncă o privire rec-

— Să rămân la căldură.

Jon scoase o exclamaţie de dezaprobare.

— Ce-i asta ? se interesă Angela.

— Te imit. Angela Westgate este în plin proces de atrofiere.

Angela nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— O să mă duc, declară Jon, şi sper că o să mă însoţeşti. În fond e vorba de visul **nostru,** nu numai de al meu.

— Da, dar acest vis poartă amprenta excentricităţii Stoddard. Chiar vrei să te lansezi într-o asemenea aventură ?

— Da.

— Singur ?

— Dacă trebuie...

— Nu trebuie. E prea periculos.

Aplecându-se spre ea, îi adresă surâsul lui cel mai irezistibil... şi Angela sfârşi, ca întotdeauna, prin a ceda.

— De acord, vin cu tine.

Şi, înspăimântată, îşi plecă ochii spre farfuria ei. Acceptase de bunăvoie să-l însoţească pe Jon în munţii martori ai scurtei lor iubiri. Sigur, de data asta, va fi prea frig ca să se consacre şi unei alte activităţi decât aceea de a se menţine în viaţă, dar cum să-şi înăbuşe amintirile ?

Observându-l pe Jon pe furiş, se întrebă dacă şi lui i se întâmpla atât de des ca ei să-şi reamintească acea noapte de pasiune de acum nouă ani. Sângele lui se aprindea la amintirea dragostei lor tinereşti ? Se gândea la ea în acest moment ?

El îşi ridică ochii şi ea ştiu răspunsul : în acea clipă, amândoi se regăseau într-un cort aşezat pe vârful muntelui Adams.

Jon tuşi uşor şi-şi întoarse ochii, căutând în mod vizibil un mijloc de a destinde atmosfera.

— Angi, priveşte, spuse el deodată.

Cu mâinile încrucişate în faţa sfeşnicului, proiectă pe perete silueta unei păsări.

— Drăguţ, admise Angela.

— Şi încă nu mi-ai văzut iepurele.

Îşi cuprinse faţa în mâini, într-un gest disperat.

— Ajută-mă, Angi, te rog. Nu știu ce să fac.

Angela încremeni, înțelegând dintr-o dată, cu un amestec de spaimă dar și de satisfacție, că Jon lupta și el împotriva dorinței de a o lua în brațe. Asta și explica atitudinea lui rezervată, atât de neobișnuită lui. Și era evident că nici lui nu-i plăcea să cedeze doar unei simple atracții fizice.

Ea începu să debaraseze masa.

— Te ajut, îi propuse Jon.

— Mulțumesc.

Timp de câteva minute, se mobilizară de parcă ar fi trebuit să debaraseze o masă de banchet și nu resturile unei simple cine în doi. În zadar, fiindcă nici măcar o adevărată harababură n-ar fi fost în stare să le alunge amintirile. Când degetele lor se întâlniră pe coșul de pâine, amândoi înțeleseră inutilitatea eforturilor lor. Aruncând cât colo coșul, Jon o luă pe Angela în brațe.

— Am reușit să iau o hotărâre, declară el. Iată ce trebuie să fac.

Și își lipi buzele de ale ei într-un sărut arzător. Răscolită de un val de pasiune prea mult timp stăpânită, Angela îi răspunse cu o înflăcărare egală cu a lui.

— Oh, Doamne, Angi, îl auzi ea gemând.

Angela îi răsfiră cârlionții bruni, pe care visa de atâtea zile să-i mângâie, suspinând adânc și pătimaș. Era cuprinsă de o bucurie

atât de violentă încât îi era frică să nu fi căzut pradă unei halucinații.

— Jon... șopti ea.

— Ssst !

Când el încercă din nou s-o sărute, Angela se abandonă cu deliciu brațelor lui puternice.

După ce primele clipe de pasiune se scurseră, sărutările lui Jon se făcură mai dulci, mai senzuale. Ghemuită la pieptul lui, Angela credea că o să se topească de plăcere.

Din depărtare se auzi sunând un orologiu. Jon își privi ceasul, continuând s-o sărute. Apoi se îndepărtă brusc.

— Trebuie să plecăm, șopti el.

Tremurând de emoție, tânăra atinse cu vârful degetelor obrazul lui Jon care, la rândul lui, îi sărută podul palmei.

— Jon... crezi că ar fi posibil ca după nouă ani...

Se întrerupse, neputând să-și formuleze până la capăt gândul. Dar el o liniști cu un surâs.

— Cred că da, scumpa mea.

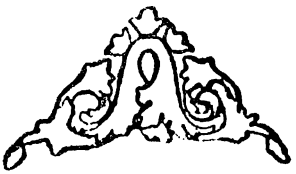

CAPITOLUL VIII

Angela nu păstră nici o amintire de la repetiție. Îmbrățișările și sărutările lui Jon îi ocupau în întregime gândurile. Ca într-un vis, se trezi la un moment dat ieșind din teatru cu el. O luă de braț.

— Hai să mergem puțin pe jos.

Într-adevăr se impunea o discuție. Își puseră instrumentele fiecare în mașina lui, apoi coborâră pe strada pustie spre centrul orașului.

Adunându-și tot curajul, Angela își debită micul discurs pe care și-l tot repeta de când plecaseră de la ea de acasă.

— Îmi pare rău, Jon. Aș prefera să dăm uitării tot ceea ce s-a întâmplat la mine. Știm amândoi că e vorba de o greșeală.

— Dar s-a întâmplat și s-a dovedit că nu reușim să alungăm din mintea și sufletul nostru ceea ce s-a petrecut acum nouă ani. Mai devreme sau mai târziu trebuie să vorbim despre asta, nu ne putem ascunde mereu după deget.

Angela strânse din pleoape.

— Nu.

— Asta nu te intrigă deloc ? Nu te întrebi ce ni s-a întâmplat şi unde ne va duce asta ?

— Ştiu prea bine unde ne va duce şi tocmai asta încerc să evit. Nu vreau să mai retrăiesc o asemenea experienţă.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi displăcut, o luă peste picior Jon. De ce ţi-e frică ?

— Ştii prea bine ce s-a ales din prietenia noastră, ultima oară când...

— M-am gândit şi cred că, odată cu trecerea anilor, îţi asumi mai bine acest fel de lucruri.

— Poate poţi tu ; eu nu.

— Nu-ţi înţeleg prea bine reticenţele.

Angela se crispă. Sigur, pentru el, unica lor noapte de pasiune nu reprezenta decât un moment plăcut, printre atâtea altele. Nimic comparabil cu vârtejul de emoţii căruia îi căzuse ea pradă. Trei zile mai târziu el se plimba la braţ cu o altă fată. Şi cum sensibilitatea lui nu se exercita decât în domeniul muzical, nici măcar nu ghicise cât de mult suferea ea din cauza lipsei lui de cavalerism.

— N-am încredere într-un bărbat pe care nici o fată n-a reuşit să-l reţină mai mult de câteva săptămâni. Mai ales când cred că ştiu şi de ce.

— Te rog, ard de nerăbdare să-ţi aud părerile... să-mi faci teorie.

— Cred că ți-e frică să te angajezi. Te temi că o femeie ar constitui un handicap în cariera ta.

— Continuă...

— Sau te interesează doar plăcerea în sine de a face cuceriri. Am văzut defilând prin viața ta zeci de fete, unele mai fermecătoare decât celelalte. Eu singură rămâneam, fiindcă aveam un statut special, pe care se pare că mi l-am regăsit, printr-un simplu joc al destinului. Și cum țin la locul meu în preajma ta, refuz să banalizez prietenia noastră devenind o iubită efemeră.

— Crezi că te-aș putea crede banală ?

— Bineînțeles. M-ai plasa într-un fișier intitulat „distracții vremelnice" și când te-ai sătura de mine, n-am mai putea reveni la vechea noastră prietenie.

O luară înapoi spre teatru.

— Dar acum suntem din nou prieteni, după ce am fost amanți.

— Da, dar a durat nouă ani. Data viitoare mă tem că nu ne va ajunge o viață ca să ne împăcăm.

Jon scoase un suspin descurajat.

— Ai dreptate, ai dreptate ! Din toate punctele de vedere.

Angela rămase pironită locului.

— Chiar crezi asta ?

— Da. Și nu vreau să te pierd din nou.

Înlănțuindu-i umerii, o sărută pe frunte.

— Ce-ai spus ?

— O să-ţi povestesc o întâmplare care te va ajuta fără îndoială să mă înţelegi. Acum cinci ani mă găseam la Praga, în turneu cu orchestra din Barcelona, căreia îi aparţineam pe acea vreme. Mă pregăteam să mă culc, frânt de oboseală după şase ore de tren şi un concert, când violonistul cu care împărţeam camera m-a întrebat cu cine vorbesc. Când i-am răspuns „cu nimeni", a râs şi a încheiat spunându-mi că sistemul meu nervos se resimte din cauza călătoriilor, fiindcă el a văzut în mod clar cum mi se mişcau buzele. În seara aceea mi-a trebuit mult timp ca să adorm, iar apoi am înţeles că într-adevăr vorbeam cu cineva : cu tine.

— Cu mine ?

Angela roşi de plăcere.

— Da, îţi descriam palatul din secolul al XV-lea în care cântăsem, specialităţile culinare locale, peisajele... Şi mi-am dat seama că dialogam astfel cu tine de mult timp, fără să realizez asta. Nu puteam să adorm decât după ce-ţi povesteam cum mi-am petrecut întreaga zi. Înţelegi asta ?

Ochii Angelei se umplură de lacrimi.

— Pentru nimic în lume n-aş risca să distrug o asemenea prietenie. Dar nu ştiu cum vom reuşi să dăm uitării ce s-a întâmplat mai devreme, mă tem că va fi foarte greu. Dar dacă tu crezi că aşa ceva se impune, ei bine, aşa vom face. După cum îţi spuneam, nu mai vreau să te pierd.

Ajunseră din nou în fața teatrului. În fața unui felinar, Angela reuși în fine să-și ridice ochii spre Jon. Cum o să reușească să se poarte ca și cum sărutările lor nu însemnaseră nimic ? Cum să uite asemenea clipe de fericire ? Totuși, trebuia să reușească. Dacă nu, Jon îi va zdrobi inima și de data asta nu-și va mai reveni.

Deschise portiera mașinii ei și se instală la volan.

— Mai ai echipamentul de camping ? întrebă Jon.

— Da, în pivniță.

— Perfect. Cred că și părinții mei mi l-au păstrat. O să-i sun mâine ca să cer să mi-l trimită într-un colet expres.

— Jon, crezi că e înțelept să ne lansăm într-o asemenea expediție ?

Poate ar fi mai bine, pentru început, să limiteze clipele de intimitate.

— Înțelept ? Ce vrei să zici ? întrebă el pe un ton surprins.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât această excursie mi se pare mai prostească și mai periculoasă și aș prefera să rămân la mine acasă, la poalele bradului, să mănânc prăjiturele, ascultând un disc al lui Bing Crosby, și să nu mă aventurez afară decât pentru slujba de la miezul nopții.

Jon pufni în râs.

— Mai bine începe să-ți strângi lucrurile. Știi că întotdeauna sfârșești prin a ceda în fața capriciilor mele.

Și salutând-o, sări în mașina lui și se îndreptă spre Cambridge, lăsând-o pe gânduri. Bineînțeles că el avea dreptate. L-ar urma și în iad dacă i-ar cere-o.

— Oh, Doamne, gemu Angela.

Ea pretextase că prietenia lor ar fi în pericol, ca să refuze o relație intimă între ei și el se lăsase convins de acest argument fără să-i cunoască adevăratele motive.

Poate ar fi trebuit să-i vorbească, dar cum ?

Cum să-i mărturisească faptul că singura lor noapte de dragoste îi tulburase într-atât viața încât nici un alt bărbat n-o mai atinsese de atunci ? Nu putea să mărturisească o dragoste neîmpărtășită, de teamă că-i va trezi mila, ceea ce ea n-ar putea suporta.

Întoarse cheia în contact și dădu drumul la încălzire, apoi se privi în oglinda retrovizoare. Cineva spusese că ochii sunt „oglinda sufletului" și în acest moment ai ei îi reflectau clar sentimentele. Ce ar deveni ea dacă Jon ghicea că îl iubea **și acum... ?**

Căci ea îl iubea ; n-avea rost să se mai amăgească singură. De altfel încetase vreodată să-l iubească ? Din nefericire, Jon nu-i împărtășea sentimentele. O mai respinsese o dată și ar face-o din nou dacă ea i-ar oferi ocazia.

Pentru toate aceste motive, nu putea fi niciodată vorba de dragoste între ei. Relațiile lor se

vor limita de acum doar la prietenie. Vor discuta la telefon, vor cina împreună din timp în timp şi — dă Doamne să fie bine — îl va însoţi în excursie, dar niciodată nu-l va mai lăsa să-i zdrobească inima.

*
* *

Când Angela sosi la interviul cu cele patru administratore ale orchestrei din Winston, le găsi în compania domnului Beech. Bătrânul ei prieten se ridică s-o primească.

— Bună, Angela.

Şi îi strânse braţul cu un gest prietenesc. Angela îi zâmbi. Regreta că existenţa ei agitată din ultimul timp o împiedicase să se pregătească mai bine pentru această întrevedere. Într-un acces de nebunie, ajunsese chiar să se întrebe dacă Jon nu încercase special să-i tulbure viaţa pentru a-i spulbera orice şansă de a obţine postul.

După ce le salută pe cele patru doamne, Angela se aşeză pe locul indicat de domnul Beech.

— Doriţi puţin ceai, domnişoară Westgate ? o întrebă doamna Fitzhugh, cea mai în vârstă dintre ele.

— Da, dacă se poate, răspunse cu timiditate Angela.

Doamna Fitzhugh o servi cu ceai, apoi se cufundă împreună cu celelalte trei în dosarul

de candidatură al Angelei. Timp de câteva minute, doar foşnetul paginilor întoarse tulbură tăcerea.

Înghețată de teamă, tânăra aruncă o privire neliniştită în direcţia domnului Beech, dar acesta închisese ochii. Părea foarte obosit.

În cele din urmă, doamna Conroy, o matroană impozantă, luă cuvântul.

— Vorbiţi-ne puţin despre dumneavoastră, domnişoară. De ce credeţi că aţi fi potrivită pentru postul de dirijoare a orchestrei noastre ?

Angela inspiră profund şi se aruncă în apă. Într-un scurt expozeu îşi trecu în revistă diplomele, apoi experienţa profesională, insistând asupra poziţiei ei în cadrul orchestrei din Winston.

— Fac parte de şapte ani din echipa care alege programele. Cunosc publicul nostru şi gusturile sale. De altfel, lucru primordial, cunosc instrumentiştii şi limitele lor. Încerc să aleg programele pe care sunt capabili să le interpreteze cu virtuozitate.

— Mi-ar place să adaug, interveni domnul Beech, că domnişoara Westgate nu-şi precupeţeşte timpul pentru a-i ajuta pe tinerii noştri instrumentişti, ajungând să organizeze la nevoie şi repetiţii suplimentare la ea acasă.

— Şi ce viziune nouă de ansamblu vă gândiţi să aduceţi orchestrei noastre ? se interesă doamna Fitzhugh.

Angela se întrebă uimită ce răspunsese Jon la această întrebare. Şi-l imagina făcând pe artistul neînţeles, pe care-l visau aceste doamne, şi râzând pe sub mustaţă în timp ce le ducea astfel de nas.

— Nu mă gândesc la o nouă viziune. Orchestra noastră nu e Orchestra Simfonică din Boston. N-are ce face cu un vizionar : îi trebuie un dirijor practic, capabil să disece programele pe bucăţi, ca să le explice instrumentiştilor şi care să-şi iubească pasionat munca. Şi vă desfid să găsiţi o persoană mai ataşată ca mine de această orchestră.

Angela îşi muşcă buzele, furioasă că s-a lăsat astfel furată de entuziasmul ei.

— Văd că vă doriţi în mod serios acest post.

— Bineînţeles. De ce ? replică ea, mirată de întrebarea fără tact.

— Ei bine, fiindcă puţine femei doresc să dirijeze o orchestră.

Angela îşi strânse pumnii pe sub masă. După cum se temuse, interlocutoarele ei uitau de calificativele prezentate, pentru a-şi aminti doar de sexul ei. Încercă totuşi să se arate diplomată.

— Eu... eu vă înţeleg surpriza, dar de pe la începutul anilor '80, femeile-dirijor s-au înmulţit. Şi sunt apreciate. Mă gândesc la Marine Alsop, Catherine Comet, Joan Falletta...

Regretă că nu le-a adus nişte tăieturi din ziare pentru a-şi întări spusele.

— Şi cum vă gândiţi să vă afirmaţi autoritatea în faţa unui grup atât de mare ?

Angela nu-şi credea urechilor ; nu se aştepta la asemenea remarci tocmai din partea unor femei. Zâmbi.

— Autoritatea nu este apanajul sexului tare.

— Şi ce se va întâmpla în ziua când veţi aştepta un copil ?

— Problema asta nu se pune fiindcă sunt nemăritată, replică Angela. Îmi permit totuşi să vă semnalez, cu titlu informativ, că Gisèle Ben-Dur era însărcinată în opt luni când şi-a făcut debutul ca dirijor a Orchestrei Filarmonice din Israel.

Această din urmă remarcă declanşă un concert de exclamaţii îngrozite.

— Şi ce veţi îmbrăca ? reluă Fitzhugh.

Se pare că acest amănunt le pasiona pe cele patru babornițe. Doar domnul Beech nu reacţionă în nici un fel. Angela se aplecă neliniştită spre el.

— Domnule Beech ? Vă simţiţi bine ?

El o linişti printr-un gest.

— Scuzaţi-mă, doamnă, reluă Angela. Ce m-aţi întrebat ?

— Ce anume v-aţi gândit să îmbrăcaţi, scumpă domnişoară. Tradiţionalul frac ?

— Am două ţinute de concert de care superiorii mei au părut mulţumiţi. Aspectul vestimentar nu ridică nici o problemă.

Dar doamnele judecau altfel şi insistară să cunoască cele mai mici detalii al ţinutelor de gală, de la stofă până la preţ.

În cele din urmă, Angela reuşi să îndrepte discuţia spre noutăţile pe care le avea în vedere : concerte pentru copii, colaborări cu diversele coruri din localitate etc., dar simţi că aceste subiecte nu reuşeau să reţină atenţia interlocutoarelor ei.

Fierbea de mânie la plecarea din teatru. Să dirijeze Orchestra Simfonică din Winston o interesa mai mult decât orice pe lume, iar responsabilele cu numirea succesorului domnului Beech refuzau s-o ia în serios.

Până ajunse la ea acasă, furia i se transformă în disperare. Primul impuls fu să-l sune pe Jon. Apoi îşi reaminti că nu se pregătise cum trebuie pentru această întrevedere din cauză că-şi petrecuse după-amiaza din ajun cu el, în loc să o consacre, după cum prevăzuse, pregătirii interviului.

Dar în fundul sufletului ei, ştia că adevăratul motiv pentru care vroia să-l sune pe Jon se datora refuzului ei de a recunoaşte locul central pe care el îl ocupa în viaţa ei.

*

* *

Telefonul suna când Angela ajunse acasă, a doua zi, după ultima oră de curs. Se grăbi să descuie uşa şi se repezi să răspundă.

— Vin, vin... bombăni ea. Alo ?

— Angela ? Aici Henry Beech.

— Domnule Beech ! Cum vă simțiți ?

— Ei bine, de asta te-am și sunat. Ai putea trece să mă vezi în cursul acestei după-amiezi ? Aș vrea să discut cu tine despre concertul de duminică.

— Am înțeles, sosesc imediat.

Probabil că se petrecea ceva grav dacă el o convoca astfel. Zece minute mai târziu, ea suna la ușa familiei Beech. Doamna Beech veni să-i deschidă.

— Henry te așteaptă în biroul lui, draga mea.

— Îi e rău ? Mi s-a părut atât de obosit, aseară. A avut... ?

— O nouă criză cardiacă ? Nu, și eu m-am temut... era să-l duc la spital aseară. Dar azi pare că se simte mai bine.

— Slavă Domnului ! Vă promit că n-o să-l obosesc.

Îl găsi pe bătrânul profesor așezat în fața unui foc zdravăn, cu o pătură în carouri pe genunchi.

— Angela, deja ai sosit ? Așază-te. Uite ce e, aș vrea să mă înlocuiești duminică.

— Cum ?

— Să dirijezi concertul de Crăciun. Credeam că sunt în stare, dar...

— Concertul are loc peste două zile : n-o să pot niciodată să fac asta !

— Ba sigur că o să poţi. M-ai înlocuit de multe ori pe neaşteptate.

— Dar numai la repetiţii.

Domnul Beech ridică spre ea o mână tremurătoare.

— Angela, **eu nu pot** să dirijez acest concert, repetă el cu o voce slabă.

— N-am putea să-l anulăm ?

— Asta ne-ar face să pierdem mai multe mii de dolari, şi orchestra nu şi-ar mai reveni niciodată după o asemenea lovitură, dată fiind actuala ei situaţie financiară.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Regret să te anunţ că, după şaizeci şi opt de ani de existenţă, Orchestra Simfonică din Winston e pe cale să se desfiinţeze.

Angela crezu că-i fuge pământul de sub picioare.

— Nu ştiam că situaţia e atât de gravă.

— Subvenţia oraşului nu ajunge ca să acoperim deficitul. Dar, chiar fără să luăm în considerare aspectul financiar, gândeşte-te la instrumentişti şi la munca pe care au depus-o pentru acest concert.

Şi la munca depusă de domnul Beech, gândi Angela dând din cap. Imposibil să-l lasi să-şi termine cariera printr-o anulare de concert. Şi în timp ce se simţea prinsă în cursă, un gând îngrozitor îi trecu prin minte : dacă va accepta, va dirija nu numai orchestra, ci şi pe Jon !

— Şi pe urmă, adăugă domnul Beech, e o ocazie unică să arăţi comitetului de administrare cât eşti de valoroasă.

— Risc de asemenea să mă acopăr de ridicol. Nu cunosc bucăţile aşa de bine ca dumneavoastră.

— Ne rămân două zile să acoperim lacunele. Ce părere ai ? Accepţi drumul spre glorie ?

Angela scoase un geamăt îngrozit.

— Iau asta drept „da".

Tânăra îşi petrecu restul după-amiezii cu domnul Beech, disecând fiecare măsură a pieselor din programul de concert. Seara, Jon o sună la telefon şi rămase fără glas când ea îi aduse la cunoştinţă noile ei responsabilităţi.

— O să faci ce, duminică seară ? întrebă în cele din urmă.

— O să dirijez concertul. Oh, apropo, am convocat toţi instrumentiştii cu câteva ore mai devreme pentru o repetiţie suplimentară.

O nouă tăcere fu singurul răspuns.

— Ceva nu-i în ordine, Jon ? Perspectiva de a mă vedea la pupitrul dirijoral te deranjează ?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Eşti sigur ? E vorba de o inversare a rolurilor noastre obişnuite.

— Nu mă gândeam la asta.

— Atunci, la ce anume ? Ah, înţeleg, nu mă crezi capabilă să-l înlocuiesc pe domnul Beech.

Jon tuşi uşor.

— Ei bine, nu-ţi mai rămân decât două zile ca să te pregăteşti. Mi se pare prea puţin.

— Mulţumesc de încredere.

— Sunt neliniştit pentru tine, Angi. Ştiu că nu-ţi place să te urci pe scenă, dacă nu eşti pregătită cum trebuie.

— Am timp destul până atunci.

— Mă mai intrigă o întrebare : de ce tu ?

— Şi de ce nu ? **Sunt** asistenta domnului Beech.

— Şi asta nu ţi se pare puţin nedrept faţă de ceilalţi candidaţi la postul lui ?

— Faţă de tine, de exemplu ?

— Angi ! Credeam că nu trebuie să abordăm acest subiect. Presupun că nu te tentează să vii la schi cu mine mâine ?

— Până duminică o să-mi consacru fiecare minut concertului.

— De acord. O să te sun mâine seară să aflu noutăţi. Somn uşor.

De fapt, a doua zi Jon îi telefonă de mai multe ori. De fiecare dată Angela i-o tăie destul de scurt, ferm hotărâtă să nu lase pe nimeni s-o distragă de la muncă.

În faţa oglinzii de la biroul ei, cu dopuri în urechi, ea dirija concert după concert.

*

* *

Când ajunse în faţa teatrului, în seara fatidică, mirosul crengilor de laur care decorau

intrarea îi făcu primirea triumfală. Doi brazi uriaşi împodobiţi cu ghirlande roşii încadrau scena şi în general domnea o atmosferă de sărbătoare.

Angela ajunse la pupitru cu un mers şovăielnic. În ciuda tuturor pregătirilor, inima îi bătea să se rupă. Pe la jumătatea drumului se oprise ca să inspire profund nu trebuia, mai ales, să le transmită spaima ei instrumentiştilor. Probabil că erau şi aşa destul de nervoşi.

Cinci dintre ei îşi ocupaseră deja locurile. După cum se gândise, păreau neliniştiţi. După un scurt salut, Angela se duse în culise ca să-şi lase mantoul. Oglinda din lojă îi înfăţişă imaginea unei tinere elegante şi sigure pe ea, într-un smoking de croială masculină. Un machiaj discret, un coc savant şi nişte cercei din perle îndulceau această ţinută puţin cam severă. Surâse imaginii.

— La atac ! se îndemnă ea cu voce tare.

Pe culoar se întâlni cu Jon. Angela încercă să nu se lase tulburată de privirea lui admirativă. Pentru prima oară în viaţa lui, parcă rămăsese fără grai.

Angela surâse. Se simţea pregătită. Graţie ei, Orchestra Simfonică din Winston va trece fără probleme prin această „pasă neagră". Va dovedi comitetului că merită să fie succesoarea domnului Beech... şi lui Jon că putea fi cea mai bună.

Urcând pe podium, trecu în revistă figurile neliniştite ale instrumentiştilor. Şi mai rămă-

seseră trei ore până la concert, trei ore ca să dovedească faptul că-l poate înlocui pe domnul Beech. Le adresă la toţi un surâs încurajator.

Şaptezeci de persoane o priveau, printre care şi Jon, dar pentru moment îl va considera doar ca pe un simplu membru din sectorul alămuri.

— Mulţumesc pentru participarea dumneavoastră la această repetiţie neprevăzută. I-am telefonat azi-dimineaţă domnului Beech şi am plăcerea să vă anunţ că se simte mult mai bine. Ne va privi la televizor, căci medicul lui i-a recomandat să nu iasă prin frigul de-afară. Ah, mi-a mai precizat că se aşteaptă la lucruri mari de la noi.

Câteva râsete nervoase se făcură auzite.

— La care eu i-am răspuns că vom cânta magnific, ca întotdeauna !

Spre marea ei satisfacţie, marea majoritate zâmbi.

— Şi o să ne întrecem pe noi înşine, fiindcă vă cunoaşteţi perfect partiturile, ca şi mine de altfel. Să începem, deci !

*

* *

Şase ore mai târziu, cămaşa scrobită i se lipise de piele şi câteva şuviţe scăpate din coc

îi fluturau pe obraji, dar strălucea. Reuşise ! Concertul se desfăşurase fără nici o problemă şi publicul aplauda din răsputeri.

Lynn, tânăra flautistă care ocupa de obicei locul de lângă ea, se grăbi s-o felicite, urmată imediat de ceilalţi instrumentişti. În vacarmul general, distinse cuvintele „excelent" şi „foarte bine lucrat".

În sfârşit îşi făcu şi Jon apariţia în culise, slăbindu-şi nodul de la papion. Când privirile lor se încrucişară, inima Angelei încetă să bată pentru o clipă. Acum el ştia de ce este ea capabilă. De departe, se înclină spre ea, apoi cineva îl luă de braţ. Angela mai aştepta ceva, dar trebui să se mulţumească cu acest simplu salut, drept orice felicitare.

Surâsul îi îngheţă pe buze. Se simţea ca un copil, gata să-i vină lacrimile în ochi, fiindcă Jon nu binevoise s-o strângă în braţe şi să-i spună că fusese extraordinară.

Puţin mai târziu, instrumentişti, invitaţi, membri ai administraţiei şi sponsori ai Orchestrei se întâlniră la restaurantul teatrului pentru recepţia de Crăciun dată în onoarea lor.

În calitatea ei de organizatoare a evenimentului, Angelei îi trebui cam un sfert de oră ca să rezolve câteva probleme de ultim moment. Când îl căută apoi pe Jon din ochi, îl văzu deja aşezat între două din doamnele care făcuseră parte din comisie. Ascunzându-şi de-

cepția, începu să caute un loc liber. Lynn o strigă

— Angela ! Ți-am păstrat un loc. Sau trebuie să stai împreună cu „oficialitățile" ?

— Nu, prefer să stau cu voi.

Totuși, vorbind cu vecinii ei de masă, nu se putea împiedica să-l studieze pe Jon, rănită de indiferența lui. În loc să împartă cu ea fericirea acestei seri victorioase, cel mai bun prieten al ei se comporta de parcă abia se cunoșteau.

Vocea doamnei Fitzhugh o smulse din visare.

— Un om remarcabil, nu-i așa ?

— Hmm, da, răspunse Angela, înroșindu-se încurcată.

— Ce talent, ce stil ! Grație lui, acest concert va rămâne de neuitat.

— Într-adevăr, a fost excelent.

Solo-ul interpretat de Jon încântase publicul.

— Și tu, scumpa mea, îi spuse prietenoasă bătrâna, cu un surâs plin de subînțelesuri. Și tu.

Angela rămase cu gura căscată de uimire. Apoi se simți cuprinsă de fericire. Chiar administratoarele îi recunoșteau performanța din această seară.

Toată lumea o admira... în afară de Jon. Închis în egocentrismul lui, nu se putea bucura de succesele altora.

„Jon, ce trebuie să fac ca să mă observi ?“ striga inima Angelei. „Ce trebuie să fac ca să mă iubești ?“

Aerul închis din restaurant i se păru dintr-o dată irespirabil.

CAPITOLUL IX

Pretextând oboseala, Angela se eclipsă la sfârșitul mesei. Se îndreptă spre mașina ei, când vocea lui Jon o opri în loc.

— Westgate ! Unde fugi așa repede ?

Se întoarse, cuprinsă de o speranță nebunească. Jon o s-o felicite în sfârșit, așa cum o merita ? O ajunse din urmă cu un pas liniștit.

— Îți reamintesc faptul că poimâine plecăm în excursie și că n-am găsit încă puțin timp să stăm de vorbă despre asta.

— Oh, asta era, răspunse Angela, dezamăgită. De o săptămână vorbești **numai** de această expediție.

El surâse.

— Ești pregătită ?

— În cazul că nu ai remarcat, am avut alte preocupări în ultimele zile. Dar nu te îngrijora, o să mă descurc.

— Vrei să vin să te ajut să-ți pregătești rucsacul ?

— Cred că o să reușesc singură.

— Perfect. Trebuie să fac și câteva cumpărături, vrei și tu... ?

— Nu.

— Bine, bine, nu te supăra. N-o să mergem împreună. Dar știi că ești ciudată, Westgate ? O să te sun mâine ca să fiu sigur că n-o să uităm nimic. De acord ?

Angela l-ar fi pălmuit cu plăcere ca să se răzbune de indiferența manifestată față de succesul ei. În mod limpede, o prefera pe vechea Angela, lipsită de încredere în ea, în locul celei plină de siguranță în propriile puteri. Sau reacționa așa din gelozie, că un copil furios că nu a fost el vedeta serii ?

„În cazul ăsta, să-l ia dracu' !" își spuse Angela, răspunzându-i cu surâsul pe buze :

— Am înțeles, telefonează-mi când dorești. Noapte bună !

*

* *

În 24 decembrie, Jon sosi cu noaptea în cap la ea, plin de entuziasm.

— Oh, nu ! Ți-ai cumpărat echipament nou, gemu Angela.

— În cel vechi nu mai încăpeam.

Ea își plecă privirea consternată spre pulovărele ei vechi, cumpărate parcă acum o sută de ani.

— Genial, tu pari ieșit din vitrina unui magazin, pe când eu semăn cu o cerșetoare.

— N-o să ne vadă nimeni.

— Asta n-are importanță.

— O să-ţi ţină de cald şi asta-i tot ce contează.

El se întoarse spre oglinda din antreu şi se prefăcu ocupat să-şi aranjeze gulerul pulovărului nou. Angela scoase limba la el. Din seara concertului încerca să-şi controleze nervii, dar parada modei la care o supunea Jon începuse să-i clintească frumoasele ei hotărâri.

— Ce flaut iei cu tine ? Sper că nu un instrument de valoare.

— Nu, o să-l iau pe cel vechi pe care-l foloseam la liceu.

— Eu am închiriat un clarinet obişnuit. Te-ai gândit să-ţi iei şosete de schimb ?

— Da.

— Un impermeabil ?

Angela îşi ridică ochii spre tavan.

— Am trecut în revistă conţinutul bagajului meu de ieri seară.

— Perfect. În acest caz, putem pleca.

Angela mai aruncă o ultimă privire salonului ei plăcut, întrebându-se pentru a mia oară de ce-l lăsase, încă o dată, pe Jon s-o convingă să-l însoţească într-o excursie care n-o tenta deloc.

— Cazul meu ţine de psihiatrie, bombăni ea.

La ieşirea din Winston, o luară pe autostradă în direcţia Nord. Puţin câte puţin, colinele înverzite făcură loc piscurilor înzăpezite şi, după două ore şi jumătate de mers, ajunseră la poalele Munţilor Albi.

Angela nu se mai sătura să admire frumusețea majestuoasă a acestei regiuni : păduri dese de conifere întrerupte ici și colo de pâlcuri de mesteceni, torente înghețate străbătând porțiuni de zăpadă imaculată. Și bineînțeles munții, tăcuți și bătuți de vânturi.

În timpul iernii această frumusețe îmbrăca un caracter înfricoșător și prefera în general să nu se aventureze pe aici. Dar azi, cum putea să evite asta ? O mulțime de întâmplări oribile îi reveniră în memorie, povestiri despre călători pierduți în singurătatea înghețată, prinși de furtunile de zăpadă sau trupuri neînsuflețite regăsite la baza piscurilor înzăpezite... Stația meteorologică de pe muntele Washington înregistra câteodată viteze ale vântului care treceau de trei sute de kilometri pe oră, fără a mai vorbi de temperaturile polare, ceea ce conferea regiunii reputația de neinvidiat a celui mai aspru climat din lume.

Spre ora unsprezece a dimineții, Jon își opri mașina în parcarea amenajată la poalele muntelui Adams. Angela aruncă o privire întrebătoare spre cerul acoperit, apoi spre ceas. Pe vremea când erau în formă, efectuaseră ascensiunea până la refugiu în trei ore. Se temea ca astăzi să nu le trebuiască cinci sau șase ore și, în acest sezon, noaptea putea să cadă înainte să ajungă până acolo.

— Dumnezeu cu mila ! șopti ea.

— Te sfătuiesc să-ți pui jambierele impermeabile.

— Exact asta mă și gândeam să fac.

Își puse jambierele, apoi căciula și mănușile întrebându-se din nou ce masochism latent o împingea să se supună unei asemenea încercări. Fără să pară că-i remarcă indispoziția, Jon scoase din portbagaj rucsacurile și le așeză pe capotă.

— O zi ideală pentru balade, nu găsești ?

— Știi întotdeauna să găsești cuvântul potrivit... Doamne, parcă sunt un animal de povară cu atâtea bagaje. Și privește termometrul mașinii : sunt minus zece grade și asta la adăpost de vânt !

Jon se mulțumi să surâdă.

— Ești nebun, Stoddard ! Și sper că știi asta. Ești nebun, sunt nebună și o să murim ! Hei ! Așteaptă-mă !

O luară pe cărarea lui Lowe, cea mai puțin abruptă din cele pe care se putea escalada muntele Adams. Angela își amintea că oferea de sus o vedere pitorească asupra întregului parcurs. O dată, Jon și ea o urmaseră până la stâncile dezgolite care formau piscul. Astăzi se vor opri însă mult mai jos.

La capătul unei ore de mers, făcură un scurt popas ca să scoată un rând de pulovăre, temându-se să nu transpire.

— Merge ? se interesă Jon.

— Mă doare peste tot.

— Oh, ai înghețat ! Vino să-ți masez spatele. Așa... acum o să te simți mai bine. Hai,

fetiţo, ia-ţi bagajele. Ne mai rămân încă destui kilometri de parcurs.

O luară din nou la drum, înaintând din ce în ce mai încet pe măsură ce stratul de zăpadă se îngroşa. În curând Angela uită de greutatea rucsacului pentru a se concentra asupra respiraţiei şi ritmului paşilor. Aerul îngheţat mirosea frumos a pin. Poate această excursie nu se va dovedi chiar atât de neplăcută, după cum se temuse.

Câteva minute mai târziu, o durere vie în partea dreaptă îi trezi din nou temerile.

— Jon, aşteaptă !

— Ce s-a întâmplat ?

— Un junghi. Trebuie să mă opresc puţin.

Angela mătură cu dosul palmei zăpada de pe o buturugă şi se aşeză. Jon veni lângă ea, necăjit, şi îi înconjură ùmerii cu un braţ protector.

— Iartă-mă, dar merg ea prea repede. Să facem o pauză. De fapt, aş bea cu plăcere o cacao caldă, tu nu ?

— Ba da, şopti Angela, un pic ruşinată de slăbiciunile ei.

Băutura reconfortantă o puse pe picioare şi plecară la drum cu o nouă vigoare şi chiar, în ceea ce-l privea pe Jon, cântând. În timp ce îşi recăpăta suflul după o serie de cântece de Crăciun, Angela iuţi pasul ca să-l ajungă din urmă.

— Spune-mi, Jon, ai putea să-mi explici ceva ? De ce ne supunem de bunăvoie la o asemenea încercare ?

— De ce ? În primul rând ca să ne onorăm promisiunea. Apoi, pentru că eu cred că... avem nevoie de ea. Eu trăiesc de mult timp departe de natură. În oraş pierzi repede din vedere adevăratele priorităţi ale existenţei. Această plimbare prin munţi ne va ajuta să ne regăsim o oarecare spiritualitate. Înţelegi ?

— De acord, astea sunt motivele tale, dar ale mele ?

Jon izbucni în râs.

— E treaba ta să le găseşti. După părerea mea, seamănă cu ale mele. Dar uite că vântul a început să bată mai tare ; am face mai bine să ne punem din nou pulovărele.

Angela îl aprobă. Un vânt îngheţat vuia printre brazi. Înfofoliţi până la ochi, cei doi tineri îşi reluară ascensiunea. După acest efort fizic neobişnuit, toţi muşchii o dureau pe Angela şi i se părea că picioarele n-o vor mai duce mult timp. Şi colac peste pupăză, cerul începuse să se întunece. Aruncă o privire spre ceas şi ceea ce văzu nu fu deloc de natură s-o încurajeze.

— Oh, nu ! gemu ea. Jon, e deja trei şi jumătate !

— Normal, înaintăm mai greu prin zăpadă. Dar găsesc că te descurci destul de bine. Curaj ! Apropo, ce mai face scumpul de Ivan ? L-ai mai revăzut în ultimul timp ?

— Nu, şi precis că n-o să-l mai văd până la reînceperea cursurilor. În schimb, mi-a telefonat.

— Oh ? Sper că nu te deranjează prea mult !

— Nu, e furios, dar resemnat.

Continuară să flecărească verzi şi uscate ca să combată oboseala şi hipotermia. Peste vreo zece minute, Jon se opri să-şi consulte harta, cu busola în mână. Inima Angelei începu să bată ca un metronom stricat.

— Ce s-a întâmplat ? rosti ea cu voce lipsită de intonaţie.

— Nimic.

— Minţi.

— Nu, verific doar dacă urmăm bine cărarea.

Despre ce cărare vorbea ? Depăşiseră de mult limita superioară a zonei împădurite şi evoluau într-un univers inuman compus în principal din pietre şi gheaţă.

— Ne-am rătăcit, nu-i aşa ?

— Nu ! Acum ai putea să nu te mai văicăreşti ca să mă laşi puţin să mă gândesc ?

Angela se dădu înapoi cu un pas. Acest ton ridicat, atât de neobişnuit din partea lui Jon, îi confirma bănuielile : **se rătăciseră.**

— Iartă-mă, Angi, nu vroiam să-ţi vorbesc astfel.

În aceeaşi clipă, un fulg de zăpadă căzu între ei, urmat în curând de alţii. În câteva clipe o perdea albă îi învălui.

— Nu, strigă Angela, nu vreau să mor !

Jon o luă în brațe și o scutură ca pe un pom fructifer.

— Oprește-te, Angi. N-o să murim.

— De ce nu ? Știi câți oameni își pierd viața în acești munți, în fiecare an ?

— Hmm, dar ți-e într-adevăr frică... Eu credeam că glumești. Iartă-mă. Hai, vino aici !

Și unind vorba cu fapta, o luă în brațe.

— Jon... Nu știu unde ne aflăm. Până acum ar fi trebuit să ajungem la refugiu ; înseamnă că ne-am îndepărtat de cărare. Și eu n-am fost deloc atentă la...

— Ssst ! Ai dreptate. Ne-am îndepărtat de drum, dar nu mult. Dacă privești în jurul tău, vei recunoaște locul. Putem întretăia drumul în mai puțin de douăzeci de metri dacă o luăm de-a curmezișul.

— Ești sigur ?

— Da. Și o să ajungem la refugiu cât ai zice pește. Ești gata să pornim ?

Își ridică ochii spre el. Niciodată n-o mai băgase într-un asemenea bucluc, dar se rezerva să-i arunce în față tot ce gândea când se vor afla în siguranță. Deocamdată trebuia să conteze pe el.

— Gata, răspunse ea.

Ultimele sute de metri în drum spre refugiu i se părură interminabile Angelei. Înaintau orbește, printr-un zid de zăpadă. Cu mintea rătăcită, urma, fără să se gândească la nimic, rucsacul lui Jon, contând fără rezerve pe

simțul lui de orientare. Văzând-o atât de înspăimântată, Jon se opri ca să-i indice poziția pe hartă. Spre marea ei ușurare, Angela începu să se orienteze și se puse pe mers cu un pas mai vioi.

Se făcuse noapte când își atinseră în cele din urmă ținta. Jon lumină refugiul cu lanterna și scoase un strigăt victorios.

Angela îl urmă în interior, șchiopătând. I se părea că n-o să i se mai încălzească niciodată picioarele. Era la fel de frig în interiorul cabanei ca și afară, numai că înăuntru erau adăpostiți de vânt și zăpadă.

Jon își puse jos rucsacul.

— Apropie-te să te scutur de zăpadă, dacă nu, o să ți se ude hainele imediat ce vom face focul.

La perspectiva căldurii binefăcătoare care se va răspândi în curând din vatră, Angela se grăbi să-i dea ascultare.

Apoi Jon scoase din buzunar o cutie impermeabilă cu chibrituri și aprinse lampa cu petrol așezată pe singura masă din refugiu.

— Și eu ce fac ? se interesă Angela.

— Ai putea pregăti o băutură caldă, în timp ce eu mă ocup de foc.

Încântată că se poate face într-un fel folositoare, Angela luă din rucsacul ei reșoul de camping și puse deasupra un ibric plin cu apă minerală.

— Abia acum înţeleg de ce focul ocupa un asemenea loc în viaţa oamenilor din caverne, declară ea.

— Îţi ziceam eu că în sânul naturii regăseşti adevăratele valori...

În timp ce Angela vărsa în apa ce clocotea un plic cu supă, Jon îngrămădea nişte vreascuri în vatră. Îl văzu că tremură... l-ar fi strâns la piept ca să se încălzească împreună, dar nu îndrăznea.

— Ţine, bea asta ca să te încălzeşti, se mulţumi ea să-i spună.

Înainte de a lua cana de aluminiu, scăpără un chibrit. Spre marea uşurare a celor doi tineri, vreascurile uscate se aprinseră imediat. Timp de mai multe clipe, rămaseră pe vine în faţa vetrei, cu cănile în mână, ca să admire flăcările.

— Se pare că vom supravieţui, totuşi, anunţă atunci Jon, cu un surâs poznaş pe buze, luând-o de talie. Şi unde este mâncarea mea, femeie ?

— Femeie ?! exclamă Angela, prefăcându-se indignată. Cum îndrăzneşti ?

— Reîntoarcerea la natură îmi trezeşte instinctele primitive.

— Pune atunci apa la încălzit, Tarzan. Eu o să deschid pachetul cu tocană de vită. Şi o să dezgheţăm pâinea pe vatră.

În timp ce mâncarea lor se încălzea, îşi desfăcură sacii de dormit şi îi întinseră pe paturile de lemn.

Un miros plăcut gâdilă atunci nările Angelei.

— Ce-i asta... ? Jon, ai adus o lumânare parfumată cu cedru până aici ?

— Fiindcă tot îmi repetai că preferi să-ţi petreci noaptea de Crăciun într-o atmosferă mai sofisticată decât cea din munţi, am prevăzut totul. Aşteaptă o clipă.

Scotoci prin rucsac scoţând un magnetofon miniatural şi în curând vocea caldă a lui Bing Crosby umplu cabana.

— Iată nişte prăjiturele pentru desert şi am de gând să-ţi citesc o poveste de Crăciun după ce mâncăm.

Ochii Angelei se umplură de lacrimi de emoţie. Cât de mult îl iubea pe Jon în această clipă ! Şi ce bucuroasă era să petreacă această seară, singură cu el în acest refugiu pierdut printre zăpezi. Şi ce mult regreta că nu-i poate spune toate astea.

Atunci îi întoarse spatele şi se învârti pe lângă reşou ca să-şi găsească o preocupare. Câteva clipe mai târziu, se aşezau în faţa a două farfurii aburinde.

— Mmm, ce tocană delicioasă. O fi vreo reţetă nouă ?

Niciodată vreun fel de mâncare nu i se mai păruse atât de bun.

— Nu, răspunse Jon. Dar ţi se pare aşa, fiindcă o mâncăm după cea mai periculoasă din aventurile noastre.

— Lua-te-ar naiba, Jon ! Am dat nas în nas cu moartea, nu-i așa ?

— Cu atât mai mult apreciezi plăcerile simple ale vieții, cum ar fi cina asta. Țin să-ți mulțumesc că m-ai însoțit, singur n-aș fi venit. Și nu concepeam această expediție cu altcineva în afară de tine.

Expresia serioasă a lui Jon făcu să-i bată inima mai repede.

— Nu-mi mulțumi încă, îi replică ea pe un ton posomorât. Această excursie e lucrul cel mai prostesc pe care l-am făcut vreodată și sunt hotărâtă să rămân supărată pe tine câțiva ani buni.

Jon întinse brațul peste masă și o strânse de mână.

— Mă bucur că te distrezi.

Angela încercă să-l fulgere din priviri, dar în loc de asta un surâs involuntar i se desenă pe buze. Căldura răspândită de vatră și parfumul lumânării o făceau să se simtă nespus de bine.

— O să ți se pară aberant, dar în ciuda frigului și a oboselii, mă simt capabilă să cuceresc lumea. Și ce mai e de mirare, e că mă simt în perfectă siguranță.

— Chiar și ești. Suntem bine echipați, cunoaștem muntele și am comunicat mai multor persoane itinerarul nostru. Nu ți-aș primejdui niciodată viața, sper că știi asta.

Da, în fundul sufletului ei, Angela o știa.

— Şi acum îţi propun o partidă de cărţi, reluă Jon.

— O clipă... eu am prevăzut altceva.

Şi scoase din rucsac un pachet prins cu o fundă.

— Un cadou ?

— Doar un lucru mic.

— Pot să-l deschid acum, sau trebuie să aştept până mâine ?

— Dă-i drumul.

Cu un surâs maliţios pe buze, Angela îl privi desfăcând pachetul.

— Ce naiba... ? Unde ai găsit asta ?

Izbucni în râs descoperind o pereche de chiloţi bărbăteşti roşii imprimaţi cu clarinete galbene ; apoi îşi băgă la rândul lui mâna în rucsac.

— Uite, nu vreau să rămân mai prejos...

Angela surâse din nou. Altădată îşi ofereau la fiecare sărbătoare cadouri amuzante, şi era fericită că Jon îşi amintea de această tradiţie. Tăie panglicuţa care ţinea capacul cutiei şi izbucni la rândul ei în râs : Jon îi cumpărase nişte ochelari de soare cu lentilele împodobite de partituri muzicale.

— Chiar te aştepţi să-i port ?

— Ţin la asta.

Ea dădu la o parte ochelarii şi scotoci din nou în rucsac în căutarea celui de al doilea cadou destinat lui Jon, un glob de plexiglas conţinând un spiriduş aşezat la pian. Când îl

răsturnai, minuscule note muzicale se învârteau în jurul personajului.

Jon îi oferi atunci niște cercei în forma cheii sol. O serie de fleacuri urmară și, în curând, fiecare se trezi cu o grămadă de cadouri în fața lui. Angela descoperi stupefiată că Jon se gândise la ea, la fel de mult cum se gândise și ea la el când făcuse cumpărăturile de Crăciun.

În fine, în rucsacul Angelei nu mai rămăsese decât un ultim cadou. Ca și cum ghicise că nu mai era vorba de o glumă, Jon îl despachetă cu multă precauție.

— Oh ! E opera ta ?

Tânăra dădu din cap în semn că da. Fascinat, Joe întinse în fața lui o bucată de mătase pe care ea brodase **Domnul dansa în ziua când te-ai născut.**

— E lucrul cel mai frumos care mi s-a spus vreodată. Mulțumesc, Angi.

— O să ți-o înrămez, dar acum mi s-a părut mai practic să ți-o aduc împăturită.

Jon o strânse de mână, apoi îi întinse și el ultimul cadou. Emoționată până la lacrimi, tânăra scoase din hârtia de mătase o cutie muzicală veche pe care trona un îngeraș din bronz cântând la flaut. Când întoarse cheia, acordurile simfoniei ei preferate, „Oda bucuriei" lui Beethoven, umplură cabana.

— Oh, Jon ! Mulțumesc ! N-o să mă despart niciodată de ea.

Cei doi tineri își petrecură restul serii savurând prăjiturile uscate aduse de Jon, jucând cărți și ascuntându-l pe Bing Crosby. În sfârșit, spre ora zece, Jon mai aruncă pe foc câteva vreascuri și anunță că ar vrea să se culce.

O indispoziție subită o cuprinse pe Angela. Avea pe ea vreo trei rânduri de îmbrăcăminte cu care nu avea rost să se bage în sacul de dormit. Și n-o tenta deloc să se dezbrace în fața lui Jon.

Își scoase bocancii și-i așeză în fața vetrei, apoi se urcă în patul ei și se strecură îmbrăcată în sacul de dormit. Abia atunci se hotărî să-și scoată pantalonii, sub privirea ironică a lui Jon.

— Aș putea să-ți indic o metodă mai simplă, remarcă el.

Angela îl fulgeră din priviri.

— Am terminat, mulțumesc.

Când Jon începu la rândul lui să se dezbrace, ea se întoarse cu fața la perete, pândind momentul în care îl va auzi că se culcă. Așezarea în unghi drept a celor două paturi le permitea să-și încrucișeze privirile fără să întoarcă vreun pic capul. Jon își puse cămașa sub cap, în chip de pernă. La lumina roșiatică a focului, părea încă și mai seducător.

— Ți-e destul de cald ? se interesă el.

— Da, mulțumesc, șopti Angela.

Dar Jon n-o scăpa din ochi.

— Vrei să-ţi spun ceva, Angi ? E cel mai frumos Crăciun din viaţa mea.

O căldură dulce o cuprinse.

— Aşa e, nu-i deloc rău.

— Şi atunci, nu mai eşti supărată pe mine ?

— De ce ?

Jon se ridică într-un cot...

— De fapt, nu ştiu. Am zis sau am făcut ceva duminică, un lucru care te-a rănit ?

— Hmm... nu, mormăi Angela.

— Eşti sigură ?

— Ei bine... să zicem că nici n-ai catadicsit să mă feliciţi pentru performanţa mea. Chiar nu puteai să-mi împărtăşeşti bucuria ?

— Şi crezi că n-am împărtăşit-o ?

Angela nu-i răspunse. Jon se foi în patul lui. Cine altul decât el, gândi tânăra, putea să pară atât de seducător în nişte tricouri de lână ?

— Cum poţi crede aşa ceva ? Ai fost minunată.

Şi ridicându-se, începu să străbată încăperea cu paşi nervoşi.

— Asta nu te-a împiedicat ca, în loc să te alături celorlalţi colegi care ţineau neapărat să stau cu ei, ţi-ai petrecut seara curtând doamnele din comitet, într-un scop care nu-i greu de ghicit...

— Ai putea fi mai explicită ?

— Vroiai, fără îndoială, să compensezi avantajul pe care-l obţinusem în cursa pentru ocuparea postului domnului Beech.

O clipă după aceea, Jon se instalase pe marginea patului ei.

— Ascultă-mă bine, Angi. Nici o clipă nu mi-a trecut aşa ceva prin minte. De fapt, îmi făcea plăcere să revăd cât mai mulţi oameni din Winston. Şi am discutat despre orice, cu excepţia ta sau a înlocuirii domnului Beech.

Se aplecă spre Angela şi îi cuprinse chipul în mâini.

— Orice ai crede, Angi, eu nu sunt duşmanul tău.

Cu gâtul strâns de emoţie, tânăra dădu din cap.

— Iartă-mă. Doar că...

„De când m-ai părăsit, odinioară, nu prea mai am încredere în tine" îşi termină ea ideea în gând.

Jon îi mângâie cu blândeţe părul.

— Probabil că n-o să mă crezi, dar n-am îndrăznit să mă apropii de tine. Şi nici nu ştiam dacă vrei să stai la masă cu mine. În fond, în ajun aproape îmi închiseseşi telefonul în nas.

— Repetam.

— Şi pe urmă, erai atât de atrăgătoare încât mă temeam că n-o să pot păstra mult timp distanţa.

Angela se înroşi.

— Opreşte-te, Jon.

— De ce să mă opresc ? Erai aşa de frumoasă, încât te-aş fi prins cu plăcere în vârful pomului de Crăciun.

Surâsul lui făcu să-i treacă fiori de plăcere pe şira spinării. Reuşi totuşi să arboreze un surâs şiret.

— O figurină în frac ?

— Fiecare cu visurile lui, îi şopti Jon la ureche.

— Jon, cred că ai face mai bine să te culci din nou.

— Imediat. Dar acum am chef să flecăresc. Ridică-te puţin, vrei ?

Înainte ca Angela să fi avut timp să protesteze, el o împinse puţin şi se instală lângă ea.

— Ce mai pui la cale ?

— Ssst, ascultă-mă. Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre ceea ce s-a întâmplat odinioară între noi, dar cred că mai trebuie să revenim o dată la asta.

Angela se îndepărtă de el, atât cât îi permitea patul strâmt, şi se aşeză în aşa fel încât să nu-l privească în ochi.

— Priveşte-mă, Angela. Pentru mine nu era vorba, aşa cum pari tu să gândeşti, doar de o aventură sexuală.

Urmări cu degetul conturul buzelor ei.

— ...ci de mult mai mult. Dacă îţi aminteşti, vorbisem de viitorul nostru, de plecarea mea din Winston.

— Da, îmi amintesc.

— Hmm. În schimb, nu ştiai cât de mult mă tulbura perspectiva de a mă îndepărta de tine, prietena mea dintotdeaunea, Angi a mea.

Angela închise ochii și se lăsă cuprinsă de amintirile de acum nouă ani.

— Ideea de a te împărți cu cineva și poate chiar de a te pierde într-o zi mă scosese din minți, mai ales că vorbisem... hm, de viitorii tăi amanți. Dintr-o dată am înțeles că nu doream nimic mai mult decât să te iau cu mine oriunde voi pleca și să te protejez de toți imbecilii care populează lumea noastră. Voiam să te păstrez lângă mine, Angi, chiar dacă știam că acest lucru este imposibil.

Angela nu-și credea urechilor.

— Ddd... de ce îmi povestești asta ?

— Ei bine, la plecare voiam să-ți explic de ce am făcut dragoste cu tine în seara aceea. Mă gândeam că ți-ar place să știi că nu era vorba doar de o aventură trecătoare.

Ea nu-și putu reține un surâs.

— Apoi, pe drum, am înțeles că grija mea de a clarifica lucrurile provenea mai ales din dorința pe care mi-o inspiri acum.

Timp de o clipă, Angela se întrebă dacă o să izbucnească în râs sau în plâns. Ambele reacții ar fi fost justificate.

— N-o să pretind că m-am întors în Noua Anglie doar ca să te revăd. În schimb, o voce mititică mă grăbea să revin, ca să încerc să înțeleg de ce nu te pot uita... și de ce nici una din experiențele mele ulterioare nu s-a apropiat în intensitate de noaptea divină petrecută în brațele tale.

Se aplecă spre ea. Angela scoase un strigăt slab de protest, dar deja gura lui Jon se lipise de a ei.

Nu putea să-l lase să continue. Acum nouă ani, crezuse că n-o să poată supraviețui după plecarea lui ; ce va deveni, dacă el o va părăsi din nou ? Căci va pleca, nu se îndoia de asta nici o singură clipă.

— Jon, te rog ! Am căzut de acord că n-o să facem nimic care să ne pună prietenia în pericol.

Buzele întredeschise ale lui Jon o atinseră într-o mângâiere arzătoare și Angela simți că hotărârea ei slăbește.

— Știu că, în timpuri normale, argumentele tale mi s-au părut convingătoare, dar acum, mintea nu-mi mai funcționează. De fapt doar senzațiile mele mă conduc. Te rog, Angi, fă ca mine, nu te mai gândi și lasă-ți simțurile să vorbească...

Cum să reziste unei ființe care însemna așa mult pentru ea ? Erau atât de diferiți, dar se completau perfect, ca două jumătăți ale aceluiași întreg. Cuvintele yin și yang îi veniră în minte. Surâse.

— Ce te face să zâmbești ?

„Te iubesc. Te iubesc așa de mult !“ i-ar fi plăcut să strige. Se mulțumi să-i întindă brațele.

— Vino lângă mine, șopti ea.

Cu ochii întunecați de pasiune, Jon se lungi alături de ea și buzele lor se contopiră. Angela

își uită reținerile și se strânse lângă el ; mâinile ei tremurătoare mângâiau chipul lui Jon, ceafa, spatele, înainte de a-i răsfira printre degete părul cârlionțat.

Fără să înceteze s-o sărute, Jon trase fermoarul sacului de dormit și imediat trupul lui musculos se lipi de al ei, comunicându-i pasiunea care îl devora.

Într-o ultimă tresărire de conștiință, tânăra gândi că săvârșește o nebunie care le va distruge prietenia, că Jon îi va zdrobi inima, că va pleca... apoi hotărî că după ce au dat nas în nas cu moartea, își pot oferi unul altuia cel mai frumos cadou de Crăciun.

*

* *

Valuri de voluptate îi conduseră spre lumi de vis pe Angela și Jon, lăsându-i epuizați și amețiți de fericire. Afară, în interminabila noapte de decembrie, vântul mătura culmile înzăpezite, dar în interiorul refugiului, cei doi tineri își creau propria grădină a paradisului.

Se treziră amândoi deodată, când sună ceasul lui Jon. Se făcuse frig și întuneric în cabană.

— Chiar trebuie să ne sculăm ? șopti Angela cu o voce somnoroasă, ascunzându-și fața în umărul lui.

— Nimic nu ne obligă să facem ceva ce nu avem chef, îi spuse el luând-o în brațe.

O ploaie de sărutări se revărsă pe fruntea, obrajii și bărbia tinerei femei.

— Îmi cauți cumva buzele ? se interesă ea poznașă.

— Știu unde sunt. De fapt, după această noapte, n-a mai rămas nici un singur centimetru pătrat al trupului tău pe care să nu știu unde să-l găsesc și cu ochii închiși... Aha ! Roșești ! Cu atât mai bine, asta te va încălzi ca să ieși din sacul de dormit.

Fără să-i pese de protestele ei, dădu la o parte cu un gest repezit sacul lui de dormit cu care se acoperiseră peste noapte, o ridică în brațe și o puse pe podeaua înghețată. Noroc că Angela rămăsese cu șosetele de lână în picioare.

— Ești un sadic și te detest !

Jon izbucni în râs. Simțindu-se la fel de în largul lui dezbrăcat ca și îmbrăcat, el aprinse lampa cu petrol și o strânse în brațe sărutând-o cu pasiune. Apoi se întrerupse cu un geamăt de regret.

— Dacă ne lăsăm antrenați pe calea asta, n-o să mai apucăm răsăritul soarelui. Hai, Angi, îmbracă-te.

Zece minute mai târziu, părăseau refugiul, echipați ca pentru o expediție polară, fiecare înarmat cu instrumentul lui muzical. Termometrul indica pe puțin minus cincisprezece grade, dar absența vântului făcea frigul suportabil. În curând ajunseră la o cornișă o-

rientată spre sud-est care le oferea o priveliște grandioasă asupra munților.

— Ce părere ai ? se interesă el.

— Splendid.

— Atunci, hai să ne așezăm. Spectacolul va începe peste câteva minute.

Dădură la o parte zăpada de pe o stâncă și se instalară, cu ochii fixați pe linia întunecoasă a orizontului.

— Ce noapte lungă ! șopti Angela.

— Puțină răbdare, iubita mea. Soarele răsare întotdeauna. Ar fi un titlu potrivit pentru un roman, nu găsești ?

Râsul în cascade al Angelei se rostogoli peste crestele tăcute. Jon se întoarse spre ea și se priviră în ochi, retrăind clipele de pasiune din timpul nopții.

În sfârșit, o lumină palidă se ivi la orizont. Angela îi aruncă lui Jon o privire întrebătoare.

— Nu încă, Angi, îi răspunse el. Să mai așteptăm un pic.

Orizontul începu să se înroșească, în timp ce stelele se stingeau una câte una. Doar atunci Jon deschise cutia care îi proteja clarinetul.

— Bine, cred că o să putem cânta vreo cinci minute, înainte ca instrumentele noastre să devină inutilizabile din cauza condensului, declară el.

— În acest caz, să-i dăm bătaie.

Cu inima bătând puternic din cauza emoției, Angela își duse flautul înghețat la buze

și, fideli visului lor de adolescenți, cei doi tineri atacară prima măsură din Messa de Haendel. În timp ce cântau, soarele se ridică deasupra orizontului, ca un proiector uriaș care lumina decorul feeric al Munților Albi.

Angela se gândi că, dacă din întâmplare i-ar auzi vreun meteorolog de la stația instalată pe muntele Washington, sau un fermier din vale sculat cu noaptea în cap să-și mulgă vacile, s-ar crede fără îndoială martorul unui miracol.

Atmosfera ireală care îi înconjura îi reamintea de reproducerea tabloului **Facerea omului** al lui Michelangelo, care împodobea un perete din camera de adolescent a lui Jon. Jon adusese o notă personală capodoperei maestrului desenând, exact sub mâinile apropiate ale lui Dumnezeu și ale omului, o linie îngroșată de unire. În acea clipă, credea că înțelege ce vrea să exprime asta.

Prea emoționată ca să cânte în continuare, Angela îl lăsă pe Jon să termine singur. Lacrimi de bucurie îi scăldau obrajii.

În fine își lăsă clarinetul. Chipul lui grav și impenetrabil trăda emoția de care era cuprins și pe care căuta să și-o stăpânească. Angela vru să-i mulțumească pentru aceste clipe de neuitat, dar se răzgândi. Ca și altă dată, comunicau fără vorbe. Mână în mână admirau în tăcere panorama sublimă care se întindea la picioarele lor, înainte să se hotărască să se ridice.

— Crăciun fericit, Angi a mea, şopti Jon. Îi cuprinse chipul în mâini şi îi sărută buzele tremurătoare.

Angela crezu că o să-i plesnească inima de bucurie.

— Crăciun fericit, Jon.

Înconjurându-i umerii cu braţele, o sărută uşor pe frunte.

— Hai, înapoi la refugiu, pentru un mic dejun copios.

După ce-şi potoliră foamea, strânseră şi începură coborârea. Realitatea îşi reintra în drepturi ; Jon trebuia să ia avionul spre Florida şi Angela trebuia să plece în Vermont, la sora ei.

Coborârea le luă doar jumătatea timpului folosit pentru ascensiunea din ajun, iar orologiul suna ora douăsprezece când ajunseră la ea acasă.

Jon trebuia să plece fără întârziere. Dar părea incapabil să se hotărască. Sprijinit de uşa de la intrare, o strângea pe Angela la piept, acoperind-o de sărutări pătimaşe. Din când în când ea îi reamintea cât e ceasul, dar lui nu părea să-i pese. În sfârşit îi dădu drumul.

— Ai dreptate, dacă nu mă grăbesc, o să pierd avionul.

Şi după o ultimă îmbrăţişare, îi întoarse spatele. Ajuns în faţa maşinii, se întoarse în fugă pentru o ultimă sărutare, atât de pasionată încât Angela crezu că leşină.

— Asta ca să te gândești la mine, îi explică el.

Cu un surâs triumfător pe buze, el fugi din nou spre mașină. Angela izbucni în râs.

*
* *

Două zile mai târziu, Angela dădea cu aspiratorul prin salon când auzi soneria de la intrare. Crezând că Jon s-a întors mai devreme, fugi să deschidă... și dădu nas în nas cu domnul Beech.

— Oh ! Domnule Beech ! Intrați. Cum vă mai simțiți ?

— Mult mai bine, mulțumesc. Ai petrecut un Crăciun plăcut ?

— Peste așteptări.

Expresia încântată a tinerei femei îl făcu să surâdă.

— Ah, da ?

— Pot să vă ofer un pahar ?

— Nu, mulțumesc. Angela, aș vrea să-ți vorbesc.

— Bineînțeles. În ce problemă ? Păreți... E vorba de ceva important, nu-i așa ?

Și dintr-o dată înțelese. În bucuria ei, dăduse uitării principalele ei preocupări din ultimele săptămâni.

— Comitetul de administrare a orchestrei a luat o hotărâre în privința succesorului meu.

Angela își reținu răsuflarea.

— Şi m-am gândit că trebuie să vin să te anunţ personal. Angela, îmi pare rău.

— Ele... nu m-au ales ?

— Nu.

— Şi cine o să vă înlocuiască ?

Domnul Beech îi cuprinse mâinile, dintr-o dată îngheţate, şi le strânse uşor.

— Jonathan Stoddard, răspunse el.

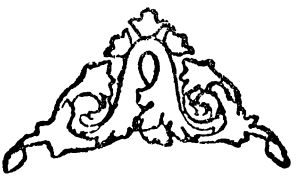

CAPITOLUL X

— Angela, te simţi bine ? Vrei să-ţi aduc un pahar cu apă ?

Angela aşteptă să-şi regăsească puţin calmul pentru a-i răspunde.

— Nu, mulţumesc. Sunt doar puţin surprinsă şi dezamăgită.

Convenienţele îi interziceau domnului Beech să-i mărturisească părerea lui că Angela ar fi fost un dirijor mai bun pentru orchestra din Winston decât Jon. Ştiu totuşi s-o facă să înţeleagă asta dintr-o privire.

— Îmi pare rău, Angela, am făcut tot posibilul.

— Înţeleg, şopti ea cu o voce nesigură şi apreciez faptul că aţi avut încredere în mine.

— Nu l-am revăzut pe Jon de la numirea lui, fiindcă doamna Conroy a luat asupra ei sarcina de a-i anunţa vestea. Dar mă gândesc, dacă bineînţeles nu vezi vreun inconvenient, să-i recomand să te păstreze ca asistentă.

Să fie asistenta lui Jon ? Să se mulţumească din nou cu locul al doilea ?

— De fapt, pentru moment, nici nu știu ce vreau.

— Bineînțeles. Reflectează cu capul limpede.

— Ați putea să mă lămuriți asupra unui punct : ce a făcut să se aplece balanța în favoarea lui Jon ? Ce mi-a lipsit ?

— Doamna Conroy a folosit termenul „mai moțat".

Domnul Beech își ridică ochii spre tavan cu o strâmbătură expresivă, înainte de a continua :

— Departe de mine de a minimaliza talentul lui Jonathan ; va fi fără îndoială un excelent șef de orchestră, când va asimila specificul formației noastre. Dar se pare că acest aspect al lucrurilor nu le-a preocupat deloc pe acele scumpe doamne. Ele cred că fac cea mai bună operațiune financiară plasând în fruntea orchestrei noastre un artist renumit, „mai moțat", capabil să atragă un public mai larg și, în consecință, noi sponsori.

După plecarea domnului Beech, Angela se trânti sub brad și privi cu un aer posomorât ghirlandele strălucitoare.

Pierduse, n-o să dirijeze Orchestra Simfonică din Winston. Acum ce-o să facă ? De la început se temuse că nu va obține acest post și totuși, în fundul sufletului, crezuse în steaua ei. Niciodată n-o părăsise speranța. Dar, din păcate, Jon își menținuse candidatura și Jon reușea întotdeauna ce-și punea în minte.

— Lua-l-ar dracu' ! strigă ea.

„Să-l drăcuiești pe Jon nu folosește la nimic", îi reproșă vocea conștiinței, „și ești nedreaptă, fiindcă ți-a propus să se retragă din cursă și **tu** ai refuzat !"

Un nou val de furie o cuprinse pe Angela, ceea ce o făcu să-și piardă obiectivitatea.

— Lua-l-ar dracu' ! strigă ea din nou.

El ar fi trebuit să-și retragă candidatura ! Din prietenie pentru ea ! Și fără să-i spună ! Dar nu avusese tactul. În loc să se lase orbită de ceea ce simțea pentru Jon, ar fi fot mai bine să-și reamintească ceea ce **știa** despre el. Iubea prea mult provocările și să ocupe un loc în avanscenă [illegible] a mai mult pentru el decât grija de a-și menaja prietena.

Angela strânse din pumni. În timp ce se străduia să-i recâștige prietenia, apoi dragostea, Jon rămăsese concurentul ei. Se simțea înșelată, trădată.

Soneria de la intrare răsună din nou. Inima Angelei tresări : de data asta nu putea fi decât Jon. Ce primire să-i facă ? Ca un om în toată firea, ascunzându-și durerea și felicitându-l ? Știa de pe acum că nu va găsi puterea să facă așa ceva.

Inspiră profund și deschise ușa. Fără să-i lase timpul să pronunțe vreun cuvânt, Jon intră, închise ușa și o luă în brațe, strângând-o s-o înăbușe.

În ciuda furiei, Angela, vrăjită de căldura pe care i-o transmitea, se surprinse sărutân-

du-l cu patimă. Totuşi, o voce slabă îi şoptea la ureche să-şi vină în fire. Adunându-şi toată voinţa, îl împinse.

— Angi ! Ce s-a întâmplat ?

— Cum îndrăzneşti să vii aici şi să te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat ?

— Despre ce vorbeşti ?

— Despre conducerea Orchestrei Simfonice din Winston.

— Iar ?

O bănuială îngrozitoare o cuprinse pe Angela.

— Doamna Conroy nu ţi-a telefonat ?

— Nu. Vin direct de la aeroport.

Înţelese deodată motivele atitudinii ei.

— Oh ! mormăi el.

Angela îşi muşcă buzele, uimită.

— Iartă-mă. Nu eu trebuia să te anunţ.

Jon îi ridică bărbia cu vârful degetului.

— Angi, priveşte-mă. Îmi pare într-adevăr rău.

— Cred că, dacă mai spui o dată „îmi pare rău", o să încep să urlu. Nu gândeşti asta mai mult ca altădată şi... te rog, lasă-mă în pace !

Jon scoase un suspin adânc.

— Nu mă aşteptam la asta.

— Nu, bineînţeles. Cum nu te aşteptai nici să mă enervez, nu-i aşa ? Micuţa şi amabila Angi ar trebui să sară într-un picior de bucurie la auzul succesului tău ! Chiar să te aştepte cu o sticlă de şampanie pusă la gheaţă.

— Ce te-a apucat ?

— M-a apucat, domnule Stoddard, fiindcă încă o dată am dovada că trădarea nu te oprește când e vorba să-ți atingi scopurile.

— Îți repet de săptămâni întregi că nu vreau acest post.

— Vorbe. Dacă nu voiai să-l obții, puteai să-ți retragi candidatura.

— Dar **tu** mi-ai interzis să renunț ! Tu spuneai că n-o să-mi mai adresezi niciodată cuvântul dacă o să-ți fac un asemenea afront.

— Și ce dacă ? îl ironiză Angela, orbită de resentimente. Nimic nu te împiedica să treci peste cuvântul meu ! Știai prea bine ce reprezintă acest post pentru mine.

— Mi-am menținut candidatura fiindcă te știam mai calificată ca mine și nu m-am îndoit nici o clipă că vei obține acest post. În noaptea în care am dormit aici, am citit o copie de pe curriculum vitae pe care l-ai prezentat comisiei și am înțeles că sunt departe de tine. Suferi de un adevărat complex de inferioritate, Angi. Nu înțeleg de unde a apărut și de ce te complaci în a-l întreține, dar m-am gândit că numirea ta — da, îți repet, asta mi se părea că va veni de la sine — în fruntea Orchestrei din Winston, va consacra superioritatea asupra tuturor candidaților, inclusiv a mea, ajutându-te să-ți recapeți încrederea în tine.

Angela simți un nod în gât.

— Dar uite că nu m-au numit. Crede-mă că sunt mișcată de considerentele tale în această privință.

— Ascultă-mă, Angi. Nu vreau postul ăsta blestemat ! O să-l refuz.

— Nu mai are nici o importanță acum. S-a dovedit și de data asta că mă depășești în toate domeniile.

— Nu mai spune prostii ! Faptul că o mână de femei incapabile să distingă un suspin de o pauză muzicală au luat o hotărâre idioată nu dovedește decât incompetența lor. Și cum o să le refuz oferta, postul îți va reveni.

— Poate, dar nu mă mai interesează. Premiul de consolare nu mă tentează. Ai stricat totul, Jon. Totul.

— Oh, te rog, încetează cu aceste copilării !

Și împingând-o cu un gest enervat, Jon începu să se plimbe prin cameră.

— Ceee ? Tu mă acuzi de copilării ?

— Am auzit destule. Plec.

Angela tresări și, pentru prima oară citi durerea în ochii lui întunecați.

— Ce vrei să spui ?

— Plec, repetă Jon. Ți-am expus motivele pentru care mi-am menținut candidatura. Refuzi să-mi dai ascultare ; preferi, deci, să-mi atribui cele mai rele intenții. Ei bine, permite-mi să-ți atrag atenția că o prietenă n-ar proceda așa.

Își încheie paltonul îmblănit.

— Prietenia noastră de odinioară se baza

pe încrederea reciprocă. Am încercat s-o regăsesc, dar trebuie să admit : a murit cu adevărat. Spuneai că ne-am schimbat și nu voiam să-ți dau crezare. Acum m-am resemnat. La revedere, Angela.

Și cu buzele schimonosite de un surâs amar, el plecă fără să mai întoarcă deloc capul.

— Și mai ales, să nu mai revii niciodată, șopti Angela în tăcerea salonului.

Și totuși, știa prea bine că Jon va reveni. Orchestra se va strânge din nou peste două săptămâni, de data asta sub conducerea lui. Căci el nu va refuza postul. În ciuda spuselor lui, visa să dirijeze o formație. Nu cumpărase casa din Winston, chiar înainte de a obține răspunsul comitetului ?

În schimb, un lucru era sigur : ea nu va asista la triumful lui. Nu va suporta să rămână o simplă instrumentistă în sânul unei orchestre pe care ar fi trebuit s-o dirijeze... și cu atât mai puțin să-l revadă pe Jon în toate zilele de miercuri, ocupând locul pe care i-l furase ei.

*
* *

Peste două zile, în timp ce Angela încerca să redacteze scrisoarea oficială de demisie, domnul Beech îi telefonă acasă s-o întrebe dacă l-ar putea ajuta să facă ordine în biblioteca teatrului. Angela acceptă.

După douăzeci de minute petrecute cu trierea partiturilor prăfuite, se decise în fine să-i împărtășească hotărârea ei.

— Vorbești serios, Angela ?

— Da.

— Doar n-o să părăsești orchestra !

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac.

Domnul Beech se încruntă.

— În mod categoric, e o adevărată epidemie de demisii !

— De ce spuneți asta ?

— Ei bine, fiindcă ieri, Jonathan Stoddard a cerut să se adune comitetul pentru a-și prezenta demisia. De fapt, a aruncat-o literalmente în fața membrilor comitetului, ținându-le o adevărată predică.

— Pe ce temă ?

— Pe tema incapacității lor de a alege candidatul cel mai potrivit. Dacă le-ai fi văzut mutrele... Nu mi-aș fi dat locul nici pentru un tron. Nu poți părăsi orchestra, fiindcă doamna Conroy te va contacta cât de curând.

— Ca să-mi propună postul ?

— Bineînțeles, așa cum ar fi trebuit s-o facă de la început.

Angela dădu din cap cu un aer încăpățânat.

— Inutil : n-o să accept.

— De ce ? Din orgoliu ?

— E... complicat, dar presupun că asta se poate numi orgoliu.

— Și vrei să pedepsești comitetul de orbirea lui, respingându-i oferta. Nu-ți dai seama

că procedând așa, nu te pedepsești decât pe tine ?

— În locul meu ați accepta postul ?

— N-aș ezita o clipă. Ce-ți pasă că aceste doamne te-au subestimat ? În locul tău nu mi-aș cântări valoarea prin ochii lor. Și nu m-aș închide în casă ca să fac nazuri ca un copil.

Ultima remarcă a bătrânului ei prieten o făcu să-i dea lacrimile. Deja, Jon își bătuse joc, acum două zile, de lipsa ei de maturitate. Se comporta ea într-adevăr copilărește ?

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit, mormăi ea.

— Angela, ridică-ți capul ! Atitudinea asta nu-ți seamănă deloc, și trebuie să-ți mărturisesc că n-o înțeleg. E un lucru important pe care ar trebui să-l știu ?

— E vorba de o problemă personală. Între Jon și mine.

— Ah, înțeleg...

Oarecum neliniștită, Angela se întrebă ce înțelegea el.

— O rivalitate de demult, îi explică ea.

— Adevărat ? Iată ceva care mă miră.

— De ce asta ?

— Ei bine, dacă Jonathan e cu adevărat adversarul tău, aș dori să număr printre relațiile mele mai mulți rivali decât prieteni.

Angela își plecă ochii.

— Situația nu e așa simplă.

Domnul Beech surâse.

— Nu, dragostea e destul de rară.

Angela ridică uimită capul. Cu un calm olimpian, domnul Beech pregătea ceaiul pe reşoul din bibliotecă.

— Nu e vorba de dragoste între noi. Problemele noastre rezultă din egoismul lui Jon.

— Oh... Şi te crezi scutită de acest oribil defect ?

O învălui într-o privire pătrunzătoare. Angela simţi că se înroşeşte.

— Angela, cred că trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Întâi ia-ţi ceaşca cu ceai... Jonathan mi-a atras atenţia să nu-ţi spun nimic, dar având în vedere împrejurările... Să ştii că el mi-a telefonat în luna august.

— În legătură cu postul de dirijor ?

— Nu, ca să se asigure că mai faci parte din orchestra simfonică de aici. Şi nimeni n-o să mă convingă de contrariu : el şi-a depus candidatura doar cu scopul de a reveni lângă tine. Spune-mi că sunt un idiot romantic, dacă vrei...

— Argumentul nu stă în picioare.

— Crezi ?

— Atunci, vreţi să spuneţi că... ? Oh, Doamne ! Ce-am făcut ? Domnule Beech, v-aţi supăra dacă am continua mai târziu ?

— Deloc.

— Vă mulţumesc.

Angela îşi punea deja mantoul. Rulă fără ţintă timp de o oră, cufundată în gândurile ei. Domnul Beech şi Jon aveau dreptate, se com-

porta ca un copil răsfăţat. Şi totul fiindcă nu se simţea apreciată... nu de comitet, ci de Jon !

Gândurile ei se întorceau întotdeauna la el. Ea sperase să strălucească pentru ca el s-o admire... şi ratase. Se temea că îi va întoarce din nou spatele, ca acum nouă ani, descoperind că ea nu era decât banala şi mediocra Angela.

Un val de ruşine o năpădi. Cum putuse să-l trateze astfel, să-l acuze că vrusese să-i zdrobească viitorul şi cariera ? Zărind o cabină telefonică, parcă în faţa ei.

— Alo ?

— Alo, Jon ?

— Nu, sunt Anthony. Jon e plecat pentru moment.

— Anthony ?

— Da. Persoana de la care Jon a subînchiriat apartamentul.

— Oh, bineînţeles. Iertaţi-mă.

— Nu cred că Jon revine până diseară. Voia să-şi consacre ziua căutării unui apartament. Cred că o să viziteze câteva în cartierul Back Bay din Boston. Vreţi să-i comunic să vă sune când revine ?

— Nu, vă mulţumesc. O să-l sun mai târziu.

Angela închise, înainte ca numitul Anthony să se poată interesa de identitatea ei şi ajunse cu paşi înceţi la maşină.

Dacă Jon căuta o locuinţă în Boston, asta însemna că renunţase la cumpărarea casei fa-

miliei Thurgood. Dădu o fugă până în Elm Street şi bănuielile ei se confirmară : o plăcuţă „de vânzare" înlocuise plăcuţa „vândut" înfiptă în mijlocul peluzei la ultima ei vizită.

Când Jon îi spusese că pleacă, nu fuseseră vorbe în vânt...

De altfel, nu-l putea blama că plecase, fiindcă nu făcuse nimic să-l reţină. Din contră, făcuse totul ca să distrugă prietenia lor prin susceptibilitatea şi agresivitatea ei. Fusese gata să strice şi frumoasa lor escapadă de Crăciun. După care, prin atitudinea ei, îl pusese în imposibilitatea de a accepta postul de dirijor al Orchestrei Simfonice din Winston.

Totul în comportamentul lui Jon indica o maturitate nouă şi dorinţa de a se stabili la Winston. Totuşi, când el îi vorbise despre oboseala pe care i-o inspirau neîncetatele lui călătorii şi dorul de oraşul lui natal, ea nu-l luase în serios. Iar acum el abandonase partida. Din cauza ei.

În zilele următoare, Angela încercă să umple golul din existenţa ei, ocupându-se de tot felul de treburi prin casă. Dar în zadar. Jon continua să-i ocupe toate gândurile.

Într-o dimineaţă, doamna Conroy o sună în sfârşit. Spre marea ei surpriză, Angela se auzi solicitându-i cu un ton calm un răgaz de gândire.

Dintr-o dată, perspectiva de a dirija orchestra trecuse pe planul doi. Dacă ea refuza postul care i se propunea acum, îi vor rămâne

activitățile de la liceu și universitate și nimic n-o împiedica să mai cânte și în alte formații. De fapt, simțea că se poate lipsi de orchestra simfonică. În schimb, nu putea trăi cu gândul că îl rănise pe Jon și îi schimbase cursul existenței. Dacă el dorea să revină la Winston, era de datoria ei să-l ajute.

În ziua de Sfântul Silvestru, Angela se hotărî să se ducă la Cambridge ca să-i ceară iertare lui Jon. Rămânea la latitudinea lui dacă va primi sau nu ramura de măslin întinsă. Cel puțin ea va fi cu conștiința împăcată.

În acea seară, Jon dădea un concert cu grupul lui. Angela își dori ca plăcerea lui de a cânta jazz să-l facă mai indulgent.

Când sosi seara, se fardă cu grijă și îmbrăcă o rochie strâmtă de culoarea safirului care îi punea în evidență albastrul ochilor. În cinstea acestei ocazii, își completă ținuta cu o pereche de cercei de argint și niște pantofi asortați, cu toc înalt. După o ultimă privire aruncată în oglindă, își luă mantoul și se urcă în mașină luând-o în direcția Bostonului.

Circulația era mai aglomerată decât prevăzuse, așa că nu ajunse decât după începutul concertului. Îngrozită de propria ei îndrăzneală, își croi drum prin mulțimea veselă până la bar. Câteva priviri curioase îi urmăriră silueta singuratică, neobișnuită în mijlocul ambianței festive a ultimei nopți a anului.

Tocmai se instalase la o masă și comandase un cocktail, când prima parte a spectacolului

luă sfârșit. Cu inima bătând nebunește, îl auzi pe Jon anunțând o pauză de un sfert de oră. O clipă mai târziu, el părăsea scena. Angela se ridică. Atunci, ca și cum i-ar fi simțit prezența, Jon se întoarse și o văzu.

O rugăminte mută se citi în ochii ei „Te rog, nu pleca. Ascultă-mă". Jon se apropie de ea încet, în mod evident hotărât să fie prudent.

— Westgate, ce surpriză !

Surâsul lui era politicos, dar ochii îi rămaseseră reci.

— Bună seara, Jon.

— Cărui fapt datorăm onoarea vizitei tale ?

— Nu vrei să te așezi ?

Cu o privire bănuitoare, Jon se instală pe un scaun.

— Ei bine ? o întrebă el.

Angela își mușcă buzele, nefiind în stare să-și amintească nici un cuvânt din frumosul discurs conceput acasă. Totul i se învălmășea în cap și articulă primele vorbe care-i treceră prin minte.

— Am stricat totul.

— Da, știu.

Obrajii Angelei se înroșiră.

— De aceea am venit aici. Vroiam să-ți prezint scuze pentru comportarea mea de zilele trecute și pentru reproșurile pe cât de meschine, pe atât de nejustificate pe care ți le-am făcut. Sper că o să mă ierți.

Jon comandă o bere, înainte de a-i răspunde:

— Știi, ești surprins când cea mai bună prietenă te acuză de trădare. Asta te rănește.

Rezerva lui neobișnuită trăda mai bine decât sunetul vocii durerea pe care o simțea.

— Decepția m-a orbit. De fapt...

Cum să-i explice motivele ei fără să-și mărturisească dragostea ?

— De fapt, mi-am petrecut ultimele zile încercând să-mi determin prioritățile și... am ajuns la concluzia că tu ești pe primul loc.

Jon vru să vorbească, dar Angela îl opri printr-un gest.

— Te rog, dacă mă întrerupi, n-o să am curajul să termin. Săptămâna asta mi-am dat seama că doreai din tot sufletul să revii la Winston și eu ți-am făcut numai greutăți, semănându-ți calea cu obstacole. Și atunci, am încercat să repar totul.

— Cum asta ?

— Ei bine, am depus o opțiune în numele tău pentru casa familiei Thurgood, ca să n-o mai viziteze nimeni. Dacă n-o mai vrei, e suficient să dai un telefon la agenția imobiliară.

Jon, însăși imaginea uimirii, se mulțumi să dea din cap.

— **Secundo...** am sunat-o pe doamna Conroy ca să-i cer să considere nulă și neavenită cererea ta de demisie.

— Ai făcut **ce ?**

— Sărmana, ea care tocmai îmi propusese în ajun postul domnului Beech, nu mai pricepe nimic. Dar a fost imediat de acord. Atunci...

Fiindcă el nu spunea nimic, Angelei îi fu pentru o clipă teamă că o s-o trimită la plimbare.

— Oh, Angi, spuse el în cele din urmă, postul acela **într-adevăr** nu mă interesează. Cel pe care-l ocup în prezent mă satisface pe deplin ; după cum ai remarcat într-o zi, eu sunt instrumentist, nu dirijor. De fapt, prin această candidatură, nu vizam decât să mă stabilesc la Winston. În ceea ce privește casa...

El surâse și Angela se simți ușurată.

— Problema se pune altfel. Accept să-ți confirm opțiunea, cu o condiție.

— Care anume ? se interesă Angela, gata să promită orice.

Jon se aplecă spre ea.

— Să locuiești cu mine.

— Cum ?

Angela fu gata să-și răstoarne paharul, atât era de uimită.

— Oferă-le superbelor tale mobile acoperișul pe care îl merită.

— Ah, la mobilele mele râvnești ?

Surâsul lui Jon îi cuprinse de data asta și ochii.

— Da. Știi că n-am nici una.

— Eu vin să-ți cerșesc iertarea și tu îți bați joc de mine. Nu-i frumos din partea ta.

— Scumpo, râd de tine ca și de mine.

Luându-i mâinile, își cufundă privirea gravă în ochii de azur ai prietenei lui.

— Vezi, tu nu deţii monopolul gafelor şi când mă amestec eu, dezastrul ia proporţii astronomice.

— Despre ce vorbeşti ?

Jon scoase un suspin adânc şi-şi plecă ochii.

— Acum nouă ani am şters-o ca un imbecil, fără să-ţi vorbesc sau măcar să-ţi scriu cât ţineam la tine.

— Nimic de mirare. Erai tânăr, tulburat şi speriat de brusca întorsătură pe care o luase legătura noastră şi în faţa ta se deschideau porţile universităţii din Juilliard, ţelul tuturor aspiraţiilor tale.

— Nu, am făcut greşeala de a gândi că trebuie să aleg între viitoarea mea carieră şi tine. Mă temeam că-mi voi vedea toate visele spulberate dacă o să las pe cineva să mă deranjeze din studiile mele.

— Poate aşa s-ar fi întâmplat. Poţi să afirmi astăzi cu toată sinceritatea că ai fi cunoscut acelaşi succes dacă ai fi procedat altfel ? Profesorii pe care i-ai avut, apoi turneele tale...

Jon o strânse şi mai tare de mână.

— Oricum, nimic nu justifică faptul că am rupt-o complet cu tine. Prea târziu am înţeles că se poate face un compromis între o carieră strălucită şi dragoste. Dar, cu cât trecea timpul, cu atât mai greu îmi venea să iau legătura cu tine. Pentru tot ce s-a întâmplat, îţi prezint umilele mele scuze. Poate te va consola să ştii cât am fost de nenorocit. Oriunde

mă duceam, imaginea ta nu mă părăsea. Peste nouă ani, m-am hotărât să revin la Winston pentru a mă elibera de această obsesie.

Angela dădu neîncrezătoare din cap.

— Nu-mi vine să cred.

— Scepticismul tău mă întristează, dar presupun că îl merit.

— Nu, vroiam să spun că mi se pare prea frumos ca să fie adevărat, îl corectă Angela.

— Vorbești serios ?

— Da.

Un surâs drăgăstos lumină chipul lui Jon.

— Cu atât mai bine, fiindcă acum știu că amintirea ta mă urmărea peste tot pentru un singur motiv : te iubesc, dintotdeauna și pentru totdeauna.

Și fără a-i păsa de mulțimea care umplea clubul, își lipi buzele de ale ei. Tânăra simți că i se umplu ochii de lacrimi.

— Iată o veste bună, șopti ea cu o voce tremurătoare, fiindcă se întâmplă că și eu te iubesc.

— Ești sigură de asta ?

— Absolut.

— Și crezi că vei reuși să-ți ții în frâu acest spirit de competiție care ne otrăvește existența ?

— Oh, asta... De fapt nu mai doresc, ca altădată, să-mi măsor puterile cu tine. Aș vrea doar să strălucesc într-un domeniu în care să mă consideri egala ta.

— Oh, Angi, am...

Angela îi acoperi buzele cu un deget.

— Sst, știu că nimic din atitudinea ta trecută nu-mi justifica reacția. Tu credeai în mine mai mult decât o făceam eu. Totuși, vezi tu, nu mă puteam împiedica să gândesc că... dacă eram mai frumoasă, sau mai inteligentă. tu n-ai fi plecat.

Înainte ca Jon să fi putut răspunde, saxofonistul orchestrei veni după el, scuzându-se că le întrerupe conversația. Dar pauza lua sfârșit.

— De acord, vin imediat. Să nu fugi, Angi Mai avem multe să ne spunem.

Angela îl privi îndepărtându-se. Ultima parte a spectacolului se desfășură pentru ea ca prin ceață. Această convorbire o tulburase prea mult ca să mai poată asculta muzica de jazz. Iar Jon părea și el că abia se concentrează. Cu chipul îngrijorat, nu părăsea din ochi masa prietenei lui.

La sfârșitul unei bucăți, se ridică pentru o clipă pentru a șopti câteva cuvinte la urechea celorlalți instrumentiști. Angela se încruntă, oarecum îngrijorată. Timp de o clipă se temu că-l va vedea scoțând un flaut de sub pian, așa cum făcuse data trecută.

Jon se așeză la loc.

— Doamnelor și domnilor, un cântec pentru Angi.

Angela își ținu răsuflarea.

De la primele măsuri recunoscu **Valsul lui Angi.** Se întreba cum de îndrăznea Jon să

cânte în public o asemenea copilărie, când, imperceptibil, ritmul începu să se schimbe şi variaţiuni complexe se suprapuseră melodiei iniţiale. Angela descoperi încântată o bucată de jazz pe cât de originală pe atât de mişcătoare. Când ultimele acorduri răsunară, avea ochii în lacrimi.

După un scurt salut adresat publicului entuziast, Jon veni lângă ea şi îi întinse mantoul.

— Hai, plecăm.

— Dar... orchestra ?

— N-are importanţă. Vino !

Sub privirile înduioşate ale spectatorilor aşezaţi lângă ei, o luă de braţ şi o conduse spre uşă.

Ajunşi afară, se sărutară până îşi pierdură răsuflarea.

— Angi, Angi a mea, îi şopti el la ureche, cu o voce vibrantă de emoţie.

— Da, te ascult.

— Cred că va trebui să luăm o hotărâre în privinţa acestei... prietenii.

— Ce propui ?

— Să-i dăm o turnură oficială.

— Oh, şi cum ? Te gândeşti să dai un comunicat în presă ?

— Mă gândesc mai degrabă să publicăm anunţul privind căsătoria noastră.

— O căsătorie ? Cu o casă şi... copii ?

— Cel puţin atâţia cât să formăm un cvartet de coarde.

Angela fu gata din nou să izbucnească în lacrimi.

— Ei bine, mi se pare un lucru realizabil.

— Asta vrea să însemne „da" ?

Niciodată nu-l mai văzuse pe Jon atât de serios.

— Da.

Jon închise ochii şi o strânse în braţe gata s-o înăbuşe.

— Mulţumesc, Doamne. Nu vreau să mă mai despart niciodată de tine.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

Îndepărtându-se o clipă, el îi netezi şuviţele blonde.

— Cu atât mai bine, fiindcă fără tine... Angi a mea, dragostea mea...

Buzele li se contopiră din nou.

— Ştii, reluă Angela, şi eu mă simt neîmplinită fără tine, ca şi cum mi-ar lipsi jumătate din mine însămi.

— Îţi dai seama ce noroc avem să împărtăşim o dragoste perfectă ?

O lacrimă scăldă obrazul Angelei.

— Şi de proporţii astronomice !

— Cel puţin. De fapt, nu mi-ai spus ce gândeşti despre **Valsul lui Angi,** în noua versiune.

Angela se prefăcu că ezită.

— Nu-i rău deloc.

Aerul dezamăgit al lui Jon o făcu să izbucnească în râs.

— Magnific, Jon ! Și nu spun asta doar fiindcă mă simt flatată. Ai devenit un mare compozitor.

Deasupra capetelor lor, izbucni un foc de artificii.

— Miezul nopții. Un an bun, Angi a mea !

Ochii ei erau plini de dragoste.

— Un an bun, Jon, îi șopti la rândul ei.

Braț la braț, intrară din nou în club.

— Și dacă am șterge-o englezește ? îi sugeră Jon. Mă duc să-mi iau paltonul.

— Excelentă idee. Și unde vrei să mergem ?

— Ei bine, mă gândeam să trecem să-mi iau lucrurile înainte să ne întoarcem la Winston.

Sub privirea lui care strălucea de dragoste, Angela se minună de atâta fericire. Ce putea să ceară mai mult de la viață ?

— Te iubesc, Angi, îi șopti Jon la ureche.

— Și eu te iubesc.

SFÂRȘIT

ALCRIS

THE BEST

Din copilărie până în adolescență, Angela și Jon fuseseră de nedespărțit, părtași la toate trăsnăile.

Întâi vecini, apoi prieteni, sfârșiseră prin a fi amanți... doar pentru o singură noapte de dragoste, care schimbase însă totul. Puțin după aceea, atras de mirajul unei strălucite cariere de concertist, Jon plecase și Angela rămăsese cu inima zdrobită. Acum el se întorsese, și mai seducător ca odinioară, având capul plin de proiecte extravagante și încercând s-o antreneze din nou în vârtejul amețitor al unei vieți aventuroase.

Va sacrifica însă confortul unei existențe comode pentru niște bucurii efemere? Angela se îndoia de asta...

ISBN: 973-580-015-2
Lei 1950+39 T.L.=1989